This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08162221 3

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
ACCURATE EXPRESSA
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIƆIƆCCLXXXIX

Repair No. 890/05.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. 1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε φὴς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεὶς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

DEORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam paſſus ſum.

Iup. Ten' ut ſolvam, ais, cuius oportebat graviores habentis compedes, Caucaſo toto ſuper caput iniecto, a ſexdecim vulturibus non ſolum detonderi hepar, ſed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem ſurripueris, & mulieres ſis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in diſtributione carnium, dum oſſa adipe obtecta mihi apponis, & praeſtantiorem partem tibimet ſervas, quid attinet dicere?

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἕξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἢν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

Prom. Nonne ergo ſat iam poenarum exſolvi tantum temporis Caucaſo affixus, quae avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non ſine mercede quidem me ſolves, Iuppiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τουτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο φὴς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus.

Iup. Id quidem pervidiſti. Quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc ſcilicet ſignificas, eiectum me iri imperio.

Prom. Abſit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius moniti gratia ſolvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί 1
μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. At ſi quid etiam peccavi, Iuppiter, ignoſce mihi: puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φῄς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σὲ γεγενημένος· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὖσαι τὴν πρόσοψιν.

11 Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φεναχισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, cum vetulus ſis & vafer?

Cup. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego; cur me vincire quoque mediteris?

Iup. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo praeſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito ſane, neque enim ferre poſſunt, Iuppiter, mortales tuum conſpectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' ἡ Δάφνη κἀκεῖνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾷν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὔκ. ἀλλ' ἐρᾷν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἡ χρυσῆ φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Iup. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, ſed quam iucundiſſimum te redde, utrinque demiſſam caeſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredere: tum tu videbis, plures te ſecuturas eſſe, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum abſum, ut amabilis eſſe velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, ſed faciliore via potiri: eaque ipſa te conditione dimitto.

III.
ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄϋπνος ὤν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὰς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. Inachi filiam, formoſam illam, noſti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella eſt ea, ſed iuvenca.

Merc. Prodigioſum hoc: at quo tandem modo mutata eſt?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum aliquod malum machinata eſt adverſus miſeram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, appoſuit, qui paſcat iuvencam inſomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uſpiam Argus paſcit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

ſtam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & ſervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) I φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα; οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερά, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξεῤῥύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. Age, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, oſculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque devolaſſes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alae iſtae tibi defluxerunt, tuque iam alius evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcentule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum, commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί φὴς; σὺ γὰρ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ᾧ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

1 Ὁ Πὰν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσατο θεὸν τὸν Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iſte? at quomodo fiſtulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu ſolum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo ſacrificamus ipſi integrum hircum ad ſpeluncam adductum, ubi ſtat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis eſſe mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovisne non audiviſti nomen, neque aram vidiſti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais eſſe, qui nuper defudiſti in nos multam grandinem, qui habitare ſuperne diceris, qui excitas ſonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admiſſi reum me ſurripuiſti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam diſcerpſerunt, in deſertas impetu facto.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἴδην τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἴην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΥΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομήν.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἁπλοϊκὸς, 3
καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura eſt ovium, qui immortalis factus hic nobiſcum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui fruſtra formam aquilae pro Deo ſubiiſſem.

Gan. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagaſque poſtmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] deſidero enim iam patrem: quod ſi deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium ſcilicet mei recepti: habemus autem trimum iſtum grandem, qui dux eſt gregi ad paſtionem.

Iup. Quam apertus puer eſt & ſimplex, ipſumque illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, iſta quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἔχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

lere iube, atque obliviſcere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coeleſtis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caſeo & lacte ambroſiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infuſum: quodque maximum, non homo amplius, ſed immortalis eris, ſiduſque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem iſtum, taloſque bene multos: bono animo ſolum eſto, & hilaris, nullumque te rerum terreſtrium capiat deſiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis ſim? hiccine etiam paſtorem agere oportebit?

Iup. Minime, ſed vinum temperabis, nectari praeficieris, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοὺ, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ᾽ οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴσῃ μετ᾽ ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὔκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ᾽ ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ᾽ ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ συ, Γανύμηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim ſatis ſcio, quemadmodum deceat infundere lac, & ſcite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiſcitur, & hominibus ſe miniſtraturum putat: atqui coelum hoc eſt, bibimuſque, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviuſne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo poſt, & eo guſtato porro non deſiderabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine?

Iup. Non: ſed eapropter te ſurripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe ſolus non poſſis, ſed iucundius tibi dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcher.

μνίου, καὶ τῆς Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἔχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

lere iube, atque oblivifcere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coeleſtis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caſeo & lacte ambroſiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infuſum: quodque maximum, non homo amplius, ſed immortalis eris, ſiduſque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem iſtum; taloſque bene multos: bono animo ſolum eſto, & hilaris, nullumque te rerum terreſtrium capiat deſiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis ſim? hiccine etiam paſtorem agere oportebit?

Iup. Minime, ſed vinum temperabis; nectari praeficieris, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοὺ, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, Γανύμηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim ſatis ſcio, quemadmodum deceat infundere lac, & ſcite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiſcitur, & hominibus ſe miniſtraturum putat: atqui coelum hoc eſt, bibimuſque, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviuſne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo poſt, & eo guſtato porro non deſiderabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine?

Iup. Non: ſed eapropter te ſurripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe ſolus non poſſis, ſed iucundius tibi dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;

ΖΕΥΣ. Ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φὴς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ᾽ αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad ſomnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit.

Gan. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum eius intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enimvero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſurripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans.

Iup. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: uſque enim deoſculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

duc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V.
ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. 1

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι 2

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. Ex quo adoleſcentulum illum, Iuppiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quaecunque conſueverint mecum.

Iun. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium Deorum cum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi ſaltem in

μέν σοι κἀν ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε Θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu ſane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſaepe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, praebere ſoles ipſi: cumque biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte applicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis aegide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. 3

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, οὕτως ἐκτεθηλυμμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μή μου λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὑτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακὸς, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν

8 Ἐκτεθηλυμμένῳ) Ἐκλύτῳ καὶ ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀσελγεῖ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis eſt, Iuno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utriſque, oſculo ac nectare? immo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium.

Iun. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit uſque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: ſed tempero verbis, ne te magis irritem.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam in me admittas.

Iup. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem, a fornace

οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἴδην· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, ſtricturis adhuc opertum, forcipe iam modo depoſito; ab iſtiſque ipſis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum oſculari interea, cui ne tu quidem mater libenter oſculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque intereſt, ut hic a poculis miniſter magis deceat ſympoſium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim eſt, & roſeo digitorum nitore, & ſcite porrigit poculum, quodque te maxime urit, oſculatur nectare ſuaviùs.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, eſt Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conſpecto nauſeas, ex quo tempore pulchrum comatulum iſtum Ida enutrivit: dudum iſta non videbas, nec ſcintillae, neque caminûs avertebant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξεται γὰρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

Iup. Angis, Iuno, temet ipſam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod ſi graveris a puero formoſo accipere poculum, tibi filius vinum miniſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe calicem, & ad ſingulos bis ſuaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, ſi quis tibi moleſtiam afferre voluerit.

VI.
ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα 1 τὸν τρόπον ἡγῇ;

1 Τὸν Ἰξίονα) Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δῖαν τὴν Ὀϊονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα συνεσκευάσατο· ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἠράσθη Ἥρας, ἣ ἀνήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλην τῇ Ἥρᾳ, ᾗ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ δήσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. IXIONEM iſtum vides, o Iuppiter: qualem moribus eſſe putas?

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν.

ΗΡΑ. Ἀλλ᾽ ἀνάξιός ἐστι, ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, κἀμὲ εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ᾽ ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν οὖν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ᾔτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiſcum verſaretur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio.

Iun. Indignus ſane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiſcum amplius ne ſit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus eſt auſus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiuſmodi ſit flagitioſum illud, quod eloqui refugias.

Iun. Immo me ipſam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adſpiceret in me: hic autem & gemebat, & ſublacrimabatur: ſi quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poſcebat in eodem bibere; acceptum-

ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ
αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα.
καὶ ἐπιπολὺ μὲν ᾐδούμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ᾤμην
παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λό-
γους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐ-
τὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξα-
μένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκε-
τεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως
μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκτα-
ρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου
φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμε-
θα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες
οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμη-
σαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que poculum oſculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria eſſe: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere, putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare, ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciſcaris.

Iup. Siccine infandus ille in memet ipſum, & ad Iunonis uſque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum noſmet eorum cauſa ſumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adſcivimus. Ignoſcendum igitur ipſis, ſi hauſto pari atque nos potu, viſiſque coeleſtibus formis, quales nunquam ſpectarunt in terra, deſiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἕπῃ αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῄς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς.

lentum quiddam eſt, neque hominibus ſolum imperat, ſed & nobiſmet ipſis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naſo, ut aiunt, trahens: & tu ſequeris ipſum, quocunque ducat, mutariſque facile in quamcunque iuſſerit formam: atque omnino poſſeſſio lúduſque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni ſcio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipſe aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tune etiamnum recordaris eorum, ſi quid ego luſi in terram deſcendens? at ſcinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipſum, neque extrudere ſympoſio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia ſuffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitioſum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὑτὸν ἐπιθυμιῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φής· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰ-

6 Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν) Σεσολοίκισται μὲν Ἀττικῶς. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας ἵκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

Iup. Neutiquam: ſed ſimulacrum ex nebula ubi finxerimus ipſi tibi ſimile, poſtquam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, prae amore) acclinemus iuxta ipſum: ſic enim ſedatus fuerit eius dolor, ſi putarit, ſe, quod concupierat, adeptum eſſe.

Iun. Apage: peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet.

Iup. Suſtine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus?

Iun. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, glo-

σιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, ſe Iunonem iniiſſe, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuiſſe: quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe: credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe.

Iup. Ergo, ſi quid eiuſmodi dixerit, in orcum detruſus, rotaeque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

1 ΗΦΑΙ. Εωρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI.

Vulc. VIDISTIN', Apollo, Maiae filiolum modo editum? quam pulcher eſt, arridetque omnibus, & iam patefacit aliquid, quod magni boni ſpem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut inſi-

ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2
σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἴσῃ, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἄπολλον.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νὴ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ.

ΑΠ. Ἀλλ᾽ ὄψει αὐτήν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto ſit ſenior, quantum ad aſtutiam?

Vulc. Eccui male facere poſſit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus eſt; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu & ſagittis.

Vulc. Haec iſte recens natus, qui vix movere ſe poterat in faſciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te acceſſerit.

Vulc. Atqui iam acceſſit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes inſtrumenta, nullumque eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inſpice diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα κατεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα φῄς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ᾽ αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγκληρῶσθαι τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. G.

3 Ἤδη σταμύλα καὶ ἐπίτροχα) Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ἠπειγμένα ταχέως. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέμνηται καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις. G.

Vulc. Tamne acutis eſt manibus, ac ſi in utero meditatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audiviſti iam loquentem argutula quaedam & volubilia: quin & miniſtrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando deiecit ſtatim, neſcio quomodo ſubducens pedes: tum interea dum laudabatur, Veneris ceſtum ſurripuit, illum amplexae ob victoriam; Iovis autem ridentis ſceptrum, &, niſi gravius eſſet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque ſurripuiſſet.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, ſed & iam muſicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Teſtudinem alicubi mortuam cum inveniſſet, inſtru-

συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κᾀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ᾅδου κατίοι, κλέψων τὶ κᾀκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπτερος δ' ἐστί· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

2 Κολλάβους) Τὰ τῶν χορδῶν ἐντόνια. V.

2 Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V.

3 Γλαφυρὸν) Ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fideſque intendens ſeptem, canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, ſed curioſitatis ergo uſque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furtò ſublatum.]

Vulc. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾷ μου, εἰ μέμηνα; πρόσταττε δ' οὖν τἀληθές, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. QUID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim, ut iuſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam, etiam ſi lapides opus ſit uno ictu diſſecare.

Iup. Recte ſane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta ſecuri.

Vulc. Tentaſne me, an inſaniam? Quin impera vere, quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod ſi morem non geſſeris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε.

ΖΕΥΣ. Κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυῤῥιχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλειθυίαν) Ἡ τῶν τικτουσῶν θεά. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τοῦ ἐγκεφάλου ὑμένι. V.

10 Πυῤῥιχίζει) Ἔνοπλος ὀρχίζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἤδη αὐτὴν) Ἤδη κατὰ γάμου κοινωνίαν συνάψας μοι αὐτήν. V.

ſecuris eſt, & non ſine ſanguine, neque ad Lucinae morem tibi obſtetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi, quid conducat.

Vulc. Invitus quidem, ſed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Iuppiter, malum habuiſti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam ſub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto caſtra, non caput clam nobis habuiſti. Haec vero ſaltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura exſtitit brevi: caeſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Iuppiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἴ σοι ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Iup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipſam corripiam.

Iup. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas ſit, te appetere.

IX.
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1 ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. Estne, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adeſſe me, renuntia ipſi.

Merc. Ne moleſtus ſis, inquam: non opportunum enim; atque adeo viſere non licet eum in praeſentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: ſed longe aliud quiddam eſt.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipſe ſane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc eſt, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale eſt.

Nept. At non decet apud me quippe patruum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo ſexu: ſed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: ſed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι πάρα τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum geſtat, & in omni parte corporis! at quaenam eſt Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congreſſus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametſi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggreſſa Iuno (noſti gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad ſe. Cum morigeratus acceſſit fulmen habens, ſuccenſum eſt tectum, ipſaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exſecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad ſe foetum ſeptimeſtrem: poſtquam feci, perſciſſo femori ſuo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam menſe partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφότερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδε ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἔοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, ὅσ' ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nept. Ubinam nunc infans eſt?

Merc. In Nyſam ablatum tradidi Nymphis educandum; impoſito Dionyſi nomine.

Nept. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae ſolent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, 1
μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horae iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κᾆτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ᾗ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

Sol. Inſolita haec, o Mercuri, atque inuſitata nuntians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo maiorem die facere conſtituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi eſt, aut unde miſſus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una eſt.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non ſatis eſt una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congreſſu magnum & multis certaminibus inſignem Deum: is talis ut una nocte abſolvatur, fieri non poteſt.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, conſummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (ſumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ μένουσαν ἑξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ κἀκείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι

16 Μὴ ἀνιέναι) Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. V.

tem ſoli ſine arbitris) neque ſecubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: ſed dies erat dies, & nox itidem pro menſura ſua exacta ad anni tempeſtates; inſolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuiſſet cum mortali femina. Nunc contra miſerae mulieris ergo cuncta ſunt ſurſum deorſum vertenda: minus agiles fiunt equi quieſcendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea miſere in caligine degent: hos ſcilicet fructus capient ex Iovis amoribus, ſedebuntque exſpectantes uſque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas iſtas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exſtitiſſe noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

1 ΑΦΡ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ᾽ ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ᾽ αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ᾽ ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. Quid iſta, Luna, dicunt facere te? cum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via?

Lun. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa.

Ven. Hem, ille inſolenter iniurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit; nunc in Idam deducens Anchiſae Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem cum & Proſerpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλησται ἁπάντων. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἆσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθείη· οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi ſurripuit meos amores. Atque adeo ſaepe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe eius arcus & pharetram, immo etiam circumciſuram alas: quin iam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in praeſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium. At dic mihi, pulcherne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem ſane pulcher, o Venus, videtur: tumque maxime, quando ſubiecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens iacula ex manu paene defluentia; dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummiſque pedum digitis innixa, ne experge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

faЀus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quae conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII.
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1 ΑΦΡ. Ὦ ΤΕΚΝΟΝ Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. O FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in ſe quiſque aut alii in alios admittant; ſed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas converſum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum curſus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quaſi iure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam iam vetulam & matrem tot Deorum impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appe-

θεῶ· καὶ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἴδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἵεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἴδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἡ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὑτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάῤῥει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί 2

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctiſque leonibus & aſſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint & ipſi, ſurſum deorſum Idam circumvagantur, haec ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effuſa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum excitat pulſo tympano, aut increpat cymbalo: & in ſumma, tumultus furoriſque in Ida omnia ſunt plena. Pertimeſco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis ſuae compos iubeat Corybantas comprehenſum te diſcerpere, aut leonibus obiicere: iſta timeo, in periculo te verſantem videns.

Cup. Bono eſto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipſis iam familiaris ſum, & ſaepe conſcenſis eorum tergis, prehenſaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes reſtituunt: de ipſa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adverſum me ut quidquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, ſi oſtendam pulchra, qualia ſunt? vosmet autem ipſae deſiderio tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me inſimuletis: hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipſa Martem, nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & ſuperior omnibus! ſed erit, cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΖΕΥΣ. Παυσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iup. Cessate, Aeſculapi & Hercules, rixantes inter vos quaſi homines: indecora enim haec, & aliena convivio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου.

ΑΣΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὔκουν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, iſtum veneficum ſupra me accumbere?

Aeſc. Sic ſane decet: etenim melior ſum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percuſſit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti.

Aeſc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Iovis ſum filius, tantoſque labores ſuſcepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniurioſos animadvertendo: tu vero praeſectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil praeſtiteris.

Aeſc. Recte narras: nam inuſta tibi flammae veſtigia ſa-

ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ᾽ ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ᾽ οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἥρακλες, προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) Μεγάραν· τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, Ὀνύτης, Θηρίμαχος, Δημοκόων καὶ Κρεοντιάδης. V.

12 Τὴν ξυνουσίαν) Τὴν εὐωχίαν. V.

navi, quando nuper huc aſcendiſti ſemuſtus, ab utriſque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero ſi nihil aliud, neque ſervivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream veſtem indutus, ictuſque ab Omphale aureo ſandalio: ſed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Niſi deſieris conviciari mihi, confeſtim ſcies, quam tibi non multum profutura ſit immortalitas: etenim ſublatum te proiiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean quidem ipſe mederi tibi poſſit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis conſuetudinis iucunditatem: ſin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum eſt, Hercules, priorem decumbere Aeſculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. Τι σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; 1

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex ſententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num caſus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; ſed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeſo, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formoſulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipſius hoc eſt facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud ſane: ſed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον.

2 ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέῤῥιψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ . . .) Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτιθεὶς γὰρ εὐθεῖαν τὴν γενικὴν ἐπέφερε· οὕτως Ὅμηρος Β. σκόπελος ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Ἢ ἐν ὑπερβατῷ οὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταΰγετον καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τό· καὶ φαμὲν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

6 Ὁ δὲ ἀπὸ τὸν Ταΰγετον) Ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνσείσας ἐφόνευσεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπώμενος ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενος ω μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γενικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Diſcum tractare diſcebat, egoque una cum eo diſco exercebar: tum, qui peſſime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipſe, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium, dum proiicio, ut ſolebamus, diſcum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorſum ſpirans in caput puero impegit, quam poterat vehementiſſime, diſcum illum, ſic ut ex vulnere ſanguis manaret multus, & puer ſtatim emoreretur. At ego Zephyrum e veſtigio ultus ſum ſagittis immiſſis, fugientem perſecutus uſque ad montem; puero vero ſepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi diſcus illum deiecit; atque a ſanguine florem ſubmittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἄπολλον· ᾔδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιάζοντα) Ἐπιθρήναντα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

ram feci ſuaviſſimum, Mercuri, & floridiſſimum omnium florum, qui praeterea literas habet luctum ſuper mortuo teſtantes. Num tibi ſine ratione triſtitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis eſſet, te tibi nactum fuiſſe amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; 1

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-

5 Εὐποτμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. Et quale tandem, claudum iſtum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui pati poſſint conſuetudinem eius, maxime quando vident ſudore manantem, in fornacem pronum

κυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικὰ, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ᾽ ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ᾽ οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀναφρόδιτος) Ἀηδὴς καὶ ἀνεπίχαρις, V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem ampleɑuntur, oſculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipſe indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulſa, & ſuperbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaeſtricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, ſoli ſcilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenuſtus ſum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime ſupra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet uſque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum eſſe; ille autem diſci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἴει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperiſſe: Verum illud mihi, ſi forte ſcis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem eſt occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipſam fabri ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum ſcire?

Merc. Sane: ſed quid efficere poſſit, cum ſtrenuum videt iuvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quaedam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto.

Ap. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

1 ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀῤῥενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

IUNONIS ET LATONAE.

Iun. PULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperiſti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas ipſos, qui hominibus veſcuntur: Apollo autem prae ſe fert, cuncta ſe ſcire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ᾽ ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖταί γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ᾽ ἁπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατευόμενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθευόμενος. V.

conſtitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, fruſtratur conſulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem reſpondens, ne periculum ſit, ut arguatur error. Inde quidem diteſcit; plures enim ſunt ſtulti, quique ſe praebent faſcinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praeſtigias ipſum offundere. Ergo vates ignorabat, ſe occiſurum eſſe delicias ſuas diſco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipſum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praeſtare videaris.

Lat. Iſti quidem liberi, hoſpitum interfectrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conſpecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi eſt omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἁλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διῒ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marſyas, ſi quidem iuſtum Muſae iudicium ferre voluiſſent, pellem detraxiſſet ipſe victor arte muſica? nunc dolo captus miſer interiit iniqua ſententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam eſt pulchra, ut, poſtquam comperit, ſe viſam eſſe ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

XVII.
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; 1

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπὲ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾷν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνήν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. QUID rides, Mercuri?

Merc. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, iſta cum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem aſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula, &

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

ſupervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret ſeſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, ſperabatque ſe rupturum vincula; dein, ut ſenſit, tam arcte ſe teneri, ut inde ſpes evadendi ſit nulla, ſupplicabat.

Ap. Quid ergo? abſolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; ſed convocatis Diis ſpectandum praebet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demiſſo vultu rubore ſuffunduntur; ſpectaculumque ſane iucundiſſimum mihi fuit viſum tantum non patratum opus ipſum.

Ap. Fabrum autem iſtum non pudet ipſum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adſtans irrideat eos. Equidem, ſi verum eſt dicendum, invidebam Marti non ſolum adulteranti formoſiſſimam Deam, ſed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, niſi, cum videris, idem optabis.

XVIII.
ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. Ἐγὼ μὲν ᾐσχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ

7 Πάντα μᾶλλον) Παν. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. Me quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus verſetur, mollior iis ipſis, ad tympana tibiaſque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis ſimilior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non ſolum, Iuno, Lydiam ſubegit, incolenteſque Tmolum cepit, & Thracas ſibi ſubiecit; ſed & adverſus

τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τούς τε ἐλέφαντας εἷλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φὴς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

2 ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῷ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos rapto muliebri iſto exercitu elephantos in poteſtatem redegit, & regione tota potitus eſt, regemque paululum reſiſtere auſum captivum abduxit: & iſta quidem omnia perfecit ſaltans ſimul & choreas ducens, thyrſis uſus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum ſi quis in animum induxit maledicere ipſi, contumeliis in ſacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obſtringens palmitibus, vel ut diſcerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia ſint iſta, atque haud indigna patre? Si vero luſus & laſcivia ſimul adſint, nihil eſt ea in re, quod invidiam faciat; inprimis ſi quis reputet, qualis ſobrius hicce foret, ubi iſthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tametſi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam verſi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φής· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

1 Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἔκτειναν ὡς φαρμακέα· ἐνόμισαν γὰρ μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipſi compotatores interemerunt conciſum ligonibus.

Iup. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum iſta, neque Bacchus facit; ſed potus immoderate ſumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum ſervat, hilarior & ſuavior exſiſtit; neque eiuſmodi, quale Icario contigit, quidquam deſignaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminiſſe, ut quae crimineris Bacchi pulcherrimas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. Τι δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς 1 κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Α-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. QUID eſt enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ
θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν·
τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ἦ καλλίων, καὶ
δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγά-
γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο
καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
λαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐ-
τῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
ματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, poſſim ego mortalis omnino, & ruſticus, iudicem agere admirandi ſpectaculi, maioriſque, quam ut bubulco conveniat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quae capella capellam forma praeſtet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pulchrae, & ſane neſcio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat viſum abſtractum: non enim vult abſiſtere facile; ſed ubi ſe defixerit primum, in eo haeret, illudque praeſens probat: quod ſi ad aliud tranſierit, id aeque pulchrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfuſa mihi eſt forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus ſi tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἓν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδῦσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut ſit Iovis ſoror & coniux, illae filiae: quî ergo non ardua ſit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud ſcio: attamen fieri non poteſt, ut ſubterfugias a Iove iuſſus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſae ſint in me, quae inferiores diſceſſerint ambae, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem.

Merc. Ita aiunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis.

φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἑκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

tem ſemper per montes: tum etiam ſibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat; tota denique huic rei eſt intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipſum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipſum arcu fixiſti.

XX.

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

1 ΖΕΥΣ. Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον) Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χειρῶν δέχου. Ἄπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS, PARIS aut ALEXANDER.

Iup. ACCEPTO, Mercuri, iſto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum paſtorem, (paſcit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστήν· ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τἄλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κοὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδιοῦμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima ſit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum eſt, ut ipſaemet abeatis ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, &, ſi fieri poſſet, libenter cunctas viciſſe videam: hoc porro, ut alia ne dicam, neceſſe, uni ſi formae praemium tribuas, pluribus eſſe in odio. Propterea ipſe quidem haud idoneus vobis ſim iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae ſtirpis eſt, & Ganymedis iſtius cognatus; ceterum ſimplex & montanus: neque illum quis indignum cenſuerit eiuſmodi ſpectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamſi vel Momum ipſum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ᾽ ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ᾽ ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τἄλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σκοπεῖτε. V.

oſtentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo ſi permiſſum fuerit arbitrium; ſed accipimus iſtum, quicunque ſit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubeſcis? eſt hoc quidem proprium, ut verecundiores ſitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non poteſt, ut aeque ſitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiſcamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente ſequimini me: bonoque eſtote animo; novi Parin, iuvenis eſt formoſus, praeterea amori deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is ſane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ καινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' ἤρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iuſtum nobis eſſe iudicem: utrum vero innuptus eſt, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus eſt, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Eſt cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at ruſtica, & valde montana: ſed non admodum curare illam videtur: quid eſt autem, cur iſta roges?

Ven. Nullo conſilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea ſermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obſit: ſcilicet rogabat me, innuptuſne eſſet Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curioſe ſciſcitata?

Merc. Neſcio: ait autem, ſe, quod caſu in mentem venerat, non de induſtria rogaſſe me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ᾽ οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἁπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs eſt?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum ſtudio tenetur, & gloriae cupidus eſt, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum ſit, haud facile dixerim: niſi quod coniicere licet iuvenem expetere, horum ut ſibi facultas fiat, & velle ſane ſe primum eſſe in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque inſimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas ſunt proclives, non Veneris hoc eſt.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil eſt, quod aegre feras, aut putes deteriore te eſſe loco, ſi quid etiam ipſi ita ſimpliciter reſpondi. Sed interea, dum ſermones caedimus, iam multum progreſſi longius diſceſſimus a ſtellis, & circiter ex adverſo Phrygiae ſumus: quin

ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

ΗΡΑ. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ κἀμοὶ φαίνεται.

ΕΡΜ. Ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς.

ΗΡΑ. Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν ουτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

ΗΡΑ. Ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

ΗΡΑ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipſum veſtrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero eſt? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad ſiniſtrum reſpice; non ad ſummum montem, ſed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex ſcopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus diſſipetur armentum?

Iun. Video nunc, ſiquidem is eſt.

Merc. Is adeo ipſe. Quoniam vero prope ſumus, in terra, ſi videtur, poſitis veſtigiis incedamus, ne conturbemus eum deſuper ex improviſo devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

6 ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἴδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ᾽ ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degreſſi ſumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par eſt peritam eſſe loci, quae ſaepe, ut fama fert, deſcenderis ad Anchiſen.

Ven. Non admodum, Iuno, iſtis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monſtrabo: etenim ipſe non raro commoratus ſum in Ida, quando Iuppiter amabat adoleſcentulum Phrygem: tum ſaepiuſcule huc veni, ab eo demiſſus ad inviſendum puerum: cùmque iam ab aquila veheretur, iuxta ſimul volabam, allevabamque pulchellum: quin, ſi quidem memini, ab iſta rupe illum ſurripuit: hic tum forte fiſtula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morſu prehendens tollebat puerum turbatum, ceryiceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν
ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀπο-
βεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαι-
τητὴς οὑτοσὶ πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν. Χαῖ- 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐ γυναῖκές εἰσιν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, φησὶ,

3 Ὁ διαιτητὴς) Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. G.

in ipſum reſpicientem: tunc ego fiſtulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adeſt: quare alloquamur eum. Salve, boum paſtor.

Par. Et tu ſane, iuvenis: quis autem huc adveniſti ad nos? aut quas iſtas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia ſint forma.

Merc. Multum abeſt, ut ſint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium miſit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil eſt. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipſe formoſus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium ſcies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ
θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν·
τὸ δ᾽ ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ᾖ καλλίων, καὶ
δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ᾽ ἂν δικάσαιμι κατὰ
8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ
οἶδ᾽ ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγά-
γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
ῥᾳδίως, ἀλλ᾽ ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ᾽ ἄλλο μεταβῇ, κᾀκεῖνο
καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
λαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐ-
τῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
ματι. δοκῶ δ᾽ ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, poſſim ego mortalis omnino, & ruſticus, iudicem agere admirandi ſpectaculi, maioriſque, quam ut bubulco conveniat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quae capella capellam forma praeſtet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pulchrae, & ſane neſcio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat viſum abſtractum: non enim vult abſiſtere facile; ſed ubi ſe defixerit primum, in eo haeret, illudque praeſens probat: quod ſi ad aliud tranſierit, id aeque pulchrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfuſa mihi eſt forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus ſi tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἓν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδῦσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπῃ καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut ſit Iovis ſoror & coniux, illae filiae: quî ergo non ardua ſit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud ſcio: attamen fieri non poteſt, ut ſubterfugias a Iove iuſſus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſae ſint in me, quae inferiores diſceſſerint ambae, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem.

Merc. Ita aiunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεστράφην.

ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται, (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque aequaliter ſum tota, & ſimilem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit, (eſt enim venefica) ne te faſcinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de ceſto: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac iudicem territas? num metus eſt, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται.

ΑΦΡ. Ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας; τοῦ κάλλους, 11
τῆς ἡδονῆς; οἵα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὐτὴ
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι,
ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα

ferat caeſium illud oculorum, ſi abſque illo galeae terrore ſpectetur?

Min. Ecce tibi, caſſis haec eſt demta.

Ven. Ecce tibi, ceſtus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod ſpectaculum, quae forma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium iſta & verendum reſplendet, vereque dignum Iove! haec autem ut ſuaviter intuetur! immo etiam feſtivum quiddam, atque illecebroſum ſubriſit. Iamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At, ſi placet, ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec ſcio, quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, reſta.

Iun. Reſto: verum poſtquam me diligenter inſpexeris,

σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλήν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ᾽
12 ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσιθι, Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κᾆτα ἤν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, οὔποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ᾽ ἀεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν; καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάῤῥει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ᾽ ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum, an placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris eſſe forma praeſtantem, univerſae eris Aſiae dominus.

Par. Non donorum ſpe noſtra conſtant: iamque recede: fient in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adſum tibi: at hoc, quaeſo; ſi me, Pari, pronuntiaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos iudices minime commoveat. Sed indue iam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν 13
ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρῖτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷά περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρατική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχοῦσα

Ven. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthaec ex me audi. Ego ſane iam dudum, cum te viderem iuvenem & pulchrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtiſque rupibus, in urbe vivas, ſed corrumpas formam in ſolitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve iuvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat iam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicuius ac ruſticae, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cuiuſdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacaenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriae nequitiae perita. Haec, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, &

ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὠῷ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστική· καὶ οὕτω δή τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φής; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Eſt filia Ledae, illius formoſae, ad quam Iuppiter devolavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaeſtrae dedita: quin tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam exſtiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: praelatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ σύ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος, κἀπειδὰν ἀφίκῃ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τοὐντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾷν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur.

Par. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare.

Ven. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros: utroſque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido quidem ſe totum inſinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipſi circumfuſus, quod ſcilicet ipſe eſt, deſiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἠρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ᾑρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4 ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πὰν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ.

ΕΡΜ. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι;

ſi greges meos ſpectes, quotcunque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Marathone, ut virtutis praemium attributa ſit mihi, quae ſub arce eſt, ſpelunca: ſi ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi Panis ſit nomen.

Merc. At, quaeſo, dic mihi, duxiſtin' iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: ſum enim laſcivior aliquantulum; nec contentus ſim una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipſis atque obſervor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam primum petenti a te?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἵμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάῤῥει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: ſed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram eſſe uxorem, eamque porro te ſecuturam eſſe, atque Ilium ad vos profecturam: ipſa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum inſuper aſſumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, ſic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. Ἤκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ 1 Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. AUDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus ſit nobis Iuppiter, quam ſuperba & abſurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde ſuſpenſi

ἣν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾷν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἄλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

2 ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας.

ΑΡ. Οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

ſi detrahere me magna vi contenderitis, fruſtra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra ſi voluero ſurſum attrahere, non vos ſolum, ſed & terram ſimul ac mare adducta in ſublime tollam: & cetera, quaecunque ipſemet audiviſti. Ego autem, ſi ſingulos compares, omnibus fortiorem eſſe & validiorem, infitias non iverim: ſed una iunctis tot Diis ſuperiorem eſſe, ut pondere noſtro ne deducere quidem eum valeamus, etſi terram & pontum aſſumſerimus, haud ſane mihi perſuaſerim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab iſta garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiſcue haec dicturum, non tibi ſoli, quem linguae temperare poſſe noveram? Quod igitur ridiculum maxime viſum fuit mihi audienti inter illas minas, non poſſim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιὼς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῄει μοι γελᾷν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva ſeditione mota ſtructiſque inſidiis voluerunt eum vincire comprehenſum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miſerata vocaſſet ipſi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis conſtrictus foret cum ipſo fulmine ac tonitru. Iſta mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud eſt nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.
ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. 1

ΕΡΜ. Νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURII.

Pan. Salve, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita ſane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ φῄς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium ſum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt, ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribuſque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi?

Pan. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuliſti: quid commorſo digito quaeris, multumque haeſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem eſt rei, quod, cum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε Θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. 2

ΕΡΜ. Νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ 3

Pan. Ea ipſa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum Penelope Spartana: at patrem ſcito Deum habere te Mercurium Maiae & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe aſſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco.

Merc. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchuſque nihil me ſine facere poteſt: immo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγάς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λάμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil eſt, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius diſcriminis cauſa, ſed patres inter ſe diſpares: ubi ſane eodem geniti patre ſaepius ex uno utero hic maſculus, illa femina, quemadmodum vos, naſcuntur.

Ap. Profecto: ſed nos tamen ſimiles, & eadem ſtudia tractamus, quippe ambo arcus uſu periti.

Bac. Uſque ad arcum, eadem utique, Apollo: ſed iſta iam diſſident, quod Diana hoſpites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & ſanes aegrotos.

Ap. Putanne ſororem delectari Scythis, quae ita ſe iam compararit, ut, ſi quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura ſit ſimul cum eo navi, averſata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γεννάῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπείρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἂν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὸν πεῖραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι.

ΑΠ. Ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampſaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hoſpitio me excepiſſet, poſtquam requievimus, in convivio ſatis vino rigati, tum nocte admodum media inſurgens bonus ille: ſed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam riſi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus eſt, ſi te tam pulchrum tentavit.

Bac. Iſtius quidem rei cauſa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.
ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

1 ΕΡΜ. Ἔστι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διῒ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ᾽ αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. ESTNE enim aliquis, mater, in coelo Deus miſerior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Iovi, & perferre quoquo verſus nuntios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dormio ſolus Deorum;

λὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ
νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις
εἶναι, κἀν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμε-
ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
στην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοί, ἐκ γυναικῶν δυ-
στήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
τῆς Ἄτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκον-
τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρός, ἐφ'
ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ
ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
ψόμενον τὴν Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησίν,
ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctoſque proſequi, & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quae de die facio, cum in palaeſtris verſor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, ſed praeterea quae ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo. Atqui Ledae liberi alternis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem ſingulis diebus & haec & iſta ſunt facienda. Alcmenae & Semelae filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum, quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Danaën: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in tranſitu Antiopam viſe. Iamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt.

Mai. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

1 ΖΕΥΣ. ΟΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. QUALIA patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quae in terris ſunt omnia, adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui haec exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re deieciſſem illum fulmine, ne reliquiae

των ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τὶς, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἐλα-

9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. V.

quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali?

Iup. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione haec res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabaſne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fraena? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Iſthaec equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec committebam ipſi mei currus agitationem.

σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ᾽ αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ᾽ ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ᾔσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἴχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, κἀμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Poſtquam tandem inſtando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permiſi currum ut conſcenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu conſiſtere, quouſque ſurſum immiſſis habenis in ſublime ferri, tum deorſum rurſus vergere, quoque pacto compotem eſſe habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum eſſet diſcrimen, niſi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conſcenderat tantum ignem, & proſpexerat in profundum immenſe patens, ſtupore perculſus fuit, ut par eſt: equi autem, ubi ſenſerunt non adeſſe me, qui currum inſiſtens regerem, contemto adoleſcentulo, praecipites extra viam ruerunt, & gravia iſta fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimiſſis, opinor metuens, ne excuteretur, ipſe arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, ſatis eſt ſupplicii luctus.

Iup. Satis eſſe ais, talia qui fueris auſus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον παρανομήσῃς, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἅτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

ignoſco tibi: in poſterum vero ſi quid ſimile deliqueris, aut talem aliquem ſucceſſorem tibi emiſeris, confeſtim experiere, quantum igne tuo fulmen ſit magis ignitum. Illum ergo ſorores ſepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excuſſus, electri ſuper eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce caſum. At tu refecto curru (infractus enim eſt temo eius, alteraque rotarum contrita) curſum redordire ſubiunctis equis. Ut tamen memor ſis horum omnium.

XXVI.
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. 1

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. POTIN ut mihi dicas, Mercuri, uter Caſtor ſit horum, aut Pollux? nam equidem, ut diſcernam eos, non eſt.

Merc. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἄπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἅτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὤνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἑκατέρῳ λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκους ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἅτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quae accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale praefert, ſed purus eſt atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne ſtella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum eſt, ut ſaepe hunc appellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem ſit cauſae, cur ambo ſimul nobiſcum non ſint, ſed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus eſt alter eorum.

Merc. Fraternus amor ſuaſit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledae filiorum,

ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem eſſe, inter ſe diviſerunt eo pacto ipſi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; ſiquidem ne videbunt quidem ſeſe, quod deſiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri poſſit, cum hic apud Deos, iſte apud defunctos per vices ſit? Attamen, ſicuti ego vaticinor, Aeſculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obſtetricatur, ceterorumque Deorum ſinguli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec eſt mandata provincia, ut miniſtrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & ſicubi nautas hieme vexatos viderint, conſidere in ea navi, illaque vectos ſervare.

Ap. Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

1 ΔΩΡ. ΚΑΛΟΝ ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖος ἂν ᾖ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φὴς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν.

1 Ἐνάλιοι διάλογοι ιέ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα διαπαίζει. G.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. PULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum iſtum paſtorem, inſanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius eſt, qualiſcunque ſit.

Dor. Quid ergo? ſi vel Iovis ipſius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium eſt maxime deforme, unoculus, cenſenne genus ipſi profuturum eſſe ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine deſtituitur, eſt enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam ſi duo eſſent.

ΔΩΡ. Ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν 2
τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἣ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέραστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος οἴει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθε- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, ſed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobrandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, cum a ſpecula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcherrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectae fuiſtis.

Dor. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulchra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod aſſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris diſce-

λήσῃς μαθεῖν, οἵα τυγχάνεις οὖσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας τινὸς, εἴποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν κἂν τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἵα; κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ἧλῳ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando tranquillum fuerit mare, prona in aquam deſpectans, contemplare temet ipſam, nihil aliud, quam colore candidam exquiſite: illud autem non laudatur, niſi eniteſcat candori immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel iſtum habeo; at veſtrûm nulla eſt, quam ſeu paſtor, ſive nauta, ſeu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & muſicus eſt.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comeſſatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus ſit propitia, ut aſinus aliquis rudere fuit viſus: tum ipſa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quaſi manubria erant, quibus cum iugum addidiſſet, atque alligaſſet nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreſte quiddam & abſonum, dum aliud ipſe vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ
οὐδ᾽ ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα,
βρυχωμένῳ· ἀλλ᾽ ᾐσχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τρα-
χεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. Ἔφερε δὲ ὁ ἐπέρα- 5
στος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα,
καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειέ
σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἀλλ᾽ ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra ſubſonaret. Itaque ne continere quidem riſum poteramus in amatorio iſto cantico: nam Echo multum aberat, ut reſpondere ipſi vellet, tam garrula, rugienti; ſed pudebat eam, ſi viſa fuiſſet imitari aſperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſae catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat.

Dor. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter prae me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, foetidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.
ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὖτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. PATER, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, cum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus.

Nep. Quis iſta, Polypheme, eſt auſus?

Cyc. Initio ſemet Utin appellitabat: at poſtquam effugit, extraque teli iactum erat, Ulyſſem ſibi nomen eſſe dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacenſem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen iſta patravit, qui haud valde forti ſit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a paſtu reverſus aliquam multos, inſidiantes nimirum gregibus: ubi autem oppoſui ianuae operculum, (hoc ſaxum mihi eſt ingens) ignemque

ἀναψάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὖτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὔοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθο- 3
ρες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξέθορες.) Ἐξεπήδησας. G.

feci, ſuccenſa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut abſconderent ſeſe. Tum ego correptos eorum quoſdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille ſive Utis, ſive Ulyſſes, dat mihi bibere medicamentum infuſum, ſuave quidem, & odoris boni, ſed idem inſidioſiſſimum ac turbulentiſſimum: etenim cuncta ſtatim videbantur mihi circumagi, hoc potu hauſto, ipſaque ſpelunca ſurſum deorſum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille, raſo ad acuendum vecte, & ambuſto inſuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus ſum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormiviſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amovere petram a ianua,

ΚΥΚ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἧκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὖτίς ἐστι, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum conſediſſem iuxta ianuam, venabar manibus expanſis, ſolas praetermittens oves ad paſtum, praecipienſque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: ſciſcitati autem inſidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin eſſe, atra me bile percitum ducentes confeſtim abierunt: ſic me circumventum deteſtabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus ſanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciſcar ipſum, ut diſcat, quamvis caecitati oculorum mederi non poſſim, fortunam

ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut ſervem eos aut perdam, in mea eſſe poteſtate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. Τι τοῦτο, ὦ Ἀλφειὲ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ- 1
πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. QUID hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo. ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus praeterea puruſque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviae ſolent & ardeae: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſaepius.

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηΐδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτίς ἐστι Σικελική· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγής τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipſarum unam?

Alph. Nequaquam; ſed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Inſularis eſt Siculus: Arethuſam vocitant.

Nep. Novi ſane non invenuſtam, Alphee, Arethuſam: immo enim eſt pellucida, puroque ſolo ſcaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque ſuper eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero.

Nep. At abi, & eſto felix in amore. Immo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, cum illa ſit Syracuſis?

Alph. Feſtinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt ſciſcitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; cumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝ. Ἀλλα ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ 1
ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ
ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πί-
στεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ
οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σὲ, γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾷν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MENELAI ET PROTEI.

Men. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile; quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë: nam ita res eſt, fio.

Men. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praeſtigias quaſdam admovere huic rei, oculoſque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale ſis.

2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεστιν.

ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

3 ΠΡΩΤ. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifeſtis reſideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipſe converſum fecerim? ſin fidem non habes, idque negotium falſum eſſe videtur, inanis ſcilicet quaedam ſpecies ante oculos conſiſtens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortiſſime, manum: probe ſcies, videarne ſolum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adſit.

Men. Non tutum eſt hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidiſſe nunquam, quaeque huius piſcis ſit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter didicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & agglutinatis haeſerit cirris, illi ſimilem ſe reddit, mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

tores nihil diverſus, proptereaque nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi.

Men. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu.

Pro. Neſcio profecto, Menelaë, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas.

Men. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. ΕΙΔΕΣ, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις 1
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. VIDISTIN', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim iuſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥᾳδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἧκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφρο-
2 δίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. Κἀπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillìme, dum hi quidem biberent, illi ſaltarent, alii vel Apollini citharam pulſanti, vel Muſis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inſcriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quaſi de induſtria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius ſublato poſtquam perlegit inſcripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praeſentibus? at hae ſibi quaeque vindicabant, ſuumque eſſe malum contendebant: quin etiam, niſi Iuppiter diremiſſet eas, ad manus res perveniſſet. Ille tamen, Ipſe quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τῆς μὲν οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην.

ΓΑΛ. Καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώττῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, iſtae magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoſcere pulchriorem formarum elegans ſpectator; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, niſi valde ſit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. 1

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Tri. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem ſcio formoſiorem me puellam vidiſſe.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐμενουν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. Ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν που κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν.

5 Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam eſt ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; ſed Danai iſtius filia, una quinquagenarum & ipſa, Amymone nomine: ſciſcitatus enim ſum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, & ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigrae ſint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, cum perſecutus es, quae ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἰδού σοι οὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. κἀπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ 3
συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστι.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi iſtum delphinorum ociſſimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Poſtquam pervenerimus ad Lernam, ego inſidiabor iſto fere loco: tu proſpecta; cumque ſenſeris adventantem illam.

Tri. Haec ipſa tibi prope adeſt.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis eſt.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immiſſus eſſe: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic eſt.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καταδῦσα.

ΠΟΣ. Θάῤῥει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ᾅδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ᾽ ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας διεχρήσαντο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? miſera ſuffocabor demerſa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percuſſa tridente hac petra, prope maris aeſtum: tu vero felix eris, ſororumque ſola non feres aquam mortua.

VII.
ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

1 ΝΟΤ. Ταύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἁλοὺς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκόρησεν) Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμε. G.

NOTI ET ZEPHYRI.

Not. Illam ergo, Zephyre, iuvencam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiavit amore captus?

Zeph. Ita eſt, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προςέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός; 2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλῦσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νὴ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε;

ſed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam miſit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec tranſnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipſa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, noſque erimus in eius poteſtate, ut quemcunque noſtrûm voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evaſit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, ſed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia ſane ſunt iſta, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis eſt virgo. Atqui Mercurius quid eſt, quod ſemet mutarit, & pro iuvene caninam faciem ſumſerit?

Zeph. Ne curioſius inquiramus; quandoquidem melius ille ſciverit, quid ſit faciundum.

VIII.
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

1 ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod ſemper amantes ſit s hominum; etenim olim Inûs filium ad Iſthmum detuliſtis exceptum, cum a Scironiis ſaxis cum matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna poſtquam dorſo ſublevaſſes cum ipſo habitu citharoedico & cithara, enataſti ad Taenarum, neque neglexiſti male nautarum ſcelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ᾄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipſi in piſces verſi.

Nep. Immo equidem accuſo Bacchum, qui vobis proelio navali victis formam mutavit, cum decuiſſet in poteſtatem redigere tantum, quo pacto alios ſibi ſubiecit. At quomodo, quae ad Arionem iſtum ſpectant, ſunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & ſaepius arceſſebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias deſiderium cepit domum redeundi Methymnam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut prae ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautae. Tum ille, (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite

τα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices: dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditae cantionis.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1 ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

NEPTUNI ET NEREIDUM.

Nep. FRETUM illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Helleſpontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipſo in pelago,

ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἴκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διο- 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, ſepeliatur: miſeret enim nos eius, quae miſeranda fuit a noverca paſſa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt; neque porro decorum iſthic alicubi iacere eam ſub arena: ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturae mandabitur: id autem ſolatium erit ipſi non mediocre, quod poſt paulo eadem & Ino patietur, praecepſque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque ſervare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: ſed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum eſt.

Ner. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, cum frater eius Phryxus abſque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motus celeritatem: illa autem prae inſolentia, cum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, aeſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quae hactenus prehenſa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: ſed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχεσθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. INSULA iſta errans, Neptune, avulſa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipſam, ait Iuppiter, e veſtigio

φηναι, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὼ ἐπ᾽ αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, 2

conſtitue, inque lucem profer, & fac iam ut conſpicua in Aegaeo medio ſtabiliſque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius uſus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea inſula oportet partum deponere: iam nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum eſt coelum, in quo pariat? hoc ſi minus, at tota ſaltem terra nonne excipere poſſit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi obſtrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam pariendo ſedem: iam iſthaec inſula iurata non eſt, quippe nondum conſpicua.

Nep. Rem teneo. Conſiſte, inſula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro ſub undis ferare; ſed fixa mane,

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ ἐς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διῒ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἕστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

ac ſuſcipe, fortunatiſſima, fratris liberos binos, pulcherrimos Deorum. Vos, Tritones, tranſvehite Latonam eo; cunctaque ſtent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut oeſtro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciſcentur, ac poenas expetent pro matre. Tu renuntia Iovi, omnia eſſe parata: conſtitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

1 ΞΑΝΘ. Δέξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. RECIPE me, Mare, gravia paſſum; reſtingue mea vulnera.

Mar. Quid hoc eſt rei, Xanthe? quis te exuſſit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus ſum plane ego miſer, & ferveo.

Mar. Quam vero ob cauſam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς φῂς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrùi tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcunque in Aetna, & ſicubi uſpiam collecto, impetum in me fecit, inceditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me cum efferveſeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim affectus ab iſtis incendii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aeſtuans, ut par erat: ſanguis a cadaveribus; aeſtus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruiſti, non veritus nec cogitans Nereïdis eſſe filium.

H 2

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo miſericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat miſericordia tangi Achillis, qui Thetidis eſſet filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

1 ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formoſiſſimam, Dori, vidi puellam in ciſtam a patre coniectam, tum ipſam, tum infantem eius modo natum: iuſſit autem pater nautas ſublatam arcam, ubi longe a terra proceſſerint, demittere in mare, ut intereat miſera & ipſa & infans.

Dor. Quam ob cauſam, ſoror, quandoquidem didiciſſe accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταῤῥέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρῃτεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acriſius pater eius forma praeſtantem ſervabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluſerat. Tum porro quid revera ſit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxiſſe per tectum ad eam; quae, recepto in ſinum defluente Deo, gravida ſit facta. Hoc cum ſenſiſſet pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus ſenex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam ſuſpicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro ſe quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens ſententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo oſtendens illum pulcherrima ſpecie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis iſta repetenti.

ΔΩΡ. Κἀμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocaſti. Verum num mortui iam ſunt?

Thet. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivoſque eos cuſtodit.

Dor. Quid itaque non ſervamus eam, & piſcatoribus iniicimus in retia Seriphiis iſtis? hi nimirum extractam ſervabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipſa, nec infans tam formoſus.

XIII.
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

1 ΕΝΙΠ. ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. NON bella ſunt iſta, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat, a me haec ſe fuiſſe paſſam; ideoque praebebat ſeſe.

Nep. Etenim, Enipeu, faſtoſus eras & tardus, qui puel-

βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν.

ΠΟΣ. Ὀψὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὐμενοῦν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ.

lam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore deſpiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo, & ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero faſtidioſum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? proptereane oportebat te praeripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, cum putabat virginitatem ſuam a te imminui.

En. Haud ita ſane: dixiſti enim, cum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Nep. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1 ΤΡΙΤ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ· ἀλλ᾽ ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. Cetus ille veſter, Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam immiſiſtis, nec puellam laeſit, ut arbitramini, & ipſe iam interiit.

Ner. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam eſca propoſita virgine, interemit adortus, inque inſidiis locatus cum multa manu?

Tri. Non: at noviſtis, opinor, Iphianaſſa, Perſeum Danaës filium, quem cum matre in ciſta proiectum in mare ab avo materno ſervaſtis, eorum miſertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile eſt eum iam iuvenem eſſe, ac valde ſtrenuum, pulchrumque aſpectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη 2
μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν, ὅπου διῃτῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob cauſam, Triton? haud enim ſane ſalutis praemia nobis talia exſolvere ipſum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingreſſus eſt adverſus Gorgonas, certamen iſtud regi peracturus: poſtquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, ſolus? an & alios ſecum ſocios duxit? ceteroquin enim difficilis eſt via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva inſtruxit. Poſtquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abſciſſo Meduſae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conſpiciens? eas enim intueri nefas eſt: ſin, quicunque viderit, nihil aliud amplius poſtea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedae, & Cepheo poſtmodum, Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν
αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρ-
πην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πε-
τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπί τινος πέ-
τρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
ὦ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε
τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
δὲ ἁλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
θεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μάλα φοβερὸν,
ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
τῇ δὲ προδεικνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην) Κόπτειν προκειμένην, ἑτοίμην. V.

culo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſae: tum Perſeus, correpta laeva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit eius caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari praetenſam Aethiopiam acceſſit, iam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum miſeratus fortunam eius, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens iuvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem verte-

τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὕρετο.

ΝΗΡ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὖσα.

ΝΗΡ. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius pleraeque partes, quae quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire?

Dor. Immo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis poenarum dedit filiae periculo conſternata. Laetemur ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

1 ΖΕΦ. Ουπώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ᾽ οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν;

5 Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις παρὰ Θεοχυδίδῃ. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. NUNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note?

Not. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contingitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidiſti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum poſtea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἠϊόνα 2
παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἠνεμωμένον) Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipſa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem eſſe amatorem iamdudum puellae? iſtuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem noſti: quae vero ſunt conſecuta, iam nunc audi. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, aequalibus aſſumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum ſe aſſimilaſſet, una ludebat, pulcherrimuſque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibuſque ſcite intortis, & vultu placido: laſcivius ergo ſubſultabat in litore, mugiebatque ſuaviſſime, ſic ut Europa auderet etiam inſcendere taurum. Quod ubi factum eſt, tum curſu citatiſſimo Iuppiter ad mare feſtinavit ferens illam; iamque natabat illapſus. Europa vero mirifice perculſa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatum peplum continebat.

3 ΝΟΤ. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω παραπολὺ, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾳδας φέροντες, ᾖδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud ſpectaculum, Zephyre, vidiſti, & amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae poſtea conſequuntur iucundiora multo, Note: nam pelagus ſtatim fluctibus vacavit, fluſtroque ad ſe attracto laeve ſedatumque ſe praebuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam ſpectatores ſolum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro iuxta volantes paululum ſupra mare, ſic ut nonnunquam ſummis pedibus delibarent aquam, accenſas faces ferentes canebant ſimul hymenaeum: Nereïdes vero emerſae adequitabant in delphinis applaudentes, ſeminudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus, & ſi quod aliud non terrificum viſu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conſcenſo curru, aſſidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θέας. ἐγὼ δὲ γρῦπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

6 Δικταῖον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ οὕτω καλούμενον. V.

10 Μέλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέει, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inſpargentem ſponſae. Haec a Phoenicia uſque ad Cretam ſunt facta. Poſtquam vero pedem in inſula poſuit, taurus non amplius exſtabat, ſed prehenſa manu Iuppiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore ſuffuſam deiectiſque oculis, iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, ſpectaculo: at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. Ὦ ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἤν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὕροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν

1 Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαῖξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ᾅδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. *** Πολυδεύκην) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολύδευκες) Ἄμφω μὲν ἤστην υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῷ . . . . . . κεκληρωμένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προῃρημένοι· μὴ δὲ . . . . ἐῶσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους . . . . . . ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεύοι. ἄλλώς τε καὶ συ . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθος φησὶ, καταχεχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . ὡς δῆθεν αὐτοῦ τὸ τηνικάδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis, (tuum enim eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quae ſuper terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππος ὠμὰ φαγὼν ᾠὰ τέθνηκεν ἀποπτήσας τούτῳ, διακωμῳδεῖ αὐτόν. V.

ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae poſt vitam ſint conſecutura? hic vero non deſines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites iſtos, & ſatrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque inſigni diſtinctos, ex ſolo eiulatu dignoſcendos, eoſque eſſe molles & ignavos, quando recordantur rerum ſuperarum. Iſta dic ipſi, atque inſuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & ſi quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum luſtrale, aut tale quiddam.

Pol. At iſta renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratiſſime, qualis eſt facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum aſſumentis varium: ridet autem ſemper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philoſophos illudit.

Pol. Facile eſt eum invenire ab iſtis quidem indiciis.

Diog. Vinne vero, ad ipſos illos mandem quiddam philoſophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in ſumma ſerio ipſis denuntia, ut deſinant nugari, de rebus univerſis rixari, cornua generare ſibi mutuo, & eiuſmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & diſciplinae expertem eſſe dicent, qui audeam incuſare ſapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipſa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, muntia iſt-

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν 4

4 Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν) Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στόματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τοῦ Χάρωνος. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem voſmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito; Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adeſſe, aut nervos intentos, humeroſve validos; ſed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne iſta quidem moleſtum erit exponere apud pulchros & robuſtos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam ſunt ſane multi, & graviter ferentes illam rem, miſereque deplorantes

I 2

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos eſſe viſuros, qui iſtic in vita ſunt divites, nihilo meliores ſe. Et Lacedaemoniis tuis iſta, ſi videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus ſolutis eos a priſtina ſeveritate deſciviſſe.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandaſti, renuntiabo.

Diog. Mittamus iſtos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1 ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croeſ. NON ferimus, o Pluto, Menippum iſtum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω· Μίδας μὲν οὑτοσὶ, τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' οὐ χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ Κροῖσος· Φρὺξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

12 Περιέχονται) Ἀντέχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos ſit mortuus?

Croeſ. Quando nos ploramus & gemimus, iſtorum reminiſcentes, quae ſupra affuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iſte multae luxuriae, ego vero theſaurorum, irridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat noſtros gemitus: in ſumma, moleſtus eſt.

Plut. Quid iſta dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditiſſimos, quibus non ſatis fuit vivere male, ſed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλοῦτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

ΜΕΝ. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adiicias eorum ſuſpiriis?

Plut. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

Men. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocunque enim iveritis, perſequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croeſ. Iſtaec nonne contumelia eſt?

Men. Non eſt: ſed iſta, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortiſque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus iſtis ſpoliati.

Croeſ. Multis, Dii, magniſque poſſeſſionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ᾽ ἐγὼ τρυφῆς.

ΜΕΝ. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud **NOSCE TE IPSUM**, ſaepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiuſmodi gemitibus adcantatum.

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝ. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, 1
νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάν-
τεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς
ὑπειλήφασιν εἶναι.

2 Ὦ Τροφώνιε) Τροφώνιος οὗτος, ἔστι τοῦ παρ᾽ Ἕλλησι νομισθῆναι θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν εἰσιόντες ἐξήρχοντο ἀπηγριωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ ἀμειδεῖς διετέλουν καὶ ὀχηροὶ καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ᾽ οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντεύκτων καὶ δυσπροσίτων, ἐς Τροφωνίου μεμάντευται V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλόδοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιόν τι τὰς μαντείας ἐτέλει. Εἰσήρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ᾽ αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντευόμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum ſitis, neſcio quo pacto templis eſtis honorati, vateſque videmini, & vani mortales Deos eſſe vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.

2 ΜΕΝ. Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως, μᾶζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδείᾳ) Τόπος, ἐν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.
12 Ταῖς ὀθόναις) Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.
14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν. Ὤφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? noſne in cauſa ſumus, ſi prae dementia iſti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, niſi & vivi vos tales praeſtigias prae vobis tuliſſetis, quaſi futura praeſciretis, & praedicere poſſetis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilochus hicce ſciverit, quid ſibi reſpondendum ſit pro ſe. Ego vero heros ſum, & oracula reddo, ſi quis deſcenderit ad me: haud ſane videris unquam inviſiſſe Lebadiam: non enim fidem negares iſtis.

Men. Quid ais? ergo, niſi Lebadiam adiero, ornatuſque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepſero, per os depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola praeſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον.

ΜΕΝ. Ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ.

ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compoſitum.

Men. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὡρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. RATIONES ineamus, Portitor, ſi videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus ſuper iſtis.

Char. Ineamus ſane, Mercuri: melius enim, certi quid eſſe definitum ea de re, minuſque habet moleſtiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα, καὶ ἥλους δὲ, καὶ καλῴδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φής;

3 Τροπωτῆρα) Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπητὶς, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρὶς οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipſis quinque drachmis emi; & ſtrophum alligando remo binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum ſarciendum: quinque obolos omnino perſolvi.

Char. Et hos adſcribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili iſta quidem pretio ſumſiſti.

Merc. Haec ſunt; niſi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur iſta te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. 2

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι.

2 Ἀθρόους) Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non poteſt: quod ſi peſtis aliqua, aut bellum huc demiſerit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego conſidebo, peſſima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: eſt enim pax.

Merc. Praeſtat ita ſe rem habere, etiamſi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti quales advenirent, ſtrenui omnes, ſanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio ſublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque ſimiles iſtis: eorum autem plurimi propter opes veniunt inſidiati ſibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ᾽ ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde ſcilicet expetendae ſunt.

Merc. Proinde neque ego videri poſſim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1 ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον φής. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM noſti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non ſunt, hereditatem vero qui venentur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαΐσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ 2 κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσ-

8 Προαπίτωσαν) Προαπέρχονται. V. 11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; ſed iuſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis eius ſibi vindicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium eſt flagitioſiſſimum, talia cum optent, tamen eum obſervant in propatulo quidem; & quando aegrotat, quae conſilia agitent, omnibus ſunt manifeſta: neque tamen eo minus ſe hoſtia facturos eſſe pollicentur, ſi melius habuerit: & plane varia quaedam eſt & verſuta hominum iſtorum adulatio. Propterea hic quidem eſto immortalis, illi vero ante eum abeant fruſtrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male ſubdoli qui ſunt: multum & ille perbelle deludit eos, & ſpe vana lactat: immo etiam ſemper moribundo ſimilis valetudine eſt multo quam iuvenes firmiore; hi vero iam ſorte inter ſe diviſa ſecuri paſcuntur, vitam beatam ſibi adſcribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto ſenio, tanquam Iolaus, re-

περ Ἰάλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὀνειροπροληφθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

1 Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἴαντος πατὴρ τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἱστορεῖται ὑπέργηρως τελευτῆσαι. G.

4 Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὑπόμεινον. V.

pubeſcat: illi autem a media ſpe, ſomniatis opibus relictis, detruſi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu ſecuro ſis animo, Pluto: arceſſam enim iam tibi eos ſingulos ordine: ſeptem, opinor, ſunt.

Plut. Detrahe: ille autem ſingulos proſequetur, pro ſene denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1 ΤΕΡΨ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terpſ. ISTANE res, o Pluto, iuſta, ut ego vita diſcedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta ſuperavit, ſenex Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iuſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν 2
γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελώ-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide exſpectans hereditatem.

Terpſ. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpſion, novae legis es auctor; ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

Terpſ. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐῤῥωμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτόγε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος; ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἤπερ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον χωροῦσι. V.

dam ſepulcrum, ab adoleſcentibus deriſum, dum interea moriuntur formoſiſſimi robuſtiſſimique iuvenes: hoc utique perinde eſt, quaſi in caput flumina recurrant. Saltem denique ſciendum erat, quando quiſque ſenum eſſet obiturus, ne fruſtra quoſdam obſervarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſaepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus voſmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis? propterea merito riſum debetis ab iis defoſſi; reſque illa pleriſque iucundiſſima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus eſt gratum, ſi vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitaſtis, vetularum & ſenum amorem, tum maxime, ſi prole careant: nam quibus liberi ſunt, illi amore veſtro vacant,

συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
σα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥστ᾽ ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ φροντί-

6 Ἀποσμυγέντες) Καταγελασθέντες. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta veſtri amoris calliditate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur: verumtamen in teſtamentis excludi ſolent, qui iam olim ſatellitum more fuerant ſectati; liberi autem & natura, ſicuti iuſtum eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infrendunt dentibus emuncti.

Terpſ. Vera ſunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona conſumſit, ſemper mox morituro ſimilis, &, quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quaſi ex ovo pullus imperfectus, crocitando ſuſpirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam inſcenſurus eſſet ſandapilam, mittebam multa, ne me ſuperarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis inſomnis iacebam dinumerans ſingula, diſponenſque: immo haec ipſa mihi mortis exſtitit cauſa, inſomnia, in-

δες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφειστήκει θαπτομένῳ πρῴην ἐπιγελῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώῃς ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάῤῥει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώῃς ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi eſca deglutita, adſtabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum riſu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longiſſime, divitiis ſimul abundans, & tales deridens; neque ante tu quidem moriaris, quam fueris proſecutus omnes iſtos adulatores.

Terpſ. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratiſſimum erit, ſi etiam Chariades ante Thucritum ſit moriturus.

Plut. Bono ſis animo, Terpſion; etenim & Phidon, & Melantus, & plane cuncti eum praevertent ſub iiſdem curis huc deducti.

Terpſ. Iſta laudo: vitam producas quam longiſſime, Thucrite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ 1
μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ᾔδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiiſti? me quidem, cum paraſitus eſſem Diniae, & plus quam ſatis erat ingurgitaſſem, fuiſſe ſuffocatum noſti: aderas enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorſus quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non noſti Ptoeodorum ſenem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una eſſe?

Cal. Illum ipſum ſemper obſervabam, promittentem, me relicto herede, ſe moriturum. Cum autem illa res in longiſſimum protraheretur, Tithonumque ſenex annis excederet, compendioſam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi ſervum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν.

ΖΗΝ. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶ-

1 Ἐπιεικῶς) Πάνυ. G.

ſimulatque Ptoeodorus petiiſſet bibere, (bibit autem copioſe) largius infuſum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipſi: hoc ſi fecerit, adiuravi me ipſum manumiſſurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Poſtquam ergo loti adſumus, duos iam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus neſcio quo pacto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hauſit; ego e veſtigio porrectus iacebam ſuppoſititium illius vice cadaver. Quid autem? riden', o Zenophantes? atqui non decebat ſodalem virum irridere.

Zen. Quippe feſtivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad iſta?

Cal. Primum quidem nonnihil eſt conturbatus ad caſum

των συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ᾽ οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipſe ridebat ob ea, quae ſervus a poculis patraſſet.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiariam iſtam debueras te convertere: veniſſet enim tibi hereditas via regia tutius, etſi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας; Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τἀμὰ παραλιπών.

ΔΑΜ. Πῶς ταῦτ᾽ ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Cnem. Hoc illud eſt, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui, arte circumventus miſer, iis, quos volebam maxime mea poſſidere, praeteritis.

Dam. Quînam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam ſpe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obſequium admittebat. Illud inſuper videbatur mihi callidum eſſe, ſi proferrem teſtamentum in publicum, quo illum ſcripſeram heredem bonorum meorum omnium, ut ille viciſſim me aemularetur, idemque faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro. Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti.

Cnem. Ita quidem videor, propterea que gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ. Ἥκεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' 1
ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βε-
βιωκώς.

ΠΟΛ. Ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ 2
παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται,
καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς
ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. ADVENIS aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos traduxiſti? nam ego, cum tu admodum ſeptuagenarius eſſes, obii.

Pol. Supra quam dici poteſt ſuaviſſime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, ſi tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuiſti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formoſuli ſane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & menſae vel Siculis delicatiores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐπέῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νὴ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὥσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V.

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec commoda. Summo mane ſtatim ad ianuas ſalutatum ventitabant frequentes: tum poſtea omnis generis dona afferebantur, ex quocunque terrarum angulo praeſtantiſſima.

Sim. An regnaſti, Polyſtrate, poſt meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum praeterea, & ſenili muco fluentem, mirifica voluptate colebant; iſque eorum erat beatus, quemcunque ſolum adſpicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

τὴν ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὑτοσὶ πολὺς ὢν, 3
ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ᾽ αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινας ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ᾽ οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

tranſvexiſti, quae tum tibi optanti dederit eſſe iuvenem & pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; ſed vel talis ſumme deſiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifeſtus eſt amor hicce tam frequens, qui orbis ſenibus & locupletibus inſidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchritudinem, ab aurea ſcilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin ſaepe ſuperbius aſpernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter ſe, & alius alium praecedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti?

Pol. Palam ſingulos illorum heredes me relicturum eſſe

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἦπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ὢν ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καταλαβόντος, καὶ μονομάχησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀθηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare iuſſis omnibus.

Sim. Quem ultimae ſcriptum heredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polyſtrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hereditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, & nunc ſummo loco natis annumeratur ille mento raſo deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὔ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator ſit Graeciae, dummodo ne iſti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. ἈΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι- 1
κρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. AUSCULTATE, quo ſtatu noſtrae ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimiſque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit everſa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo, ne poſtmodum poeniteat, vos maxime, qui nare non noviſtis.

ΝΕΚ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἔπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ ὅση δυνατὴ πλωΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. G.

Mort. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudoſque ſcapham conſcendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis eſt?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculuſque in paludem ſunto abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ᾽ ὑψηλοῦ· ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ᾽ οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; 4

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 Ὁ βλοσσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

ſedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes: Pulchet hicce quis eſt?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius oſculum binis talentis aeſtimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruboriſque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus inſtructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, ſed mortuum omnino: quare depone iſta.

Lamp. En tibi divitiae ſunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τῦφον ἀπόῤῥιψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ψιλός εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἔμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἤτοι μανδύς· καὶ χλαμύδα καὶ πόρπη καλούμενον. G.

Merc. Praeterea faſtum abiice, Lampiche, & deſpectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, ſi tecum ſimul inciderint.

Lamp. At ſaltem diadema ſine me retinere, amiculumque purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & iſta mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimiſi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, iſta, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc ſcapham. Tu autem obeſus, carnium mole gravis, quis es?

Dam. Damaſias athleta.

Merc. Ita ſane videris: novi enim, ut qui te ſaepe viderim in palaeſtris.

ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἰδού σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6
μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic eſt, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quamobrem iſtas exue, ceteroqui demerſurus ſcapham vel altero tantum pede impoſito. Immo etiam coronas iſtas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceteriſque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praeſtat eſſe levem: itaque naviculam conſcende. Tu quoque divitiis poſitis, o Crato, & mollitie inſuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & ſi quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & ſtatuarum inſcriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris cauſa exaggerarint dicito; gravant enim iſta vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη,
8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή-

9 Ὁ ἔνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras geſſi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero ſeverus, de habitu quidem, faſtumque praeferens, ſuperciliis arrectis, in meditando defixus quis eſt, iſte qui prolixam barbam demiſit?

Men. Philoſophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco iſtum quoque exuere ſe iube: videbis enim multa & ridicula ſub pallio abſcondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum iſta omnia. Iuppiter! quantam inanem oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaeſtio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τῦφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, 9
ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τοὐλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κωπηλατουμένη. V.

nes impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaſque non paucas, & quiſquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Iovem nummulos iſtos aureos, & praeterea ſuaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcunque ſtudioſe praetegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur iſta, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & iſtam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

ΕΡΜ. Μένιππος οὑτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

8 Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τοῦ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πήραν. V.

Merc. Menippus ille, capta ſecuri nautica, praecidet eam pro codice uſus ſcala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ſerram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis eſt ſatis idonea. Euge; homini nunc quidem ſimilior evaſiſti, deiectis ibi ſordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de ſuperciliis?

Merc. Omnino: ſuper ipſam enim frontem ea ſuſtulit, neſcio cuius rei gratia ſeſe tam ſuperbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, ſcelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocius inſcende.

Men. Unum adhuc graviſſimum ſub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

ΜΕΝ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά γε καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἢν ἰδοὺ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἄγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμοὺς) Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκεπελοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipſi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generoſum, ac riſum: tu nimirum ſolus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius iſta retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, oppoſita, paria paribus aequata, comprehenſiones ſententiarum, barbariſmos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, ſolve itaque retinacula: ſcalam nauticam attollamus: ancora ſubducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis ſit. Quid ploratis,

11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδῃωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν.

ΜΕΝ. Ψεύδεται· ἄλλα γάρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

ΜΕΝ. Πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ᾽ ἑνός γε χώρου·

2 Δεδῃωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Πορνεῖα. V.

inepti, tuque maxime, philoſophe, cuius iam modo barba fuit evaſtata?

Phil. Hoc ſcilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam eſſe.

Men. Mentitur: nam alia ſunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egreſſus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec ſummo mane decipiens iuvenes ſapientiae praetextu argentum accipiet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum eſſe?

Men. Egone, qui feſtinavi ad mortem citante nemine. Verum interea dum caedimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία κογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntes laeti rident cuncti ob Lampichi mortem: eiuſque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias huius Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiae mater gemitus ciens praeit leſſum cum feminis in funere Damaſiae: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque iaces ſolus.

Men. Nequaquam; ſed audies canes iam iam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvoſque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes ſepelient me.

Merc. Fortem te praeſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progreſſi: ego vero & portitor alios arceſſemus.

ΜΕΝ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γῦπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

Men. Proſpera ſit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium ſubire oportebit: & poenas aiunt eſſe graves, rotas, vultures, ſaxa. Exponetur autem palam uniuſcuiuſque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

1 ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἢ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

5 Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο) Ὅμηρος εἰσάγει παλαίοντας Ὀδυσσέα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. Αἰνίττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius conſobrinus Ariſteas, & ipſe dives, Homericum illud ſolebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. 2

ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obſequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & teſtamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Ariſtea Moerichus, ſi prius decederet, domino relicto ſuorum omnium; Moericho viciſſim Ariſteas, ſi ante eum abiret: haec quidem in teſtamento erant ſcripta: illi vero obſervabant ſeſe invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, ſive ab aſtris coniectarent futura, ſive ex ſomniis, ſive Chaldaeorum imbuti diſciplina, quin & ipſe Pythius modo Ariſteae tribuebat victoriam, modo Moericho; lanceſque nunc ad iſtum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? eſt enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thraſyclem inopinato pervenerunt, utroſque cognatos, nullo unquam mentis praeſagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίῤῥαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίῤῥαν) Κατ' ἀντικρὺ Κίῤῥας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίῤῥα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνέμῳ. G.

4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G.

7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελαίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Ariſteas cum Sicyone traiicerent Cirrham, medioque curſu in obliquum Iapygem incidiſſent, everſa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antiſthenem emori, ut hereditatem nanciſcerer eius baculi: habebat autem admodum robuſtum, quem ex oleaſtro ipſe confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres eſſe, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi iſtis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antiſthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Perſarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φής;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεῤῥυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέῤῥει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στέγειν οὐ δυναμένου) Δέχεσθαι, βαστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepiſſe ab Antiſthene, tibique etiam ampliores reliquiſſe.

Crat. At ceteri non curabant eiuſmodi poſſeſſiones, nemoque nos affectabatur talis hereditatis ſpe; ſiquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes prae luxu, veluti rupta vetuſtate marſupia. Proinde ſi quis vel immitteret in eos ſive ſapientiam, ſive libertatem loquendi, ſive veritatem, excidebat protinus & diffluebat, cum fundus ingeſta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus iſtis, quae in perforatum dolium hauſtam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibuſque & omni machina cuſtodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἕξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque noſtras divitias: hi autem obolum ſcilicet apportabunt, eumque ad portitorem uſque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

1 ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαί σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενουν, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ME par eſt praeponi tibi, Afer: melior enim ſum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos cauſam diſceptet.

Min. Quinam eſtis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginienſis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: ſed qua de re orta vobis lis eſt?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

ΑΝ. Ἓν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι᾽ αὑτῶν δύναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ᾽ ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τούς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν ἀ-

Alex. De primae ſedis iure: fert enim hicce ſe praeſtantiorem exſtitiſſe imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi ſolum, ſed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praeſtitiſſe belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cauſam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci Graecum etiam ſermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos eſſe, quotcunque cum initio nihil eſſent, tamen ad magnum potentiae faſtigium proceſſerunt, per ſe opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis tranſgreſſus in Hiſpaniam, cum primum ſub fratris auſpiciis militaſſem, ſummae rerum praefui, belli peritiſſimus iudicatus. Exinde Celtiberos in poteſtatem redegi, Gallos occidentales devici, ſuperatiſque ma-

πάντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὐχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
3 διδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπειδ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκρά-

13 Πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν) Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρασκευὴν τοῦ πολέμου λαβὼν, ἃ κατειργάσω, εἰργάσω. V.

gnis montibus, quae circa Padum ſunt, omnia ſum depopulatus, & ſedibus emovi tot urbes; campeſtrem Italiam ſubieci; ad ſuburbia uſque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis ſim menſus, inque fluviis cadaverum pontes ſtruxerim. Haec omnia geſſi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus eſſe videri volebam, nec ſomnia matris fabulabar; ſed me hominem eſſe faſſus, cumque ducibus prudentiſſimis comparatus, & cum militibus pugnaciſſimis congreſſus: non Medos Armenioſque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunae impetu: at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὑτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

8 Βάρβαρος ὢν . . . καὶ οὔτε Ὅμηρον . . .) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος ἀεὶ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

Arbelis ſuperior fuit, pertaeſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum arceſſebat, hoſtibus magna claſſe adortis Africam, e veſtigio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli animo moderato caſum. Haec feci barbarus & expers diſciplinae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec ſub Ariſtotele ſophiſta doctrinis imbutus, at ſola uſus natura bona. Haec ſunt, quibus ego Alexandro praeſtare me fero: ille autem ſi pulchrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte maieſtatem habent; attamen idcirco praeferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis in-

κοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὑτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῂς;

4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπί τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μά-

13 Ἀγαπᾷν ἄρχειν) Κατέχειν ἀρκεῖσθαι. V.

ſtructo, qui ſollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus.

Min. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro exſpectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: ſatis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum ſuperarim, qui iuvenis adhuc ad rerum adminiſtrationem aggreſſus imperium turbatum continui, & percuſſores parentis ſupplicio ſum ultus: tum perculſis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum ſuffragiis lectus indignum exiſtimavi, ſi ſoli Macedonum regno incubans contentus eſſem imperio a patre mihi relicto: ſed univerſum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, niſi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invaſi Aſiam; ad Granicum magno proelio fui ſuperior; Lydiaque capta,

χῇ καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in ſumma proxima quaeque ſubiiciens perveni ad Iſſum, ubi Darius exſpectabat cum immenſa copiarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot vobis mortuos uno die huc demiſerim: portitor quidem affirmat, non ſuffeciſſe ipſis tunc cymbam, ſed ratibus iunctis multos eorum traieciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum ducens. Et ne tibi, quae Tyri ſunt geſta, quaeque Arbelis, enarrem, ad Indos uſque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, tranſgreſſus Tanaïm magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur, ob magnitudinem rerum geſtarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ᾽ οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ πρόφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ᾽ οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς.

9 Καθηδυπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me ſibi perſuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iuſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis diſperdens. Ego autem niſi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruiſſem, quid grande praeſtitiſſem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades uſque ſubactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum ſubirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipſa de multis ſufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, niſi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

ΜΙΝ. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

ΜΙΝ. Νὴ Δί' εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afroſque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Hannibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

1 ΔΙΟΓ. Τι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ,

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. Quid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, ſi homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans ſuum eſſe filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus deceſſiſſem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade ſimilia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conſpici in lecto; tum ita te fuiſſe prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur ſe tibi patrem eſſe.

Alex. Et ego non ſecus iſta, quam tu, audiebam: nunc

ἔτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι,
ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ
ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ
Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύον-
τες, καὶ προστάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς
βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες,
καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.
Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixiſſe.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu ſuccumbebant, Deum eſſe te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquiſti?

Alex. Neſcio ſane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, niſi hoc ſolum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid ſcilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te ſuſcepto iam modo imperio adulati, praefectumque capientes & imperatorem adverſum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, templaque & ſacra faciebant tanquam ſerpentis filio. At quaeſo, ubi te Macedones ſepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἤν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ᾽ ὁ Κέρβερος εὐ-
4 καταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ᾽ ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium iſtum diem: promittit autem Ptolemaeus ſatelles, ſi quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, ſe in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque deſipientem, ſperantemque fore, ut Anubis aut Oſiris evadas: at tu tamen iſta, diviniſſime, ne ſperes: fas enim non eſt, ſurſum redire quemquam eorum, qui ſemel traiecerunt hanc paludem, & citra oſtium illud ſeſe penetrarunt; neque enim Aeacus eſt negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Iſtud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percenſes, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis cuſtodes inquam, ſatellites, ſatrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bractra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, 5

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, inſignem eſſe curru vectum, religatum taenia candida caput, purpuream veſtem fibula ſubſtrictam gerentem: non illa te pungunt mentem ſubeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne iſta te docuit ſapiens Ariſtoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iſte adulatorum perditiſſimus? me ſolum ſine ad Ariſtotelem quae ſpectant ſcire, quam multa petierit a me, quales literas miſerit, quam fuerit abuſus meo doctrinarum ambitioſo ſtudio, dum blande aſſentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quaſi & illa pars ſit boni; nunc ob res geſtas & divitias: etenim illud etiam eſſe bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praeſtigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius ſapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

6 ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐωχούμενον τῷ δόρατι διέπειρε. Καλλισθένην δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

doleam amiſſis, quaſi maximis bonis, rebus illis, quas denumeraſti paulo ante.

Diog. At ſçin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris ſuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non naſcitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & ſaepius: ſic enim deſines propter Ariſtotelis bonorum amiſſionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Calliſthenem alioſque multos in te irruentes, ut diſcerpant, atque ulciſcantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe ſaepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1 ΦΙΛ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. NUNC ſane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ᾽ αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ᾽ ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ᾽ οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέῤῥα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συνηνέχθης) Συνανεστράφης. V.

ibid. Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτίδια) Μικρὰ ἀσπιδίσκια. V. τετράγωνα. G.

ibid. Καὶ γέῤῥα) Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέῤῥα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέῤῥον ἐλέγετο. V. μικρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύϊνα) Εἶδος ἰτέας. G.

lium eſſe meum: nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes.

Alex. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praebere temet decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nulluſque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

Phil. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea prae ſe proiiciunt? Graecos ſuperare labor erat, Boeotos, Phocenſes, & Athenien-

δων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ᾽ εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

3 ΑΛΕΞ. Ἀλλ᾽ οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ᾽ ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾷν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπάσας) Οὐ διασχίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων στάσεις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. V.

ſes: tum Arcades gravis armaturae, Theſſalum equitatum, Eleorum iaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas ſubiicere, hoc praeclarum: Medos autem, Perſas & Chaldaeos, auro nitentes homines ac molles, non meminiſti ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Perſidem ſunt profecti, eſſe ſuperatos, cum ne manus quidem gradumque conferre ſuſtinerent, ſed antequam telum ad eos perveniret, in fugam ſe darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephanti haud ſane contemnendi; quos equidem non factione mota diviſos, nec emta proditione victoria, ſuperavi tamen: neque peieravi unquam, promiſſamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid deſignavi vincendi cauſa. Graecos porro, hos ſine ſanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudiviſti quibus ſuppliciis ſim perſecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασι, μετενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ᾽ ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. 4

ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς 5

5 Κάνδυν) Ἱμάτιον. V.
9 Ἄνδρας) Καλλισθένην καὶ Λύσανδρον. V.
16 Ὀξυδράκαις) Ἔθνος. V.

Phil. Novi iſthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi, quem tu ſpiculo traiectum inter coenam trucidaſti, quia me ad tuas res geſtas comparatum laudare inſtituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perſicam habitu, & tiaram rectam capiti impoſuiſti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiaſque tales celebras, & Hephaeſtionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abſtinuiſſe te a Darii uxore formoſa, eiuſque matre, & natarum curam habuiſſe: haec enim regia ſunt.

Alex. Ad pericula vero ſubeunda promtum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ᾽ ὅτι σοι τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἄμμων) Οὕτω Ζεὺς παρὰ Λίβυσιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρησμὸν δεησόμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρέοντα, σεσημμένον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus deſiluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum eſſe non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula ſuſcipere; ſed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, ſi quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiſcentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura ſpectantibus, & Ammon impoſtor, falſuſque vates arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non riſiſſet, ſi videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu cenſes multos eſſe, qui ſimulationem divinitatis iſtam acerbioribus iocis proſcindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putreſcens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6
ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην, οὐθ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν.

cebas, Alexander, utilitas, quaſi eam ob cauſam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie geſtarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non iſta de me ſentiunt homines, ſed cum Hercule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam inacceſſam avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego ſolus ſubegi.

Phil. Viden', iſta te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho aequiparas te ipſum? nonne te pudet, Alexander, nec faſtum dediſces, teque ipſe cognoſces, & iam intelliges te mortuum eſſe?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤ. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα 1

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUALIA pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος Φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

2 ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μά-

cta de morte, quam humilis animi minimeque digna utriſque praeceptoribus Chirone & Phoenice! auſcultabam enim, quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem mercenariam operam praeſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Peleï filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, cum liceret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum poſſidere, ultro praetuliſti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignaruſque, utrum ex duobus praeſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quidquid etiam ſu-

λιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ᾽ οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἦμιν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed iacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Troianorum umbrae pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant; verum aequalitas iuris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari iuſſa: atque etiam vides, ſodalium quot circa te ſimus; Ulyſſes autem iamiam aderit omnino: affert quippe ſolatium ſocietas rei malae, & quod eam non ipſe ſolus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, alioſque viros admirandos, qui, puto, non cupiant ſurſum in vitam redire, ſi quis eos emi-

ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4 ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ΑΝΤ. Οὔκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ſerit mercedem merituros apud inopes pauperculoſque homines.

Ach. Qualis ſodalem decet, eſt haec admonitio: me tamen neſcio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit; ni fallor, & veſtrûm unumquemque: quod ſi minus fatemini, tanto peiores eſtis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, ſed meliores, Achilles: nullum enim eſſe proloquendi fructum videmus: ſilere igitur, & ferre ac tolerare caſum conſtitutum eſt nobis, ne riſum inſuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐμενοῦν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. NON Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Iovis filius qui ſit?

ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς Θεῷ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς Θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἴδωλον τοῦ Θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα Θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρ- 2
έδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς.

Quaeſo te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuuſne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in coelo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem eius ſum ſimulacrum.

Diog. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro ſe; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere ſe res habet.

Diog. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non eſſe iſtum, & receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte ſcilicet ſimilis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipſus eſſes: cave ergo, ne res contra cadat, tuque ſis Hercules, illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod ſi non deſtiteris cavillari me, iam ſenties, qualis Dei ſim ſimulacrum.

Diog. Arcus quidem expromtus, & ad manum: ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderaſne ipſi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; poſtquam vero mortem obiiſtis, ſegregati, ille ad Deos evolavit, tu ſimulacrum, ut par erat, huc ad inferos adveniſti?

Herc. Ne reſpondere quidem oportebat homini de induſtria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum eſt, idque omne ſum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, φὴς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ᾽ Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ᾽ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἀλλ᾽, ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ᾽ ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena ſub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos eſſe vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipſe ambo eramus.

Diog. Haudquaquam eſt ad intelligendum facile, duos eſſe Hercules, eoſque in unum conflatos: niſi forte quaſi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus.

Herc. Non ergo omnes ſic tibi videntur componi ex binis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima ſit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per iſta commode dixiſſes, ſi corpus fores: nunc incorporeum es ſimulacrum; adeo ut periculum ſit, ne triplicem iam conficias Herculem.

ΗΡΑ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) Ἤτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: ſi unus aliquis in coelo ſit, alter tu ſcilicet, qui nobiſcum verſaris, illius ſimulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres ſolutum, tria nimirum iſta habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus ſis corpori.

Herc. Te hominem audacem & ſophiſtam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenſis umbra: ipſe autem non profecto inter Deos immortales, ſed cum manium praeſtantiſſimis verſor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

1 ΜΕΝ. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. QUID ploras, Tantale? quidve temet ipſe commiſeraris ad lacum adſtans?

ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους.

ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

ΜΕΝ. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις;

ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς 2

Tant. Quia, Menippe, enecor ſiti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, ſive magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, ſi pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me ſenſerit: quod ſi quandoque hauſero, orique admovero, ſimul ac rigavi extrema labia, ſtatim per digitos dilapſa neſcio quomodo iterum deſtituit ſiccam manum meam.

Men. Portentoſum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas?

Tant. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais

τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς δειλιᾷ τὸ ὕδωρ. G.

ſitim tibi poenam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars poenae, ut deſiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, affectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere: hoc mihi modo contingat.

Men. Bono eſto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quiſquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes ſane, quemadmodum tu, ex inflicta poena ſitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΜΕΝ. Ποῦ δέ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; 1
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολὴ μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθός τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

ΜΕΝ. Ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

ΜΕΝ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

MENIPPI ET MERCURII.

Men. Ubi autem pulchri ſunt & pulchrae, Mercuri? viae ducem te mihi praebe, quippe hoſpiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non eſt, Menippe: attamen eo reſpice, quaſi ad dextram: ibi Hyacinthus eſt, & Narciſſus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; ſummatim, vetuſtae formae omnes.

Men. Ego oſſa tantum video & crania carnibus nudata, ſimilia pleraque.

Merc. Atqui illa ſunt, quae omnes poëtae admirantur, oſſa, quorum tu contemtum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monſtra: etenim ego quidem non dignoverim.

ΕΡΜ. Τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

2 ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι· Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι) Ὅμηρος,
Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Iſtud cranium eſt Helena.

Men. Et mille navium claſſis propter illud inſtructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidiſti, Menippe, mulierem vivam: ſcilicet ipſe dixiſſes non indignum fuiſſe nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos ſi quis intueatur amiſſo colore, forma nimirum ipſi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi ſunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexiſſe Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente ſe laborare.

Merc. Otium mihi non eſt, Menippe, philoſophari te-

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

cum.: quare delecto loco, ubicunque velis, iace proſtrato corpore: ego vero alios mortuos iam arceſſam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

AEACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

Aeac. QUID ſtrangulas, o Proteſilaë, Helenam, impetu in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta domo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus.

Men. Non ego, vir optime, ſed iuſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore praeter omne ius ac fas rapta ſe proripuit:

δίκαια ᾤχετο ἁρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾷν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis exſtiterit cauſa.

Prot. Ita quidem praeſtat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniuſta feceris, Proteſilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipſe ſum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: ſcis autem involuntarium eſſe quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocunque velit, cui non poſſit reſiſti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te cauſam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi ſe Paridi fortaſſe exſtitiſſe cauſam; mortis vero tibi neminem alium, Proteſilaë, quam temet ipſum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

dem, tam audacter & deſperate ante alios exſiluiſti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in eſcenſu occubuiſti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, reſpondebo aequiora: non enim ego iſtorum cauſa, ſed fatum, fataliſque ſtaminis ab initio vitam hominum temperantis neceſſitas.

Aeac. Recte. Quid igitur iſtos accuſas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί 1
μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνος. G.

ibid. Περιήγησαι) Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

MENIPPI ET AEACI.

Men. PER Plutonem, Aeace, quaeſo comes mihi monſtra, quae in Orco ſunt, omnia.

Aeac. Haud pronum eſt, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua ſummatim percurri poſſunt, diſce: hunc eſſe Cerberum noſti, portitoremque illum, qui te tranſ-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας εἰσιών.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

AIAK. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔῤῥιπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι;

AIAK. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν Πλούτωνα. V.

4 Ἐνδόξους) Ἐπισήμους. G.

13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ τρυφερώτατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidiſti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio iſta, & te cuſtodem eſſe portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende; atque inprimis eorum inſignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iſte propius aliquanto Idomeneus: tum Ulyſſes, deinde Aiax, & Diomedes, & praeſtantiſſimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis eſt?

Aeac. Cyrus eſt: hic autem Croeſus; atque apud eum Sardanapalus; qui ſuper iſtos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat Grae-

γνῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόῤῥης ἐπίτρεψον.

AIAK. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

AIAK. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νὴ Δία γε.

AIAK. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς.

ΠΥΘ. Νὴ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει.

cia iungentem Helleſpontum, perque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Croeſus eſt! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

Aeac. Vin' tibi demonſtrem etiam ſapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras eſt.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius eſt?

Pyth. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet.

ΜΕΝ. Κυάμους, ὦ 'γαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς.

ΜΕΝ. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών.

ΜΕΝ. Ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τὶς, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, ψήφους, αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλευταὶ βουλὰς κατεσκεύαζον. V.
10 Ἐξηνθηκὼς) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non ſunt.

Pyth. Praebe tantum: alia ſunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic eſſe ſimile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execeſtidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: ſeptem vero ſunt cuncti, uti vides.

Men. Hi triſtitiae immunes, Aeace, ſoli ceterorum, atque hilares. Iſte vero cinere plenus velut ſubcinericius panis, qui puſtulis totus effloruit, quis eſt?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui ſemicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid cauſae fuit, cur ipſe te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; ſed vana gloria, & ſuperbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; 5

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα) Μωρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥινῶν μύξαι τρέχουσι. G.

& multa ſtultitia: haec te ſcilicet exuſtularunt cum ipſis crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuvit; patuit enim, eſſe te mortuum. Socrates vero, Aeace, ubi tandem eſt?

Aeac. Cum Neſtore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, ſicubi hic eſſet.

Aeac. Viden' iſtum calvum?

Men. Omnes utique ſunt calvi: idque adeo omnium fuerit indicium.

Aeac. At ſimum iſtum dico.

Men. Hoc etiam perinde ſimile: cuncti enim ſimi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philoſophari ſe praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἧκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαί, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

16 ΜΕΝ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περί σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. G.

15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιάδης. V.

bitus quidem atque inceſſus ſi ſpectaverit aliquis, ſummi philoſophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidiſti, opinor, qualis venerit ad te Ariſtippus, atque ipſe Plato: ille unguentum ſpirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid ſentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo iſta quidem parte: omnes adeo te admirabilem exiſtimant virum fuiſſe, & cuncta ſciviſſe, idque (eſt enim, ut puto, veritas dicenda) nihil ſcientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipſum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te ſunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

AIAK. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, ſi videtur.

Men. Nequaquam: ad Croeſum enim & Sardanapalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum riſurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in poſterum viſes, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipſa ſunt ſatis, Aeace.

XXI.
ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

MEN. Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων 1
καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. Cerbere, nam cognatus ſum tibi, quippe canis & ipſe, dic mihi per Stygem, qualis eſſet Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόῤῥωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2 MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ'. ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 *Ω Μένιππε....) Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θανατόν. *Οὕτως τὸ κείμενον. G.

do deſcendebat ad vos: par eſt, te Deum ſcilicet non latrare ſolum, ſed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur conſtanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipſum ſignificare iis, qui extra oſtium ſtabant, velle. Verum poſtquam ſe demiſit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morſu correptum detraxi pede, ſicut infantes eiulabat, ſuos liberos deflebat, in omneſque formas mutabatur.

Men. Ergo ſubdolus erat hic homo ſophiſta, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: ſed ubi neceſſariam animadvertit, audacter ſeſe offerebat, quaſi ſcilicet non invitus ſubiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur ſpectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῄειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

In ſumma de omnibus quidem eiuſmodi dicere poſſim, Uſque ad oſtium audaces ac fortes: ubi intus penetratum eſt, documentum timoris manifeſtum.

Men. Ego vero quomodo tibi deſcendiſſe viſus ſum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulſi, ſed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμία. 1

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

1 Ἀπόδος) Ἀπόλυε, *ſolve*. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

Char. Redde, ſcelerate, portorium.

Men. Vociferare, ſi id tibi adlubeſcit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te tranſvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς.

ΜΕΝ. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν.

ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 ΕΡΜ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

ΜΕΝ. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ᾽ ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ᾽ οὐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

Char. Eſtne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud ſcio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, deteſtande, niſi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percuſſum diſſolvam cranium.

Char. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem.

Men. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit.

Char. Miſſum te non faciam.

Men. Quod ad iſtam quidem rem attinet, vel ſubducto navigio aſſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias?

Char. Tu neſciebas, obolum eſſe tibi apportandum?

MEN. Ἤδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

ΧΑΡ. Μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμία· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. 3

ΧΑΡ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἁ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? proptereane oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil iſta faciunt ad portorium: obolum perſolvere te decet: neque enim fas eſt aliter fieri.

Men. Quin ergo me rurſus abduc in vitam.

Char. Pulchre ſane; ut plagas inſuper eapropter ab Aeaco accipiam.

Men. Ergo deſiſte negotium faceſſere.

Char. Oſtende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, ſi lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde iſtum nobis, Mercuri, canem adduxiſti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis inceſſens, ſolus cantans iis gementibus.

Merc. Neſcis, Charon, qualem virum tranſvexeris? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce eſt Menippus.

Char. At ſi te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

1 ΠΡΩΤ. Ὦ ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. O domine, & rex, noſterque Iuppiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ· δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχῃ.

ΠΡΩΤ. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ᾠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης 2 ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Iſtum amorem, Proteſilaë, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, ſed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conſcenſaque navi me proripui: deinde miſer, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

Plut. Non tu bibiſti, Proteſilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: ſed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque exſpecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis.

ΠΡΩΤ. Ἀλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾷν ἐστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὢν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη προσήσεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipſe iam captus fuiſti, & noviſti, quale ſit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviſcere, cum poſt paulo ſis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me perſuaſurum ipſi, ut comes me ſequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Iſta fieri fas non eſt; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiſcare, Pluto: nam Orpheo eandem iſtam ob cauſam Eurydicen tradidiſtis, & conſanguineae meae Alceſti commeatum dediſtis Herculi gratificati.

Plut. Tune voles cranium ita nudum & forma deſtitutum in conſpectum formoſae tuae ſponſae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoſcere nequeat? immo perterrefiet, ſat ſcio, teque fugiet; & fruſtra tam longam ad ſuperos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ᾽ ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν . . . . .) Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος δεομένης ὑπὲρ Πρωτεσιλάου. G.
4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Proſ. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, poſtquam luci redditus erit Proteſilaus, eum potenti virga contactum iuvenem ſtatim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proſerpinae quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilaë, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. Ὦ ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; 1

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. Tu Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibuſque nobis praeferri poſtulas?

Mauſ. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariae univerſae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quaſdam ſubegerim, & Miletum uſque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσε-

greſſus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis viriſque exactiſſime aſſimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob iſta ſuperbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri?

Mauſ. Omnino ob iſta.

Diog. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quare ſi capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis ſumus ſpoliati, nareſque ſimas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφερεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότι- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

ſepulcro autem, pretioſiſque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te maius quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

Mauſ. Infructuoſa igitur iſta mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mauſolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praeſtantiſſime: haudquaquam. Mauſolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praeſto fuerunt, in quibus felicitatem eſſe ſitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipſum. Et ille monumentum quidem ſuum Halicarnaſſi memorabit ab Artemiſia uxore ſimul & ſorore conſtructum. Diogenes autem corpuſculi ſepulcrum aliquod an habeat, eſt neſcius, ſiquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam ſapientiſſimis viris ſui com-

βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit ſubliniorem tuo, Carum abiectiſſimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1 ΝΙΡ. Ἰδου δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;

ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

ΝΙΡ. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

ΜΕΝ. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἓν μὲν ἤδη τοῦτ᾽ ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖ-

10 Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς) Ὅμηρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρέα ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit, uter ſit formoſior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt.

Nir. Nireus & Therſites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therſites? nondum enim hoc manifeſtum.

Therſ. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφότατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ.

ΝΙΡ. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις.

ΝΙΡ. Καὶ μὴν ἔρου Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

ΜΕΝ. Ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

ΝΙΡ. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε;

2 Ψεδνὸς) Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδνὸν) Ἀσθενές. V.

merus iſte caecus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum iudici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcherrimus homo ſub Ilium veni.

Men. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcherrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitae cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe?

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam aequo iure in Orco verſantur, & ſimiles omnes.

Therſ. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

XXVI.
ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1 MEN. ἭΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ᾽ ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δὲ σὲ ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικί-

MENIPPI ET CHIRONIS.

Men. AUDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori.

Chir. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis eſſe potuiſſem.

Men. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei pleriſque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

ΜΕΝ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ᾽ οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ 2
δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ᾽ ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῄς;

dem varium eſſe quiddam & non ſimplex duco: cum autem ſemper viverem, fruererque rebus iiſdem, ſole, luce, alimentis; tum & tempeſtates anni eaedem, &, quae fierent cuncta, per ſeriem ſingula velut alterum alteri adhaerens ſequerentur, exſatiatus ſum iis: non enim in eo, quod ſemper idem eſt, ſed in perpetua rerum mutatione poſita eſt voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum ſtatum, qui eſt in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc adveniſti?

Chir. Non illibenter, Menippe: eſt enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verſeris, an in tenebris: porro nec ſitire, quemadmodum ſupra, nec eſurire neceſſe eſt; ſed iſtorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipſe pugnes, & in orbem tibi ſermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

XEIP. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

Men. Nimirum ſi eorum, quae in vita ſunt, par ſemper & idem ſtatus ſatietatem tibi pepererit, hic etiam, cum ſit ſimilis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui ſit prudens, acceptis fruatur, contentuſque ſit praeſentibus, nihilque eorum tale exiſtimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare quid vetat, quo minus abeamus recta ad deſcenſum Averni ambulaturi, viſurique eos, qui deorſum veniunt, quales tandem ſint, & quid eorum unuſquiſque faciat?

ANT. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾷν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατῄειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2 ἐν αὐτοῖς δ᾽ ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνάδε, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης) Καὶ αὐτὸν ᾐτιᾶτο τῆς τόλμης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim ſpectaculum fuerit iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos ſupplicantes, ut dimittantur, quoſdam aegre deſcendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen reſtitantes, & ſupino corpore renitentes ſine ulla proficiendi ſpe.

Crat. Ego enimvero perſequar vobis, quae vidi, cum deſcenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeſo, Crates: nam videre quaedam perridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiſcum deſcendebant, & in iis inſignes Iſmenodorus ille dives noſter, & Arſaces Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Iſmenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem, Eleuſinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnuſque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, ſuamque ipſius incuſabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὐπεξορμήσας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι;

9 Ἀμφότεροι διαπαρέντες) Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cithaeron erat ſuperandus, Eleutheriſque loca proxima bellis prorſus evaſtata tranſeunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet. Arſaces autem iam aetate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, aegreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore, amolitur Arſacae contum: tum ipſe e veſtigio obiecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

Ant. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι. Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσῃ) Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβὼν περὶ τὴν γαστέρα τόπος. V.

Crat. Facillime, Antiſthenes: hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum praeteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa praelata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui prae ardore, curſuſque vehementia ſemetipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus uſque ſub ipſas nates. Vides, quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere. Oroetes autem privatae fortunae homo, pedibuſque debilis admodum, ne ſtare quidem humi; nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipſum plane Medis omnibus, cum deſcenderint ab equis; ut qui per ſpinas incedunt ſuſpenſis pedibus, vix progrediuntur. Quare cum proſtratus iaceret, nullaque machina ſurgere vellet,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ΑΝΤ. Κἀγὼ δὲ, ὅτε κατῄειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῄεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς) Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

10 Ξεναγὸς) Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον. V. Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. G.

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατεξηρᾶσθαι. V.

optimus Mercurius in humeros ſublatum portavit uſque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum deſcenderem, ne immiſcui quidem me ceteris, ſed relictis plorantibus illis, ubi accucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nauſeabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antiſthenes iſtiuſmodi nacti fuiſtis itineris ſocios: mecum Blepſias daniſta ex Piraeeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una deſcenderunt: Damis ſcilicet per filium veneno ſublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata: Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe; idque ſatis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν, (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur: ego vero, quamquam ſcirem, exquirebam, quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium, Atqui non iniuſta paſſus es, inquam, ab eo tu, qui talenta cum poſſideres admodum mille, inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu vero, Acarnan, (gemebat enim & iſte, diriſque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem, non temet ipſum? qui hoſtes nunquam exhorruiſti, ſed periculi ſecurus proelium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimiſque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam attinet, ſe ipſum accuſabat primus multae dementiae, quod opes cuſtodiret nulla ſibi neceſſitudine iunctis heredibus, ſempiternum ſe victurum ineptiſſimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebuerunt tunc gementes. Sed iam ad Orci oſtium ſumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον
9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἆρα οὖν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ᾽ ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς

13 Ἀπολιπόντα . . . . .) Γρ. Ἀπολείποντα ἰέναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ᾽ ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα. G.

tueri oportet & proſpectare e longinquo venientes. Papae: multi ſane diverſique, & omnes lacrimarum pleni praeter iſtos recens natos & infantes: quin & valde ſenes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectiſſimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque ſenex cum huc adveneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe ſatrapa?

Mend. Neque iſtud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: ſed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piſcatorio ac linea

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὰ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεὼν) Εἱμαρμένην. V.

ſuſtentabam inſigniter egenus, prole carens, praeterea claudus, hebetique viſu.

Diog. Tum tu talis vivere ſuſtinuiſti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, ſenex, & iuveniliter atque inepte fato adverſaris, cum tamen annis ipſum Charontem aeques. Quid iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vitam amplexantur, quos oportebat conſectari mortem, tanquam ſenilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos ſuſpectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa hoc oſtium obverſantes.

XXVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

ΜΕΝ. Ὦ ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι 1

MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. TIRESIA, caecuſne ſis, non amplius dignoſcere fa-

διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ καὶ γυνὴ, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Iam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitae genus, cum mas fores, an femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in iudiciis verſari.

Men. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidae Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus, tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſtinentes. Verum dic mihi, (nam admonuerunt me iſti Medeae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

ΜΕΝ. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

ΜΕΝ. Ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδή.

ΜΕΝ. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκριναι) Ἀντὶ τοῦ διαχώριζε. V.

peperiſtine aliquando, cum mulier eras, an ſterilis & partus expers degiſti in illo vitae ſtatu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tireſia: quin reſponde, ſi tibi promtum.

Tir. Haud ſterilis eram, neque tamen peperi.

Men. Satis eſt: nimirum an matricem habuiſſes, volebam ſcire.

Tir. Habebam ſcilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obſtructa fuit, mammae emarcuerunt, & virile membrum ſuccrevit, barbamque protuliſti, an ſtatim ex femina maſculus evaſiſti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaeſitum illud: niſi quod videre mihi non credere haec ita fuiſſe facta.

ΜΕΝ. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινὰ βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

ΜΕΝ. Ἤν που κἀκείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν.

ΜΕΝ. Ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

2 Βλάκα) Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tireſia, non decet diffidere talibus, ſed velut inſulſum, re non explorata, fierine poſſint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuiſſe facta, quando audis aves ex mulieribus exſtitiſſe, aut arbores aut feras; ſicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis ſi quando forte obviam venero, cognoſcam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum poſtea, an ſimul vir & vates eſſe didiciſti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me ſpectant, omnia; me ſcilicet litem Deorum quandam diremiſſe; tum ut Iuno me viſu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tireſia, affixus haeres mendaciis? Va-

λὰ κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

rum hoc quidem ſolemnì vatum more facis: ſoletis enim vates nihil ſani & veri proloqui.

XXIX.
ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, 1
ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἧκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ᾽ ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ

AIACIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Aiax, temet ipſe interemiſti, noſque omnes deſtinaras, quid incuſas Ulyxen? & nuper ne adſpexiſti quidem eum, quando Tireſiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuiſti commilitonem & ſodalem, ſed ſuperbe grandi paſſu incedens praeteriiſti.

Aiax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cauſa fuit ſolus, mecum qui ſe compoſuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebaſne adverſarium habere nullum, & ſine pulvere ac certamine vincere omnes?

Aiax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2 ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo praeſtantiores detrectaſtis certamen, & controverſiam mihi praemiorum nullam moviſtis. Verum Laërtae filius, quem ego ſaepe ſervavi in periculo verſantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem ſe ferebat & magis idoneum, qui poſſideret arma.

Agam. Accuſa itaque, vir fortiſſime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata propoſuit.

Aiax. Minime; ſed Ulyxen, qui contra me ſolus illa ſibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, ſi homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratiſſimae rei, cuius cauſa quiſque noſtrûm pericula ſubire non refugit: quin vero ſuperavit te, idque Troianis iudicibus.

Aiax. Equidem ſcio, quaenam me condemnaverit: ſed

θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ᾽ εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non eſt dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etſi hoc vel ipſa Minerva praecipiat.

XXX.
ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

ΜΙΝ. Ὁ ΜΕΝ λῃστὴς οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι- 1
φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ᾽ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ᾽ ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν.

ΜΙΝ. Νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem iniiciatur: ille ſacrilegus a Chimaera dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite, pro eo, quod iuſta feceritis per vitam.

Soſt. Audi, Minos, ſi tibi iuſta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ᾽ ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι.

MIN. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε.

MIN. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

MIN. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν.

MIN. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ᾽ ἄλλου φονεύ-

Soſt. Sum ſane convictus: conſidera tamen, an iuſte ſupplicio ſim afficiendus.

Min. Omnino; ſiquidem dare meritas poenas iuſtum eſt.

Soſt. Quin ergo reſponde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium iam reddamus.

Soſt. Quaecunque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soſt. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes haec facimus.

Min. Prorſus, Clothoni quippe, quae unicuique nato iniunxit, quae facienda forent.

Soſt. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus

σιέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἢν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων 3
ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipſum enſem; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis cauſam.

Soſt. Perbene, Minos, qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipſe veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

Soſt. Non tu iam vides, quam iniuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. Ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

queat, reſiſti potuiſſe rebus, quae ſumma cum neceſſitate imperabantur.

Min. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitae quaeſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; poenaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *I.* *Pag.* 7. *l.* 8. Οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ *I.* *Pag.* 8. *l.* 12. Ἡμῶν) ἡμῖν ſola *F.* ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro *I.* ὁ πρώην καταχέας ἡμῶν· non male. *ead.* Ὑπεράνω) Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἔδῃ) ἐδῇ & πιῇ notatur ex P. *l.* 6. Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *I.* *Pag.* 11. *l.* 3. Γάλακτος) καὶ γάλ. *I.* quod reſtitui volebat Solanus. *l.* 15. Γανύμηδες) ὦ Γαν. *I.* *Pag.* 12. *l.* 8. Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. *I.* *Pag.* 13. *l.* 17. Ἢ σάτυρος) Deeſt in edd. prioribus: habet ſola *I.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἰδαῖον) εἰκαῖον P. L. *l.* 3. Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. *A.* 1 *W.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *I.* *l.* 11. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον *I.* *ead.* Αὐτὸς) ὁ παῖς *I.* *Pag.* 16. *l.* 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Z. G. marg. *A.* 1 *W.* ſed perſonis non mutatis. *l.* 7. Ἐμπρέπει) ἔπρεπε G. *Pag.* 17. *l.* 7. Δέδιθι) δείδιθι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 18. *l.* 8. Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσχρῶν. L. *Pag.* 21. *l.* 14. Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται *B.* 1. *B.* 2. *Pag.* 22. *l.* 6. Συμπεριενεχθήσεται) Ita recte utraque *B.* In ceteris vitioſe συμπεριναχθήσεται. *l.* 20. Προσγελᾷ) προσμειδιᾷ L. *Pag.* 23. *l.* 5. Τοῦ) ἐκ τοῦ L. *l.* 8. Ἐκινεῖτο) ἕστηκε τὸ P. ἕστηκε τὸ *I.* *Pag.* 24. *l.* 6. Ὑφέλκων) ὑφελὼν G. L. *I.* *l.* 8. Τὸ σκῆπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον *F. I.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non exſtitit. *Pag.* 25. *l.* 2. Κολλάβους) καλάμους priores edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. margo *A.* 1 *W.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. *Pag.* 26. *l.* 4. Μιᾷ πλ. διατεμ.) Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόψαι. | . λίθον | . διατεμεῖν. *l.* 7. Εἰ μέμνηνα) ἢ μέμνηνας L. *Pag.* 27. *l.* 1. Ἀναιμωτὶ) ἀναιμοτὶ *F.* & veteriores edd. in margine *A.* 1 *W.* notatur ἀνεμωτί. Aldus. *l.* 5. Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 8. Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiaſt. *V.* τῇ μήνιγγι. *Pag.* 29. *l.* 9. Ἐπεσήμαινεν) ἐπεσήμηνεν P. *I.* marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 31. *l.* 7. Ὅσ' ἂν) ἃ ἂν A. P. margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 32. *l.* 2.

Παραγγέλλων) Priores edd. *παραγγελῶν*. Sola *F*. *παραγγέλων*. *l*. 16. Αὐτοὶ) Schol. *V*. notat variam lectionem *μόνοι*. Ea eſt in L. *I*. Pro ἐσμὲν margo *A*. 1 *W*. *ἰσμέν*. *Pag*. 33. *l*. 1. Παρὰ) Ita *F*. *I*. *V*. 2. *S*. *A*. Reliquae *περί*. H. Steph. Theſ. T. II, p. 293, etiam *παρά*. *l*. 8. Μένουσαν) Sic ſcribitur in A. P. L. *I*. *V*. 2. marg. *A*. 1 *W*. Ceterae *μὲν οὖσαν*. *l*. 10. Τοιαῦτα) *τοιούτων* P. L. *l*. 15. Ἐπέστειλε) Ita G. L. *I*. *V*. 2. marg. *A*. 1 *W*. In reliquis edd. *ἀπέστειλε*. *l*. 16. Ἀνιέναι) In aliis ſcribi *ἀνεῖναι* notatur a Schol. *V*. *Pag*. 35. *l*. 10. Ὑποβαλλόμενος) Hunc in modum P. L. margo *A*. 1 *W*. Priores edd. *ἐπιβαλλ*. *l*. 14. Περικειμένη) *ἐπικειμένη* L. *Pag*. 38. *l*. 6. Ἦ) *ἢ* L. *Pag*. 40. *l*. 1. *Διεφθαρμένος τῷ σώματι*) Th. Mag. *Διεφθορὼς τὸ σῶμα*. Poſterius etiam L. *Pag*. 41. *l*. 7. Οἰβάλου) Sic recte L. *P*. *S*. *A*. marg. *A*. 1 *W*. Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag*. 42. *l*. 1. Τὸν λόγον) *τὸν τρόπον* *I*. *l*. 5. Ὑπεροψίαν) Poſt *ὑπεροψίαν* inſerit G. *ἐβούλευσε*. *l*. 6. Τοῦ Ταϋγέτου) Sic invenitur in L. *I*. *B*. 1. 2. *S*. *A*. marg. *A*. 1 *W*. Ceterae edd. *τὸ* Ταΰγετον. *Pag*. 43. *l*. 3. Ἐπαιάζοντα) *ἐπαιανίζοντα* C. *l*. 15. Αὐτὸν ὄντα) *ὄντα τὸν* *I*. *Pag*. 44. *l*. 6. Εὐεξίᾳ) *εὐγλωττίᾳ* L. *Pag*. 45. *l*. 6. Ἄρη) Ita ſola *P*. Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a Bourdelotio. Quam varie flectatur Ἄρης, monet Sylburgius ex Laſcari Not. ad Clenard. p. 572. *Pag*. 47. *l*. 8. Φονεύσει) *χορεύσει* marg. *A*. 1 *W*. quod ego, quale ſit, non intelligo. *Pag*. 49. *l*. 13. Ἐγεγένηντο) *ἐγένηντο* *F*. In ſequentibus edd. recte emendatum. *Pag*. 51. *l*. 1. Δεδέσθαι) *δεδεῖσθαι* omnes edd. exceptis *I*. & *V*. 2. *l*. 14. Παντὶ) *πάνυ* C. quod vitioſe ſcriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V*. Πανί. *Pag*. 52. *l*. 2. Στρατιωτικῷ) *στράτῳ* C. & Schol. *V*. *l*. 7. Ἐπεχείρησε) *F*. ceteraeque edd. excepta ſola *P*. *ἐπεχείρισε*. *l*. 14. Ἐπαινέσεσθαι) Ita *F*. quod merito reduxit *S*. cum priores vel vitioſe *ἐπαινέσθαι* vel male *ἐπαινεῖσθαι* exhiberent. Mox *εὕρημα* ſola *P*. Ceterae omnes damnatum a Thoma ſcribendi modum tuentur. *Pag*. 53. *l*. 1. Τραπόμενοι) *τρεπόμενοι* al. marg. *A*. 1 *W*. *l*. 10. Εἴ γε) *ἤγε* L. marg. *A*. 1 *W*. *ἤτε* P. *Pag*. 54. *l*. 1. Ῥέαν) Ἥραν pleraeque edd. Ῥέαν P. L. *I*. *V*. 2. marg. *A*. 1 *W*. *l*. 16. Διαπείρω) F. *διαφθερῶ*. ſic & *V*. *Pag*. 55. *l*. 1. Αὐτὴ) *αὑτὴ* C. *Pag*. 56. *l*. 2. Ἤδη) Deeſt in *I*. *V*. 2. *l*. 6. Καὶ) Omiſſa vocula in *B*. 2. *P*. *l*. 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ *κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν*, Ἥρας, Ἀθηνᾶς *καὶ* Ἀφροδίτης O. *Pag*. 57. *l*. 1. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in O. *l*. 8. Νενικηκυίας) Ita O. *V*. 2. *S*. *A*. In ceteris edd. prave *νενικυίας*. *l*. 12. Τούτου) *τουτουῒ* L. *Pag*. 58. *l*. 3. ΗΡΑ) *καὶ* Ἀθ. O. *l*. 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I.* *l.* 10. Καλὸν) καλὸν ἔργον ἐντρ. *I.* *Pag.* 59. *l.* 1. Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ O. P. *I.* *l.* 2. Πότερα) πότερον O. *l.* 9. Ἠρόμην) ἠρώμην *H.* 1. *l.* 10. Κοινολογούμενος) κοινωλ. edd. primae: in *B.* 2. & poſterioribus bene correctum. *l.* 13. Εἴρετο) ἤρετο O. Poëticam formam omnes edd. ſervant. *Pag.* 60. *l.* 3. Τί δέ) τί δαὶ O. ſatis commode. *l.* 10. Καὶ) Abeſt ab O. *Pag.* 61. *l.* 2. Ποῦ) Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. *l.* 7. Οὑτωσὶ) οὑτοσί O. *l.* 9. Καλαύροπα) καλάβρ. O. P. *l.* 12. Ἀλλ' ἐκεῖνος) Ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμὲν G. L. *l.* 15. Καταβεβήκαμεν) Priores edd. κατεβεβ. *Pag.* 62. *l.* 7. Ἀλλ' οὖν) Omittunt O. P. *I.* Ego cum ceteris edd. retineo. *l.* 14. Αὐτοῦ) αὐτὸς O. P. L. marg. *A.* 1 *W.* Placet vulgata. *l.* 16. Δακὼν) ἔχων O. P. L. marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 63. *l.* 2. Ἀποβεβλήκει) ἀπεβεβλ. P. *l.* 8. Ἐπιτήδειαι) ἐπιτήδιαι *F.* in ceteris emendatum. *ead.* Ὀρεοπολεῖν) ὀρεωπ. O. *l.* 15. Τὸ ἆθλον) τὸν ἆθλον omnes edd. priores: τὸ O. L. *I.* *Pag.* 64. *l.* 6. Δάμαλιν) Priores edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἐπ' ἄλλο) Priores edd. ἐπ' ἄλλῳ. *Pag.* 65. *l.* 6. Πεῖσαι) πεῖσον O. L. *l.* 9. Οὕτω) οὐ O. *I.* *Pag.* 66. *l.* 3. Ἀπεστράφην) ἀποστραφείην O. P. *I.* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Τῷ) τὸ *F.* *l.* 7. Καλὴ) Poſt hanc vocem interſerit ed. *I.* ſola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. *l.* 8. Ἀποδύσῃ) ἀποδύσῃς P. *I.* *l.* 14. ΠΑΡ.) Ἑρ. marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 67. *l.* 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσάμεθα marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Αὐτὴ) αὕτη marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἤδε ἡδέως) ὡς δὲ ὁρᾷς ἤδε ἡδέως *I.* ſed in *V.* 2. plane ſcriptum eſt ὁρᾷ. *l.* 16. Περιμένω) περιμενῶ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 68. *l.* 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod repoſui, eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα. *l.* 10. Ἀθηνᾶ) ὦ Ἀθηνᾶ O. *l.* 14. Ἐπίθου) ἐπίθες O. *Pag.* 69. *l.* 3. Μελῶν) μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione. *l.* 12. Ἀργόθεν) Cunctae priores edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. *l.* 16. Εὖ) Addidi, quod in omnibus edd. defuit, ex O. *Pag.* 70. *l.* 9. Γυμνὰς) γυμνὴ O. *l.* 15. Δὲ) δὴ P. *Pag.* 71. *l.* 4. Ὡς) Nullae edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. *l.* 12. Δύω) δύο *H.* 1. *l.* 13. Ὅλως) ὅλος O. *Pag.* 72. *l.* 1. Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν O. *l.* 2. Ἀναπείσομεν) ἵνα πείσωμεν. P. marg. *A.* 1 *W.* *l.* 3. Ταῦτα) Priores edd. τάχα. Ταῦτα itidem in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Πρέπει γὰρ) πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *I.* *V.* 2. *ead.* Νικηφόρον) καινηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. G. P. νικητιφόρον vitioſe *I.* *l.* 13. Τούτου) τουτουὶ O. *l.* 14. Ἀμελήσεις) ἀμελήσῃς O. quod magis uſitatum. *l.* 15. Βούλει) βούλει οὖν *I.* *V.* 2. βού-

λει τέ σοι. O. *Pag.* 73. *l.* 7. Ἄξεις) ἕξεις O. *l.* 8. Πόθον) Πειθὼ *A.* 1 *W.* *ead.* Πρὸς) ἔτι πρὸς O. *l.* 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δίδωμι σοι τὸ μ. *I. V.* 2. Quod ſequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deeſt in O. *Pag.* 74. *l.* 1. Βιάζησθε) Ita *I.* & *V.* 2. Reliquae βιάζεσθε. minus recte. *l.* 7. Καταβαρήσειν) καταπονήσειν *I.* *Pag.* 75. *l.* 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον *I.* *Pag.* 76. *l.* 1. Ἐξ ἔρωτος) ἐξαίρετος *I.* notaturque in margine *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ὅσα) ὁπόσα P. *I. V.* 2. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Ἀποφαίνῃ) ἀποφαίνεις P. *I. V.* 2. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Ἦπου) μήπου C. *Pag.* 77. *l.* 6. Συνῆν) συνείη *I.* *l.* 12. Παρὰ) Ita *Fl. B.* 1. & 2. *P. S.* περὶ male *I. Ald. Fr. H. Wech.* *Pag.* 78. *l.* 4. Ἠρέθη) ἠρέθη *F.* ἠρέθη *A.* 1. *I. V.* 2. *l.* 11. Ταῖς) ταῖς οὖν *I. V.* 2. *ead.* Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. *I.* marg. *A.* 1 *W.* *l.* 13. Πίτυϊ) Πυθοῖ A. P. L. *I.* *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡμεῖς) Hic praefigebatur in margine *A.* 1 *W.* Ἑρ. ea perſona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. εἰδ. *l.* 13. Διακρίναις) διακρίνειας C. Atticorum more: διακρίνας *F.* *Pag.* 80. *l.* 10. Ξενοκτονεῖ) Ita recte *V.* 2. *S. A.* In *F. A. I. P.* fuit ξενοκτενεῖ. *Pag.* 81. *l.* 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας *I. V.* 2. *l.* 14. Καὶ νήφοντα ἄν σοι) νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. *I.* νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. *V.* 2. *Pag.* 82. *l.* 4. Μηδὲν) μηδὲ ἕν τι *I.* peius ἕν τι *V.* 2. *Pag.* 83. *l.* 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita *B.* 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς καὶ Σ. *Pag.* 87. *l.* 8. Γὰρ καὶ) δὲ *F.* *Pag.* 88. *l.* 8. Διδάξας) δείξας *F.* quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. *l.* 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. *I.* *l.* 6. Πρόποσι) ποσὶ O. *l.* 12. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ) Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ ἐδ. Priores edd. ἐνδεεῖ καλὴ τὴν ὄψιν. *Pag.* 92. *l.* 4. Ἐπιπρέπῃ) ἐπιπρέπει O. *l.* 6. Κἂν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro κἂν *I.* & marg. *A.* 1 *W.* καί. *l.* 7. Ὁ δὲ) ὁ δέ γε O. *Pag.* 93. *l.* 4. Βρυχωμένῳ) Cunctae edd. βρυχομένῳ· male: eſt enim a βρυχάομαι. *Pag.* 94. *l.* 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα) ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. *Pag.* 95. *l.* 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. *I. V.* 2. ἐπιβουλευτότατον priores edd. *l.* 10. Γε) Deeſt in P. *Pag.* 96. *l.* 2. Καθίσας) καθέσας *F.* cuiuſmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna ſane, quae commemorentur. *l.* 13. Οὐδ' ὁ πατὴρ) Od. I, 525: Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. *Pag.* 97. *l.* 11. Ὅπου)

ὄποι *I. V.* 2. *Pag.* 98. *l.* 9. Αὐτῶν) αὐτὰς *I. V.* 2. marg. *A.* 1 *W.* quod praetulero. *l.* 12. Παρ' ἐκείνην) ἐκείνην *I. V.* 2. *A.* 1 *W.* Reliquae edd. vitioſe ἐκείνης. *Pag.* 99. *l.* 2. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο) ξυναναμίγνυσο. C. P. *Pag.* 100. *l.* 5. Προσένεγκέ μοι) προσένεγκαί μοι *A.* 1. *I. V.* 2. *S.* *l.* 7. Κάειν) Ita vetuſtae edd. eaque reperitur in Xenophonte ſcribendi ratio: vid. H. Stephan. Theſ. T. II, p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* καίειν. *Pag.* 106. *l.* 4. Πάθῃς) μὴ πάθῃς *F.* *Pag.* 107. *l.* 3. NOT.) In *F.* *A.* 1. *I.* Ζεφ. ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes edd. correxerunt. *Pag.* 108. *l.* 1. Ταῦτα) ὁρῶ ταῦτα P. *Pag.* 109. *l.* 4. ΠΟΣ. καὶ μέμφομ.) Haec, omiſſo Neptuni nomine, praecedentibus anneċtuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. *l.* 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν P. L. Pariter C. ſed neglecto Ποσ. quod ſecuti ſumus: priores edd. ὅπως γοῦν. *l.* 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο *F. I. V.* 2. In ceteris edd. ἐγένετο· illud praeferendum duxi. *Pag.* 110. *l.* 6. Φιλομουσίας) φιλοτιμίας *F.* notatumque in margine *A.* 1 *W.* *l.* 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ) Νηρηΐδων omnes edd. excepta *I.* ubi Ἀμφιτρύτης· repoſitum hoc etiam in *A.* 1 *W.* *Pag.* 111. *l.* 5. Ἔφην) Ita G. P. *I. V.* 2. *S. A.* marg. *A.* 1 *W.* In ceteris edd. ἔφης. *ead.* Τρῳάδι ἐν τῇ Χερ.) Ita priores edd. verum Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χ. G. P. *l.* 6. Παραμύθιον ἔσται) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. *l.* 11. Χαρισαμένους) χαρισαμένους G. P. L. marg. *A.* 1 *W.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum edd. *Pag.* 112. *l.* 1. Δύναται) δυνατὸς G. P. L. *l.* 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Θάλπει G. tum συσχεθεῖσα G. P. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐπείληπτο) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. P. notaturque in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 23. Ἀποσπασθεῖσαν) τὴν ἀποσπ. G. *Pag.* 113. *l.* 15. Ἀνάδυθι) ἄνιθι P. *Pag.* 114. *l.* 5. Αὐτίκα μέτεισι) εὐθέως μετελεύσεται B. *l.* 7. Εὐτρεπῆ) εὐπρεπῆ priores edd. praeter *B.* 2. quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. *ead.* Ἡ Λητὼ) ἡ Λήτω ἤδη καὶ P. *Pag.* 115. *l.* 13. Θολερὸς) θολερῶς P. L. *I. V.* 2. *A.* 1 *W.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid ſibi velit ignoro: θέρη tamen iridem in L. *l.* 14. Φὴς) ἔφης P. *Pag.* 116. *l.* 17. Ἐπεὶ) εἶπε, ἐπεὶ B. *Pag.* 117. *l.* 10. Καθίετο) Priores edd. καθίκετο. *l.* 14. Ἐμειδία) ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L. *Pag.* 119. *l.* 6. Προαρπάσαι) Ita G. Priores edd. προσαρπάσαι. *Pag.* 120. *l.* 1. Σὺ γὰρ) ναὶ, σὺ γὰρ C. *Pag.* 121. *l.* 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deeſt in P. *l.* 5. Ἔνθα ἦσαν) Ex G. P. Deſunt in prioribus edd. Iidem Codd. mox ἢ καὶ τινας ἄλλους. *Pag.* 122. *l.* 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν *l.* εἰς· ſed verbum ἰδεῖν incuria, credo praetermiſſum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. *Pag.* 123. *l.* 7. ΝΗΡ.) ΙΦΙ. L. *l.* 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι οὕτως· quod ferri poſſet. *Pag.* 124. *l.* 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. *l.* 12. Εἶδες) οἶδας *A.* 1 *W.* *Pag.* 126. *l.* 12. Αἱ πολλαὶ) τὰ πολλὰ P. L. *l.* 15. Παρεχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παρεχούμενός τε. *Pag.* 127. *l.* 7. Ἐφ' ὅ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. *V.*

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. *l.* 6. Ἢ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. *Pag.* 129. *l.* 2. Τὸ) P. obſ. in quibuſdam Codd. deeſſe. *l.* 12. Ἀπαγγελῶ) ἐπ. *B.* 2. vitioſe. *Pag.* 131. *l.* 9. Ἢ μελ.) εἴσι μελ. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur. *l.* 11. Φασὶ) εἰσὶ L. *Pag.* 132. *l.* 10. Ἀπένεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil intereſt, utrum probes. Similis variatio p. 100 l. 5. *l.* 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ) καὶ Μένιππος C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. *l.* 25. Μετοικήσομεν) Ita O. *B.* 2. *W.* St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐγὼ δὲ) Κροῖσσος addit O. & Schol. *l.* 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O. Male. vide Necyom. § 18. *Pag.* 135. *l.* 10. ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ) Deeſt in O. *F.* *Pag.* 136. *l.* 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. *Pag.* 137. *l.* 3. Σοῦ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. *l.* 7. Ὅλος) ὅλως O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum auctor dederit. *l.* 18. Ὡρίσθαι) In hoc reponendo ſecutus ſum conſenſum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *A.* 1 *W.* Accedit priſcarum edd. una litera deficiens ὡρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. *Pag.* 138. *l.* 4. Πέντε) ε. *F.* hic tantummodo. *l.* 9. Ἥλους) Vitioſe *F.* ἧλος. *l.* 11. Ὠνήσω) Ita O. *B.* 2. *W.* *P.* *S.* Veteres edd. depravate ὠνήσω. *Pag.* 139. *l.* 9. Ὄφλημα) ὀφείλημα O. *l.* 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. *V.* 2. *I.* margo *A.* 1 *W.* quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ *F.* *A.* *H.* ut ſaepe ſcribitur in Codd. *Pag.* 141. *l.* 1. Οὔμενουν) οὐμενοῦν *F.* *Pag.* 142. *l.* 7. Πρωθήβης) πρωθήβης poſt *F.* aliae quaedam edd. Recte *I.* *V.* 2. *W.* *S.* *A.* *Pag.* 144. *l.* 8. Ἐπιχαίνετε) Ita G. P. L. & *I.* Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. *Pag.* 145. *l.* 1. Συνιέντες) Ita G. C. P. ἀνέντες *F.* Reliquae edd. συνέντες. *l.* 4. Δορυφορήσαντες) δωροφορήσαντες P. *S.* *A.* *l.* 6. Ἀποσμυγέντες) καταγελασθέντες G. P. L. *Pag.* 147. *l.* 8. Τὸν ἄτεκνον τὸν πλου-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζην. ᾧ σε &c. P. *l.* 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. *l.* 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ *I.* *Pag.* 149. *l.* 5. Εἰ καὶ) καὶ deeſt in G. *l.* 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως L. ἀκούσιον *F.* & *P.* Ceterae ἀκούσιος, quas ſecutus ſum. *l.* 16. Ὁ ἄθλιος) ἀθλίως G. L. quod non ſpernendum. *Pag.* 150. *l.* 10. Ἄγκιστρον) ἄγκυστρον veteres edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur. *Pag.* 152. *l.* 3. Ἐπέῤῥει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέῤῥει. *Pag.* 154. *l.* 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. *Pag.* 155. *l.* 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. *l.* 11. ΧΑΡ.) Ἑρμῆς O. *ead.* Ἡμῖν) Exſtat in O: omnes edd. ὑμῖν. *Pag.* 156. *l.* 1. ΝΕΚ.) Ἑρμ. O. *ead.* Εὐπλοήσομεν) εὐπλοήσωμεν O. *l.* 4. Δέξαιτο) δέξοιτο O. *l.* 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. *l.* 13. Ἀπεῤῥίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *A.* 1 *W.* Priores ἀποῤῥίφθων. *l.* 18. *col.* 1. Ὅσα) ὅσα Exc. G. C. & *V.* *Pag.* 157. *l.* 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. Βλοσσυρὸς pleraeque edd. recte *S.* alterum σ detraxit. *Pag.* 158. *l.* 1. Τύφον) πλοῦτον O. male. *Pag.* 159. *l.* 7. Ἀληθῶς) Deeſt in O. *l.* 14. Εὐεργέτην δηλονότι) Scholii loco habent C. *Pag.* 160. *l.* 3. Βαβαὶ) Defuit in O. *l.* 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita *l.* *V.* 2. Νεκρὸς G. P. *l.* 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. *l.* 16. Ἀλαζονείαν) Sic *W.* *P.* *S.* vetuſtae edd. ἀλαζονίαν. *l.* 17. Κενοδοξίαν) καινοδ. O. *Pag.* 161. *l.* 4. Γε) Abeſt in O. *l.* 6. Λέληθε) λέληθας O. quod minime reiiciendum. *l.* 9. Ἐμβαίνοις) ἐμβαίνῃς O. idque verum puto. Prope accedit *F.* ἐμβαίνῃς, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. *l.* 13. Μνῶν τρίχες εἰσὶ) μναῖ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etſi nec repudiandum ſit τρίχες. *Pag.* 162. *l.* 2. Ἀποκόψει) ἐπικόψει L. *ead.* Ἐπικόπτω) ἐπικόπτῳ G. P. *A.* 1 *W.* ubi praeterea notatum, Ἐπικώπῳ *forſan legendum.* *l.* 8. Βούλει) Μα. βούλει. P. *l.* 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. *ead.* Ἀνατείνων) ἀνατείνειν O. prave. *Pag.* 163. *l.* 1. Κολακείαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. *l.* 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γάρ· quod ſi retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. *l.* 12. Ἣν ἰδοὺ) ἥνιδε P. εἶεν, ἰδοὺ *B.* 2. quod ſine dubio editoris. *l.* 14. Ἀνελώμεθα) ἑλώμεθα O. Ortum ex ſimili praecedentis vocabuli terminatione vitium. *Pag.* 165. *l.* 8. Γυναιξὶν) ταῖς γυναιξὶν margo *A.* 1 *W.* *l.* 12. Ὠρυομένων) ὠρυωμένων O. F. quaſi ab ὠρυᾶσθαι. *Pag.* 166. *l.* 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. ſententiae plenius inſtruendae cauſa. *Pag.* 167. *l.* 7. Εἴτε) οὔτε *I.* αἶτε margo *A.* 1 *W.* *l.* 9. Ἀριστεῖ) Ἀριστέα G. L. ed. Steph. *Pag.* 170. *l.* 8. ΣΚΗΠΙΩ-

NOΣ) Sola P. Σκιπ. Pro Μίνωος F. Μίνωνος, ut ſupra ἐμβαίνῃς pro ἐμβαίνῃς. Pag. 171. l. 6. Ὁ Λίβυς) Sic omnes edd. excepta P. quae ὦ Λίβυ praefert. l. 9. Ἐνέγκαιτο) I. typorum vitio ἐνέγκατο. l. 12. Ὀλίγων) Depravate H. & P. ὀλίγον. l. 16. Ἅπαντα) Priores edd. ἅπαντας, excepta W. In margine A. 1 W. τοὺς π. τὸν Ἡ. ἅπαντας notatum reperi. Pag. 172. l. 15. Καὶ) Per errorem in I. & V. 2. expreſſerunt eam figuram, quae ἐς deſignat. Pag. 174. l. 12. Οὐκ ἠξίωσα) καὶ οὐκ ἠξ. I. Pag. 175. l. 12. Εἶλον) εἶχον Schol. l. 16. Παρὰ) πρὸς L. Pag. 176. l. 2. Ὧν) Defuit in B. 2. P. l. 8. Ἑταίραις) ἑτέραις ſolemni labe I. V. 2. H. S. A. Pag. 177. l. 8. Σκηπίων) Hoc ſolo loco Σκιπίων I. V. 2. l. 9. Αὑτὸν) ἐμαυτὸν P. vitioſe. Pag. 178. l. 3. Καὶ) Ex O. In ceteris Codd. atque edd. deeſt. l. 11. Βλέπεσθαι) κλέπτεσθαι O. l. 12. Ἐξηπατῆσθαι) Ita recte O. Emendandum erat cunctarum edd. vitium, ut Grammaticae legibus ſatisfieret. l. 13. Πατέρα σου) παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι O. Pag. 179. l. 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. O. l. 8. Τι) τινι O. quod placet. l. 15. Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι) οἰκοδομοῦντες σοι νεὼς O. Pag. 180. l. 6. Καὶ) Adiungendum videbatur ex O. l. 7. Ἄνουβιν) Hunc in modum O. Edd. omnes Ἄννουβιν. l. 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. l. 10. Ἐς τὸ εἴσω) Ita recte O. P. I. V. 2. margo A. 1 W. Reliquae edd. εἰς τὸν εἴσω. Pag. 181. l. 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene F. & V. 2. ſine diſtinctionis nota, quam ceterae edd. aſſumſerunt. l. 5. Βέβαια) F. ſolemni errore βαίβαια. l. 11. Ἐς) O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graeci ſermonis ſcriptoriſque noſtri uſum. l. 14. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) O. ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε· quod probo. Pag. 182. l. 1. Ἐκείνοις) Ea voce, quam O. praebuit, Lucianum auxi. l. 9. Ὁρμῶντας) I. ὁρῶντας· quod, niſi typothetarum errori ſit adſcribendum, Francini παραδιόρθωσις eſt. l. 14. col. 1. Καλλισθένην) C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendoſe; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. l. 26. A. K. Φ.) Verſo ordine O. Φ. καὶ A. Pag. 183. l. 12. Πελτάρια) Scholiaſt. πελτίδια. Etymol. p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. Pag. 184. l. 1. Θετταλὴν) G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat Noſter: Θεσσαλάς τινας ᾠδὰς, Δ. E. I. l. 3. Παίονας) Sic pleraeque vetuſtae: perperam H. P. Παίωνας. l. 11. Διαστήσας) G. P. & Scholiaſt. διασπάσας· utrumque aeque commodum, ut quid Lucianum auctorem habeat diiudicare ſit difficile. Pag. 185. l. 10. Τοιούτους) P. τοσούτους. Pag. 186.

l. 3. Εἶναι οἶμαι) O. οἴομαι εἶναι. *l.* 4. Τοιοῦτο) O. τὸ τοιοῦτο· recte. *l.* 6. Βλέποιεν) Sic O. *V.* 2. *S. A.* vitioſe in ceteris βλέπειν. *Pag.* 187. *l.* 1. Τὸ χρήσιμον ὃ) O. τοῦτο ὢ χρήσιμον ἔφης· unde Solanus fingebat, τοῦτο δ' χρ. ἔφης. *l.* 7. Ἄορνον) G. P. L. Ἄορνιν. *Pag.* 188. *l.* 16. Ὅτι μάλιστα) Ita *W.* ὅτϊμάλιστα F. quomodo ſolent eiuſmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis edd. ſcribi. Reliquae edd. ὅ, τι μάλιστα. *Pag.* 190. *l.* 8. Δέδοκται) Ex G. *W.* neque aliter H. Stephan. edi iuſſit. Edd. reliquae perperam δέδοται. *l.* 9. Τοιαῦτα) Sola *I.* ταῦτα. *l.* 23. Λεοντῆ) Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruperunt λεοντή. *Pag.* 192. *l.* 3. Παρὰ) *A.* 1. *H.* 1. περὶ vitioſe. *l.* 7. ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. perſonam Diogenis tranſtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium ſumus ſecuti. *ead.* Τόξον) G. O. ξύλον. *l.* 8. Τεθνεὼς) O. τεθνηκώς. *l.* 10. Παρὰ) Sic O. *F. I. V.* 2. H. St. Ceterae περί. *l.* 14. Ἐπίτηδες) O. P. οὕτως. Iungi poſſent, οὕτως ἐπίτηδες. *Pag.* 193. *l.* 2. Ὑπ') O. ἐπ'. *l.* 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς) O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. *l.* 10. Ψυχῆς καὶ) O. ψυχῆς τε καί. *Pag.* 194. *l.* 3. Ἐν Οἴτῃ) O. P. ἐλύθη. *l.* 6. Καὶ ὢν) O. ὢν καί. *l.* 10. Σύνειμι) O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. *ead.* Ψυχρολογίας) Hoc pro ψευδολογίας, quod in pleriſque edd. eſt, reddidi ex G. O. C. P. *I.* & *V.* 2. *Pag.* 195. *l.* 1. Ἀπόλωλα) Ἀπόλλωλα *F.* *l.* 6. Ἀρύσωμαι) Ἀρύσαιμι P. *I.* minus commode. *l.* 8. Αὖθις) Deeſt in O. *l.* 10. Τί γὰρ) τί δὲ O. *Pag.* 196. *l.* 3. Εἰς) ἢ O. P. *I.* *Pag.* 197. *l.* 4. Μοὶ) Priores edd. μέν. O. μοὶ, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi ſaepe. *l.* 5. Αὐτὸ) Abeſt ab O. 2. & *F.* *ead.* Τέ ἐστι) κεῖται O. 3. *Pag.* 200. *l.* 15. Ἄλλον) Deficit in O. *Pag.* 201. *l.* 4. ΠΡΩΤ.) Omiſſa fuerat haec perſonae notatio in *F.* & *A.* verum in ceteris & *A.* 1 *W.* margine recte reſtituta. *l.* 14. MEN. KAI AIAK.) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in *B.* 2. *l.* 15. Πλούτωνος) Διονύσου C. abſurde. *ead.* Περιήγησαι) διήγησαι O. perperam. *Pag.* 202. *l.* 4. Ἐπισήμους) ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. *l.* 12. Καὶ παρ' αὐτῷ) ὃ δ' ὑπὲρ αὐτὸν *I.* O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum. *Pag.* 203. *l.* 12. Ἐθέλῃς) ἐθέλεις O. *Pag.* 204. *l.* 3. Ἴσον) εἰσι O. vitioſe. *l.* 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo *A.* 1 *W.* quod ferri poſſet a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. *Pag.* 205. *l.* 2. Ἀνάξιον) P. L. *I.* margo *A.* 1 *W.* In *F.* ceteriſque edd. ἄξιον reclamante ſenſu. *l.* 17. Τάγε) τά τε *I.* *Pag.* 206. *l.* 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. MEN. ἀλλὰ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ᾽ ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Reſtitutam lectionem plane praeferunt O. *I.* & P. niſi quod ἑώρας in eo ſit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σωκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *l.* 10. Καὶ ταῦτα) Priores edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. *Pag.* 207. *l.* 1. Μέτει) μεγίστην ἀσκεῖς O. margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 208. *l.* 3. Παντάπασιν) Deeſt in O. C. *l.* 4. Ἀτρέπτῳ) ἀτρέστῳ P. *ead.* Τῷ πρ.) Voculam τῷ habent O. C. & *F. P.* in ceteris edd. deficit. *ead.* Προσιέναι) προσίεσθαι O. L. omiſſis, ſi recte capio Solani annotationem, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι· quod uti ſpernendum non eſt, modo noſtram emendationem ſequaris, ſic iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuiſſe turbatum non obſcure demonſtrat. *Pag.* 209. *l.* 16. ΚΑΙ Μ.) Χ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ P. *l.* 17. Πορθμία) πορθμεῖα O. 3. *F.* *Pag.* 210. *l.* 5. Σου) σε G. L. *l.* 10. Ὀναίμην) ὠναίμην O. 3. ἐοναίμην P. L. ὀνάμην margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 211. *l.* 5. Ἐπελαβόμην) συνεπελ. O. 2. non male. *l.* 6. Ἐπιβατῶν) ὀδυρομένων addit O. 2. Non probo onus orationis inutile. *l.* 7. Πορθμία) πορθμέα O. 3. P. Oſtendunt vel πορθμεῖα, vel πρὸς τὸν πορθμέα. *l.* 11. Προσλάβω) παραλάβω O. 2. prave. *l.* 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μηδ᾽ ὁτιοῦν κεκτημένον μάτην O. 2. Non abſurde videatur accedere, praeſertim ob ea, quae Charon ſubiicit. *Pag.* 212. *l.* 19. Φυλάκιος) Φινάκιος O. Φυλακήσιος margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 213. *l.* 4. Τύχη) τύχοι O. Hoc genus ſaepiſſime variant librarii. *l.* 15. Περίμεινον) παράμεινον O. & mox κἀκείνῳ. *Pag.* 214. *l.* 6. Λήψη) λήψει O. quae eſt Attica forma raro ſcriptoribus inferioris aetatis, niſi librariis fidem derogemus, uſitata pro λήψη. *l.* 15. Προσήσεται) Ita O. P. L. In edd. fuit προσδέξεται. *Pag.* 218. *l.* 8. Εὐμορφότερος) Ita O. Priores edd. excepta *W.* εὐμορφώτερος. Idem ter in ſequentibus huius dialogi emendatum eſt vitium. *l.* 13. Πότερος οὖν) Secutus ſum O. In omnibus edd. οὖν ſecundo πότερος erat ſubiectum. *Pag.* 219. *l.* 3. Ὅρα σὺ δὲ) Sic G. P. L. Ante in cunctis edd. fuit, ὥρα δέ σοι. *Pag.* 220. *l.* 3. Μὲν καὶ) O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod non ſperno. *Pag.* 221. *l.* 8. Ἀφ᾽ οὗ) In margine *A.* 1 *W.* notatur: *Legendum forte* ἐφ᾽ οὗ· quod nullius pretii. *l.* 14. Περιστῇ) περιπέσῃ P. L. margo *A.* 1 *W.* Multo praeſtat vulgata. *Pag.* 223. *l.* 9. Ἐρεῖν) ἑωρακέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν· reſtituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. *l.* 12. Ὀροίτης) A. P. L. margo *A.* 1 *W.* Ἡρώδης. *l.* 13.

Ἰσμηνόδωρος) Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Iſmeno flumine. *Pag.* 424. *l.* 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mſ. Bourdel. *l.* 14. Αὐτὸς) Adſcivi, quod Graevius ex Mſ. notavit. Priores edd. οὗτος. *Pag.* 225. *l.* 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. *Pag.* 226. *l.* 10. Πειραιῶς) Πίσης A. P. L. margo *A.* 1 *W.* abſurde. *Pag.* 227. *l.* 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. *l.* 15. Παρέσχον τότε) Ita *F.* & *W.* Reliquae peius παρέσχοντό τε. *Pag.* 228 *l.* 13. Τεθνάναι) ἰέναι C. *l.* 17. *col.* 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. *Pag.* 229. *l.* 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta *B.* 2. quam ſecuti ſumus. *Pag.* 230. *l.* 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. *I.* & margo *A.* 1 *W.* Ceterae edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius ſcripti Codicis lectionem, κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κενά· μόναι δὲ αἱ χ. *l.* 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. *F.* ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet. *Pag.* 231. *l.* 6. Ὅμως) ὅλως O. P. L. Cauſa non eſt, cur placeat. *l.* 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. *Pag.* 232. *l.* 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. *Pag.* 233. *l.* 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλησας *F. P. S.* Vitioſius ἐμέλισας P. *A.* 1. *V. I. H. Fr. W.* Repoſui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας· neque aliter margo *A.* 1 *W.* *l.* 15. Δὲ) δὴ *B.* 2. *Pag.* 234. *l.* 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. *Pag.* 236. *l.* 6. Ὅπως) ὡς P. *Pag.* 237. *l.* 6. Τῷ πρώτως) Ante haec inſerit P. τὸν θυμόν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. *l.* 13. Ποιεῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ K. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt, ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. *l.* 7. Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a ſexdecim vulturibus interdiu, creviſſe noctu in priſtinam molem: quemadmodum attonſi crines iterum creſcunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. Cler. Locutio in hac re conſenſu ſcriptorum quaſi propria. Vid. Iſ. Voſſ. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chryſ. p. 92 B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα. Noſt. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc ſupplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia roſtro Alitis* —. Hemst.

ead. l. 9. Τὸ πῦρ ἐκλ.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Heſiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam ſolis. Leed.

ead. l. 10. Ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.) Brevis repetitio capitum accuſationis Promethei. Vid. Hygin. in Aſtr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod ſcribit hic Lucian. Cogn.

Pag. 2. *l.* 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeſchylus dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaſo affixum fuiſſe. Cogn. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. Solan.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone τι· μηνύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον. Hemst.

Pag. 3. *l.* 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed Lucianus hic videtur Aeſchyli poëtae & aliorum ſequi ſententiam. Cogn.

ead. l. 4. Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud Lucianum Prometheum iſta Iovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themi-

dem apud Lactantium, obſervat Dauſq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηΐδι) Id eſt, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. *l.* 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Reſpicit ad id, quod habet Heſiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquiſſimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Heſiod. Theog. 116. Alibi tamen Noſter Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud Longum II, p. 34, de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. Heſych. Ἰαπετὸς, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος· niſi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Ariſtophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Euſtath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβῦται Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί· Syneſ. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρων. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noſter retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἤ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἴπω. Vid. Excerpta praeſtantiſſimi Wolfii ex Damaſcio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν) Sic D. D. XVI. Inde Iuppiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicaſter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Iſocr. Ἑλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius eſt, quam ut addam. Addit idem, ἀεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ᾽ οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι᾽ ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀετὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοητεία. Suid. μάγγανα, γοητεύματα. Heſych. μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. Ariſtoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. *l.* 1. Πῶς οὖν &c.) De Brancho notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Baſil. male hic impreſſum eſſe πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, *quomodo*, inquit, *non hercle ſemel tantum ibi peccatum eſt.* HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amaſium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonſorib. Philoſtr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonſus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοῖ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pſeudom. haec notiſſima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βοστρύχους) Sic poſt, βαθὺν πώγωνα καθειμένον. Piſcat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde conſtat, quod a Iunone inter ea recenſetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatiſſimum eſſe, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Conſt. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὔρυθμα βαίνε) Ut antea. dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas queſtus eſt Iuppiter a ſe non niſi multis artibus falli poſſe. Alioqui nihil eſt, quo referatur αὐτοῦ· nam non anteceſſit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abeſſet, ſenſus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & poſitum intelligo pro τοῦ ἐρᾷν· ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἐρᾷν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *ſub hac ipſa conditione.* Antonin. Liber. c. 23, Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλη) Φιάλη in *V*. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. *l.* 6. Τῷ τρόπῳ) Id eſt, τίνι an τινι ſcribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem ſi demas, ipſum eſt illud τίνι, quod ſcribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adſcribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipſe Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστω θεὸς) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Μεν. cap. 9, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· & Baif. 50, 1. Noſter etiam Ἀλεξ. c. 44 πλοίου ἀναγομένου uſurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem ſciam, de hac re uſurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento ſcribentes. Virg. Aen. IX, 31, *Cum refluit campis & iam ſe condidit alveo.* SOLAN. Nihil eſt quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet*: rarior quidem uſus, ſed qui cum ingenio linguae Graecae prorſus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Iſin praeeſſe voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Oſiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pauſan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. HEMST.

Pag. 7. *l.* 1. Ἀναγέτω) Id eſt, *regat.* GUYET.

ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* ſive *procellas & tempeſtates avertat*: ἀνέμους ita ſumi notum eſt. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos ſecundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem uſurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chryſ. p. 13 C. θεοὶ &c. ὀνείρους μοὶ ἐπιπέμπουσι Long. Paſtor. IV, pag. 145. Contra δεινὰ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyſ. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demoſth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empuſa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chryſ. p. 73. Heſych. in Ἔμπουσα· Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, ſic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immiſſiones, quorum cauſas geniis maleficis hominumque inimicis adſcribebant: eo pacto intelligendum in Dioſcor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iiſdem leguntur in eo poëta de Vir. Herb. quem poſt Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid ſibi velint interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obſcurum eſt, quemadmodum Iſis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici poſſit: nam ad illius quoque curam & tute-

lam, qui in mari periclitabantur, pertinere ſunt exiſtimati: hinc tot votivae tabellae in Iſidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim ſolebant, qui naufragio liberati eſſent, pro voto pingere tabellas, & in templo Iſidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλέοντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex *I.* eſt. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatique meae ſerviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio poſtulat*: paulo diverſum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori ſervire.* HEMST.

Pag. 8. *l.* 1. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut paſtorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipſe paſtor pro Deorum principe & rege habet, alios ſcilicet ad ſe ſuaeque vitae conditionem parum pertinere exiſtimans. At Pan an unquam & quam religioſe ſit cultus in Phrygia, praeſertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, neſcire me profiteor: neque tamen contendo, neceſſarium fuiſſe, ut in hiſce ludicris omnes veriſimilitudinis rationes Lucianus obſervaret. Hirco ſibi fieri ab Athenienſibus teſtatur Pan in Bis Accuſ. § 10: ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi ſtatua eius eſt collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accuſ. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἔνορχιν) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa ſunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Ariſtoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστὴς) Qui liberum hominem pro ſervo vendit, vel ſervum alienum tanquam ſuum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθὸν, id eſt, *ſuae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtatur Strabo & Pauſanias; & Ὑέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio ſupplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui ſaepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἴδην δ᾽ ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292, 352, Ο, 152. Indidem hauſit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ᾽ ἀγάννιφα· locus eſt apud Macrob. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuiſſe, praeter Homerum teſtatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ᾽ αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Iuppiter ἁπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas ſui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius perſonae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae ſolent & paſtores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ὑέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miſcell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphr. III, Ep. 35. Hemst.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. Solan.

ead. l. 14. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. Υ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν· ut obſervavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum diſcrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, ſed a Minoë fuiſſe raptum tradidit, Athenaeo teſte XIII, p. 601 F, auctorem ergo Cretenſes honeſtiorem facinori videri poſſunt inſcripſiſſe; nam Plato ſane fabulam ab iis manaſſe aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenſes, nec tanti decoris privilegium eripi ſibi patiuntur, dictitantes παρ᾽ αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίναι διάφοροι πεφύκασιν, ut ſcribit Athenaeus, & Euſtath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipſo Iove in aquilam mutato, quod accommodatiſſimum inſtituto ſuo Lucianus eſt amplexus, multum abeſt, ut res liquido conſtet: ſunt e-

nim, qui veram aquilam, ſed tamen iuſſu Iovis, hoc facinus perpetraſſe ferant, Eratoſthenes, Hyginus, alii. Hemst.

Pag. 10. *l.* 6. *Ἀστέρα σου*) Aquarium notat, quem Ganymedem eſſe perhibent: licet *ἄστρον κυρίως* ſit, non *ἀστὴρ* Aquarius. Cogn. Brodaei verba deſcripſit Cognatus e Miſcell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere conſentiunt. Eratoſth. Cataſt. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, *inter ſidera collocatus, Aquarii nomen accepit.* Hygin. Poët. Aſtron. II, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem inſuper obducat inſignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: *Ζεὺς τὸν ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν.* Perbelle Iovem imitatus eſt Adrianus, tantumque ſibi in ſidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, ſuum Ganymedem, iis insereret, ſaltem videri vellet illius apparuiſſe novum ſidus. Vid. Suid. in *Παιδικὰ* & Kuſter. Hemst.

ead. l. 11. *Ἀστραγάλους*) Hoc quidem oppido feſtive Lucianus, ne ſcilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, ſi puero delicato nihil in promtu ſit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare ſibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior aſtutiſſima vafritie iſtum, quippe Phrygem, facile circumveniat, inſtrumentoque omni ludicro nudatum exſpoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam ſcitiſſimis ſane verſibus pinxerat Apollonius, coloribus expreſſit pictor ille neſcio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philoſtr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: ſed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: *Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστῷ·* iſtud *πάμπαν*, quod ſuis in edd. oſtendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: *ὑποΐσχανε* ſuo nomine, quod ſuſtentet, deſtituitur: reddideris *κόλπον*, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In ſinum ſane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146, *Μεῖλια δ' ἔκβαλε πάντα·* e ſinu nimirum, ubi congeſti erant: mox etiam v. 155 recollectos in ſinum matris dicitur condidiſſe: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philoſtratus accedat, *πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων.* Hemst.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. ſic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον. Bourd. *Eris a cyathis* Budaeum vertiſſe, teſtatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἄρ᾽, ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum eſt illud ἁβρὰ βαίνων nam honeſte catamitum & tecte ſimul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in uſu eſt, ſed illud frequentius. Hemst.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Heſych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. Bourd.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruperunt poſteriores editores, dao μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum laſtis lle reminiſcitur, putatque ſe hominibus miniſtraturum.* Iens.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi elicatiſſimum Ganymedis oſculum Iuppiter petiverat. Quafacultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocar Ganymedes in Aïta cuiuſcunque poëtae venuſtiſſimo v. : Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πολλ᾽ ἐπιβωστρεῖ Λυδίη ν ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius ſ. in Priap. p. 66: *Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite u Miſcet amatori pocula grata ſuo.* Hemst.

Pag. 13. l. 1. Πιόντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donaredebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione l. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: *Illo ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis* vide Elmenhorſt. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulx eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοων θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ᾽ ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος· ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ᾽ αὐτῶν ἡδὺ, καὶ τὸ μεγαλόψυχον, δύναταί τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ον γε ἐπιστήμονας· ita legenda ſunt haec in Iamblichi l. pag. 4. Hemst.

d. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni ſolet haec lo in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & cuitur, blanditiis officioſis prolectat amoremque demeudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatonriſtoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἄν τις προσέχῃ τὸν ύταις. Alciphr. I Ep. 32: ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην βε-

lam, qui in mari periclitabantur, pertinere ſunt exiſtimati: hinc tot votivae tabellae in Iſidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim ſolebant, qui naufragio liberati eſſent, pro voto pingere tabellas, & in templo Iſidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλέοντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex *I.* eſt. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatique meae ſerviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio poſtulat*: paulo diverſum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori ſervire.* HEMST.

Pag. 8. *l.* 1. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut paſtorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipſe paſtor pro Deorum principe & rege habet, alios ſcilicet ad ſe ſuaeque vitae conditionem parum pertinere exiſtimans. At Pan an unquam & quam religioſe ſit cultus in Phrygia, praeſertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, neſcire me profiteor: neque tamen contendo, neceſſarium fuiſſe, ut in hiſce ludicris omnes veriſimilitudinis rationes Lucianus obſervaret. Hirco ſibi fieri ab Athenienſibus teſtatur Pan in Bis Accuſ. § 10: ἐπιλεξάμενοι τράγον ἐνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi ſtatua eius eſt collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accuſ. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἔνορχιν) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa ſunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Ariſtoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστὴς) Qui liberum hominem pro ſervo vendit, vel ſervum alienum tanquam ſuum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθὸν, id eſt, *ſuae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtatur Strabo & Pauſanias; & Ὑέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio ſupplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui ſaepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292, 352, Ο, 152. Indidem hauſit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα· locus eſt apud Macrob. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuiſſe, praeter Homerum teſtatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Iuppiter ἁπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas ſui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius perſonae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae ſolent & paſtores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ὑέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miſcell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphr. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. Υ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν· ut obſervavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum diſcrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, ſed a Minoë fuiſſe raptum tradidit, Athenaeo teſte XIII, p. 601 F, auctorem ergo Cretenſes honeſtiorem facinori videri poſſunt inſcripſiſſe; nam Plato ſane fabulam ab iis manaſſe aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenſes, nec tanti decoris privilegium eripi ſibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίναι διάφοροι πεφύκασιν, ut ſcribit Athenaeus, & Euſtath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipſo Iove in aquilam mutato, quod accommodatiſſimum inſtituto ſuo Lucianus eſt amplexus, multum abeſt, ut res liquido conſtet: ſunt e-

nim, qui veram aquilam, ſed tamen iuſſu Iovis, hoc facinus perpetraſſe ferant, Eratoſthenes, Hyginus, alii. Hemst.

Pag. 10. *l.* 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Ganymedem eſſe perhibent: licet ἄστρον κυρίως ſit, non ἀστὴρ Aquarius. Cogn. Brodaei verba deſcripſit Cognatus e Miſcell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere conſentiunt. Eratoſth. Cataſt. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, *inter ſidera collocatus, Aquarii nomen accepit.* Hygin. Poët. Aſtron. II, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem inſuper obducat inſignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην εν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus eſt Adrianus, tantumque ſibi in ſidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, ſuum Ganymedem, iis inſereret, ſaltem videri vellet illius apparuiſſe novum ſidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuſter. Hemst.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido feſtive Lucianus, ne ſcilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, ſi puero delicato nihil in promtu ſit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare ſibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior aſtutiſſima vafritie iſtum, quippe Phrygem, facile circumveniat, inſtrumentoque omni ludicro nudatum exſpoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam ſcitiſſimis ſane verſibus pinxerat Apollonius, coloribus expreſſit pictor ille neſcio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philoſtr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: ſed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ᾽ ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ Μάργος ἔρως λαιῆς ὑποίσχανε χειρὸς ἀγοστῷ· iſtud πάμπαν, quod ſuis in edd. oſtendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποίσχανε ſuo nomine, quod ſuſtentet, deſtituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In ſinum ſane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ᾽ ἔκβαλε πάντα· e ſinu nimirum, ubi congeſti erant: mox etiam v. 155 recollectos in ſinum matris dicitur condidiſſe: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philoſtratus accedat, πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων. Hemst.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. ſic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaeum vertiſſe, teſtatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἄρ, ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum eſt illud ἁβρὰ βαίνων nam honeſte catamitum & tecte ſimul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in uſu eſt, ſed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. *l.* 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Heſych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruperunt poſteriores editores, dando μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiſcitur, putatque ſe hominibus miniſtraturum.* IENS.

Pag. 12. *l.* 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Iuppiter petiverat. Qua- facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invoca- Ganymedes in Aïta cuiuſcunque poëtae venuſtiſſimo v. Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πολλ' ἐπιβωστρεῖ Λυδίη ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius in Priap. p. 66: *Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite Miſcet amatori pocula grata ſuo.* HEMST.

Pag. 13. *l.* 1. Πιόντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem dona- credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: *...lo ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis* vide Elmenhorſt. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attu- ...ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλο- ...ν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος· ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ τὸ μεγαλόψυχον, δύναταί τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ... γε ἐπιστήμονας· ita legenda ſunt haec in Iamblichi ... pag. 4. HEMST.

... *l.* 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni ſolet haec ...lo in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & ...itur, blanditiis officioſis prolectat amoremque deme- ...udet: ſic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν ...citur: verum & meretrices pari ratione atque amato- ...riſtoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἄν τις προσέχῃ τὸν ...παῖς. Alciphr. I Ep. 32: ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην βε-

βουλῆσθαι ὡς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. § 29. Δ. Ἑτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἢ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex *l.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Ζ. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Pauſ. I. SOLAN.

Pag. 14. *l.* 1. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον) Ariſtonis Epigr. Anth. I, c. 83: Πριομένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη Θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quamquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu magis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud Demoſthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521 A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen conſideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι· clarius etiam in ſequentibus Iuno mentem ſuam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mſ. lege: ὁ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mſ. Gr. P. vero & edd. ἡμῖν abſque νῦν, quod in reliquis edd. exſtat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit, dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens:* ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· ſic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος· Long. l. 3. Stat. de Glaucia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci turbabit cuncta rapina?* Bourd. Vid. Douſam ad Ovid. A. A. I, v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia,* cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam paene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. 1. Hemst.

ead. l. 12. Προσήρμοσε τὰ χείλη) Notabam has amoris ineptias ad Heſiod. l. 4. Euſtath. ſive Eumath. de Iſmin. Agath. in Anthol. Long. Tat. Bourd.

Pag. 15. *l.* 10. Θηλυθρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθηλυμένος διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαι τριχοπλάσται εἰσίν. Interp. Ariſtoph. Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. Heſych. Suid. Bourd.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Iunonem ſcilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6, ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα· ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. Hemst.

in Schol. Ἀσελγεῖ) καὶ ἀσελγεῖ Solanus. Hemst.

Pag. 16. *l.* 6. Ἡδέως ταῦτα) An ἡδέα; Guyet. Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter deſcripſiſſet Vulcani ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Luciani: *ſuavia haec ſunt: adeoque multum ille pocillator cohoneſtat Deorum convivium.* Sed Mſ. Ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Ζεύς. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. *ſuaviora haec ſunt.* Iup. *etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium Deorum.* Iuno ait, ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem. Graev. Ἡδέως ταῦτα omnes impreſſi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, niſi quod interrogandi punctum addidimus. Solan. Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam affert opem: Iunonis perſonam interponi debere, minime concedo. Vera Luciani manus ſine dubio fuit: ἡδίω ταῦ-

τα· οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea ſunt ſalſe uxorem irridentis: *Suaviora ſunt iſta: nonne? atque multum intereſt, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam deſcripſi) *magis deceat ſympoſium Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam demittendus eſt, quippe mundus, & digitis roſeis, ſciteque miniſtrat poculum.* Uſus elegans particularum οὐ γάρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non poteſt, ironiam adiuvat: vid. Ariſtoph. Av. v. 612, Ecclez. v. 760. ſaepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud Xenoph. Κ. Π. 1, p. 6, eſt καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως πῶς προσενεγκεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. HEMST.

ead. l. 11. Ἥδιον τοῦ νέκταρος) Sic apud Heſiod. Scut. Herc. τά σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formoſiſſima Ganymedis coma reſciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. *l.* 1. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κἀμοὶ &c.) Poterat ſine crimine Benedictus integram ſervaviſſe interpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipſam afficis, nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis:* quam vides temere ab eo truncatam. GRON.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Δηϊονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod ſic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. Α, 268, & Il. Ξ, 317; ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barneſ. Δηϊονέως, ut in priore Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet, quam varie Ixionis ſoceri nomen ſcribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἔνθα) Solanus huius vice ſubſtituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα ſatis uſitatum, praeſertim apud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἱερῷ) ἰθρῷ clare in Mſſ. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc eſt, *luſtratum dimiſit:* luſtratus enim fuit Ixion a Iove, ut teſtatur I. Tzetz. Ch. IX, Hiſt. 273, qui dicit, ſocerum Ixionis ab aliis vocatum Deïoneum, ab aliis Eïoneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed in *V.* ἱερῷ non ἰθρῷ exſtat. SOLAN. Pro ἰθρῷ Matth. Sladus reddiderat μισθῷ· qua coniectura non video multum profici. Locus ſine dubio corruptus: ſed iam non vacat, ut extundamus aiquid ſincerius, ungues male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Δὲ) Eam particulam merito interpoſuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat ſcripſiſſe ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo antè ἢ μίγνυται *E. A.* prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. *l.* 1. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, *hominem eſſe benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus: χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus*, facilitate morum inſignis. Plaut. Mil. *conviva commodus*. Cicer. pro Murena: *Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum iudicio: ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, *commoda quidem, ſed ruſtica*: ubi interpres, *ſat quidem formoſa*. ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes*, cum ſint, *inepti, decori rudes*. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius poteſtate: ſed idem iamdudum viderat Deſ. Herald. Anim. in Salmaſ. Obſerv. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chryſ. p. 468 B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὤν) Clariſſ. Heinſ. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπείρα) Πειρᾶν *ad venerem ſollicitare, pudicitiam alicuius tentare.* Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiaſt. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄκοιτιν ἐπείρατο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt: melius Schol. Ariſtoph. ad Equit. v. 514, προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Iunonem comprimere*, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, *Illic Iunonem tentare Ixionis auſi*, Tibullus: *Iunonem de ſtupro interpellare*, Lactant. ad Stat. IV, 539; *de ſtupri iniuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὁ δὲ) Forſan ὅτι δέ· videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίειν ἐρωτικὰ ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 10. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ· nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ, quaſi vellet intellectum ὑβρίζει· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. § 10. Paulo poſt ſi pro ὅμοια ἡμῖν legeretur ὁμέστιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμέστιος & συνέστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἁπάντων ἄρχων. Bourd.

Pag. 20. *l.* 4. Ἄγει σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, aſſecutos fuiſſe: ſenſus eſt, *te ſubactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum eſt, qui caedibus ac rapinis omnia vaſtant: ἄνευ νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους· Polyaen. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Syneſ. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatiſſimam pluribus exemplis illuſtravit Eraſm. Prov. in Ἄγουσι καὶ φέρουσι. Hemst.

ibid. Τῆς ῥινὸς φασὶν ἕλκων) Unde ductum, haud proclive eſt definire: certe a feris equiſve petitum. Sed ad rem ipſam illuſtrandam lege, ſi lubet, quid apud Lactantium poëta non inſulſus de triumpho Cupidinis ſcripſerit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. Solan. Quibus in locis occurrat apud Noſtrum, annotavit Eraſmus in *Naribus trahere.* Hemst.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. Hemst.

ead. l. 9. Πειρίθουν) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum ſuſcepit. Solan.

Pag. 21. *l.* 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura poſtulat: ἐπειδὰν λυθῇ, κἀκεῖνος ἀγρυπνῇ. Hemst.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο) Neſcio, cur mutatum: ſic enim repoſueram, non ὥραιον. Proverb. de quo Ariſtophan. alii; σεσολοίκισται μέν· ὤφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἵκοιτο. Verum tamen Atticum eſt, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloeciſmum notarunt Grammatici. Bourd. An ſcribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ ἀ. Guyet. Poteſtne ſtultius & abſurdius quidquam verti, quam iſta verba ſunt translata? *Ne quid tempeſtivum conſequatur, quando res, quae ſupra ſe ſunt, concupiſcit.* Et tamen abſurdius iidem interpretes in dialogo de ſaltationibus, μὴ ὥραισιν ἱκοίμην, *nunquam ego venuſtatem conſequar*: cum ſint imprecationis formulae ex Ariſtophane hauſtae. Latini dicunt, *male pereat, Dii Deaeque eum perdant, qui rem ſupra ſuam ſortem affectavit.* Potuiſſent tamen, ſaltem Bourdelotius, haec emendare, cum Iſ. Caſaubonus ὁ πάνυ Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. Graev. Caſaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5, & Ἑτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum ſe promiſit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obſ. ad Diogen. L. II, 34; cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. Biſetus etiam profert ad Lyſiſtr. Ariſtoph. v. 1036. A Caſaubono diſſentit D. Heinſius L. Theocr. p. 341, exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὧραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεταν) Monſtrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Baſil. ἐξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani eſſe ἐξαπατηθήσεται· immo ſic antiquiſſima editio Flor. Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεται legitur, quod conſpicitur etiam in Florentina & Aldina: ſola Baſileenſis συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. IENS.

Pag. 22. *l.* 6. Τροχῷ) Meminit I. Brodaeus Miſc. II, c. 10. Pindarus τετράκναμον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) An ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praeſagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. *l.* 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Uſitatius ἐς vel εἰς τὴν πανουργίαν· itaque ſcribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, ſic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· ſimilem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non ſollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. *I.* ἕστηκε τὸ, ſed tum aliter interpungendum, & poſt ἕστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. *l.* 1. Ὀξύχειρ) Poll. II, 149, ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile perſuadent, utroſque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuiſſe. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*: nam *aduncae manus* interpretum, ſi rem ſpectas, poſſunt tolerari; ſi vim vocis, alieniſſimae ſunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus eſt uſus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπνῶν δὲ πᾶς τἀλλότρια γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theocritus affecit Epigr. XX, Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix eſt, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησταῖς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ψηφοπαίκταις ſive praeſtigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem. II, § 39, qui τὰς τῶν θεωμένων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσι· eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de Athanaſio. Apud Philonem Iud. de Vit. Moſ. p. 609 C. Aegyptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπνευστὶ καὶ ὀξυχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L. VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venuſtiſſime pinxit Horat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoſo Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. Hemst.

ead. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα) Leg. προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα· ſic videtur legiſſe interpres, cum transfert, *heri provocato Cupidine.* Statim pro ὑφέλκων τὼ πόδε Mſ. ὑφελὼν τὼ πόδε; quaſi pedes illi ſurripuerit: quamvis & vulgatum poſſit ferri. Graev. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine;* vel verſio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad ſe Cupidine.* Sed ſane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσίεταί με καὶ προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum Micyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praeripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de Luciano, ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iſte vir iudicio velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in hac locutione vix eſt differentia inter τὰ *provocare* & *iudicio experiri velle:* & in praecedentibus non tam provocat, quam admonet modeſtiae philoſophos, ne ſe indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. Gron. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, ſed quae tamen fallere vix poteſt, locis compluribus inſedit: reſtituendum erat vel ſine Mſſ. προκαλεσάμενος. Adſtipulatur Duker. ad Thucyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προσεκαλεῖτο· recte Faber προεκαλεῖτο vel προὐκαλ. Hemst.

ead. l. 6. Ὑφελὼν) Ita praeter Mſ. Gr. L. & ed. *I.* SOLAN. neo vulgatam lectionem ὑφέλκων, quam ſatis tuetur κατάλαισεν· luctatorum eſt ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut verſarios in terram deiiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam deſcribit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *ſubcere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 7. eleganter Curt. IV, 9, 18, *cum modo ſaxa lubrica veſtim fallerent, modo rapidior unda ſubduceret.* Cum probata fuehaec poteſtas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an iptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graeus addit, *quaſi pedes illi ſurripuerit*, mallem viro magno non cidiſſet: niſi quis huc pertinere cenſeat Senecae, *pedes abſit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a ſtatoribus eſſe ſumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. Τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. ſcribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ ῆπτρον. BOURD. *Fl.* & *I.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venuſtior nge vulgata lectio. Sceptrum enim ſurripuit, ſed fulmen utte gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. n agnoſcit ἦλθεν ἐπί. SOLAN. Mihi ſane non conſtat, quid centiores editores impulerit, ut inſuper haberent, quod orentiae fuerat impreſſum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoidem illa phraſis nihil habet, quod faſtidiendum videatur: m ſaepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non conſilium tantummodo aut natum, ſed effectum etiam agendi ſignificat: quamobrem intellige, aggreſſus eſt ſceptrum ſurripere, atque adeo rera ſurripuit. Etſi iam omiſſum in *A.* 1. & *H.* Francinus tan in Iuntinam revocavit, dubium ex ſcripto Cod. an *Fl.* Id um me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abſuiſſe tatum reperiebam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) de Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia iicit Cl. Philoſtrati interpres ad p. 777, exhibita ex gems lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ᾧ (Ἑρμῇ) γος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, τῆς μητρὸς Μαίας συλλουομένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφειμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam iſta ſunt regenda, niſi quod συλλουμένης recte ſcribitur. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 3. Τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξιφαρμάκοις) v. 557. HEMST.

Pag. 25. *l.* 1. Πήχεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & Iſ. Voſſium de Poëm. Cant. Cler.

ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι ſunt *aerea fila*, pretenſa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulſata reſonabant. Abſurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulſati non reſonant. Cler. Habes deſcriptionem teſtudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; ſed male intellectam & imperitiſſime verſam: χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In ed. Salmurienſi haec eſt iſtorum verborum interpretatio: *Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit inſtrumentum. brachiis enim adaptatis, & ſuperinducto iugo, deinde calamis infixis, & ſubiecto hemiſphaerio, & intentis inde ſeptem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non ſane muſice. Deſcriptio haec eſt petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim obſervavit maximus Scaliger ad Manilium: ſed cum in illa queritur omiſſum eſſe τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuiſſe ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, ſi καλάμους ſcripſiſſet Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα ſequendum ſibi exiſtimaſſet. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſiſſet, & accommodaſſet eius deſcriptionem ad ſui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. Κόλλαβοι ſunt *paxilli*, vel *claviculae, quibus fides in lyris intenduntur*. Homero Odyſſ. Φ dicuntur κόλλοπες· Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, *Facile intendit nova clavicula fides*. Ubi Euſtathius: κόλλοψ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν· quaere ibi plura. Vides, ex calloſo illo corio, quod eſt in cervicibus boum & ovium, olim iſtos verticillos eſſe factos, quod tamen negat Scaliger, qui poſtea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero ſunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, ſive ut aliis ζύγωμα, *iugum*, eſt tranſverſum tranſtillum, in ſumma cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον eſt ligneus aſſerculus, qui ſubiiciebatur fidibus, ſine quibus nullum illae ſonum edebant; olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur muſicis inſtrumentis,

lim ſupponebatur, ut erudite Scaliger oſtendit. Qui veteres ras in nummis & marmoribus, ubi ſaepius occurrunt, vit, facilius haec intelliget. Locus autem ſic vertendus eſt: *eſtudinem mortuam cum alicubi inveniſſet, ex ea inſtrumentum ſicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & xit claviculas, & ſubiecit aſſerculum, fideſque intendens ſeptem lde tenerum & concinnum quid cecinit.* Eadem omnia recenſet ſerius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae, cepto μαγαδίῳ· Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν ἡ σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας ι αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iſte locus lepiſſimus: *Ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi, nudatum car-, cornua vero erant quaſi manubria, quibus cum iugum adieciſ-, & fides alligaſſet, quas non fidiculis tendebat, agreſte quiddam abſonum canebat:* legendum autem οἷα, *ſolummodo*, non οἷα, editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος dialogo ſuperiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in ercurii lyra teſtudo; cornua vero erant πήχεις· ſed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. Graev. In exemplaribus lgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendoſe pro μαγά-ς & κολλάβους. Ita Moſchop. in ſua conſtructione locum egat; & huius lectio magis quadrat ſenſui, quam uſitata. *rtung. Th. Crit. T. II, p.* 638. Vox κολλάβους, quam exent P. L. Gr. Mſ. & Schol. quamque ego etiam ex Mſ. adiptam vidi margini vetuſtiſſimi impreſſi Codicis, gloſſema viri quidem docti, ſed ad rudem huius lyrae fabricam non is, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen plaat, litem ea de re nemini ſum moturus; cetera enim ſatis te deſcripta ſunt, & ipſa artis vocabula ab artifice ſummo polline haud dubie uſurpata: quod ex doctiſſimis Graevii tis facile perſpicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Obſerndum denique, Noſtro κόλλοπας τῆς κιθάρας alibi dici. Vid. τρ. c. 10. Solan. Quamquam κάλαμος olim in lyra, huc nen nihil pertinet: praeterquam quod, ſi de eo loqui voſſet Lucianus, ſcribendum fuerat κάλαμον ἐμπήξας. Otto idem Sperlingius Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lunum melius affirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant o calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebanr:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre fet, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολ-
λάβους exarare moris erat, ut apud Thom. Magiſt. in Κόλλοπ-
unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis ae-
quis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in apo-
eſt poſitum. Verum eſt, Lucianum Δ. Ἐν. I, Iov. Trag. § 13,
adv. Indoct. § 10, κολλόπας uſurpare, quod equidem ad nor-
mam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim prae-
cipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἡ
διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖοι λέ-
γε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quo minus ab ea lege, quam
ſaepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco rece-
ſerit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit,
longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων.
Hoc vel ex ipſo Phrynicho manifeſtum eſt, qui vulgatam de-
terioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, &
ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane
ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας Plato
de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα πα-
ρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας·
plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 10.
ſed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in uſum commu-
nem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indi-
cio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in He-
ſychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκορρήξαν-
τα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus
ab Ariſtophane aliiſque memoratum, ab horum verticillo-
rum ſimilitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 512.
At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt ſuppares,
iam nihil eſt iſto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118.
τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολ-
λάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφήν· haec in Nicomacho to-
tidem verbis exſtare p. 13, monuit Kuſterus: Schol. Homeri
parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem diſcrepans
Etymol. in Ζυγός· Athanaſ. in Pſalm. p. 1241, ubi, quale ſit
ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι
παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἔτεινόν τε τὴν χορ-
δὴν καὶ ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in Euthymii
Zygabeni Praef. ad Pſalm. p. 185, & apud plures alios. Olim
autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & du-
rato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi
non poteſt: vid. Heſych. in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα voca-
bantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι·

alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronuntiandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano reſtitui par erat, quem vere Graevius obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec ſcriberet, in animo fuiſſe Noſtro mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a Luciano diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moſchopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod Scholiaſtes habet, ſcriberetur; ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipſa de veterum lyra, eiuſque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; cum eiuſmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtilo inductis, ſubigi ſe patiatur ac molliri. Hemst.

ibid. Μαγάδιον) Μαγὰς ab aliis dicitur. V. Philoſtr. p. 778. *Equuleum* noſtri vocant. Solan.

ead. l. 3. Ἑπτὰ χορδὰς) Conſentiunt omnes, Mercurium eſſe lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt, qui dicant, primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, Macrob. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque teſtudo reſonare ſeptem Callida nervis*. Leed.

ead. l. 4. Κἀμὲ — κιθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, 1, ſic ait: *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *lyram* & *citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere Martinius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. Leed.

ead. l. 8. Ὑπόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: ſilo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci iacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. Macrob. COGN.

ibid. Ῥάβδον τινὰ) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expreſſit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit, Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.* Ab aurea autem virga dictus eſt Mercurius χρυσόῤῥαπις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχαγωγεῖ) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Μαγάδα) L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σανὶς τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus eſt Heſychius. Vid. H. Stephani Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philoſtr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. *l.* 7. Εἰ μέμηνα) Longoliani exemplaris ἢ μέμηνας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſi tribuendum, non ſatis mihi patet. Quamquam ſenſum faciat non plane abſurdum, (parum enim abeſſe videri poteſt ab inſania, qui caput ſibi ſecuri diffindi poſtulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquieſco. HEMST.

Pag. 27. *l.* 2. Μαιώσεταί σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a ſe compreſſam, quia metuebat ſibi ab eo, quod naſceretur, abſorbuiſſe; atque ut neceſſe erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperiſſe. Cui ſi fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod poſtea notatum quoque reperi ad marginem *A.* 1 *W. nihil eſt omnino, quod quis facere non debeat, te iubente*: uſitatae loquendi formulae, τὶ οὐ ποιεῖν; τὶ οὐ φθέγγεσθαι ἢ λέγειν; τὶ οὐ πάσχειν; Etſi ſenſus egregie conſtet, nunc tamen, quoniam nullum eſt in membranis ſubſidium, priſtinam ſententiam re-

texo: commodum eſt, *quid enim aliquis faciat?* id eſt, *fruſtra quis tergiverſetur, & imperata detrectet, te iubente.* Sic, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἔνοπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devoratam Μῆτιν· qua devorata, mox Minervam concepiſſe. Iuppiter, inquit Heſiodus Theog. v. 886 & ſeq. Metin uxorem ſuam, Deorum atque hominum ſapientiſſimam devoravit, Coeli Terraeque conſilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere poſſet &c. Si cui vacat, Procli & Moſchopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum ſecüri Iovis patris ſui caput aperuiſſe, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενὴς dicta eſt. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata eſt.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea eſt.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυῤῥιχίζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. Β, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι· paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit Ariſtid. T. I, p. 26 C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾷ) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῇ non eſt *ipſius ductu*, ut Carterus, neque *ſub ipſa*, ut I. Meurſius Miſc. Lac. II, 12; ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶς τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάσῃ, tibia praecinente, modoſque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκρατον οὖσαν, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾷν, καταπληκτικὸν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὦπας ἔχουσαν. De Sylla

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητι δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκρατον οὖσαν ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulchritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque Luciani locum uſurpavit Nic. Heinſius ad Ovid. A. A. II, 659. Philoſtr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὁρῶσα, ξὺν ἀῤῥενωπῷ τε τῷ ἤθει τὴν παρειὰν ἐπιφοινίττουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriuſque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, Euſtath. de Iſm. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν· κόρυς περιαστράπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum Homerus, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena Euripides, cuius, γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. Καὶ τοῦτο) Καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Πυῤῥιχίζει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται· hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graeciſmi. HEMST.

Pag. 28. *l.* 6. Ῥᾴδιον οὕτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxerunt, cum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. Eratoſthen. Cataſt. c. XIII, Philoſtr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) iuncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Auguſtinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. niſi graviore menda, quod ſuſpicor, iſte locus laboret. Praeterea ſecuris obſtetriciae operam commodaſſe Iovi non Vulcanum, ſed Prometheum, alii ſcripſerunt. Apollodor. I, p. 11: ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere ſe non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodeſtae ſpei crimen ad Caucaſum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miſerti, ſolis Iovi ac Minervae ſacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione proſequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαμάονα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & ſingularis miniſterii teſtem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula ſit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barneſius. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris proſiluiſſe, Steſichoro primum affirmanti poſteri crediderunt, teſte Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod ſi verum eſt, Steſichoro recentiorem oportet fuiſſe Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκήιον ἄνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. Hemst.

ead. l. 7. Ἀδυνάτων ἐρᾷς) Vulcanum tamen habuiſſe Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, teſtatur oraculum Byzantinum: Νῆσός τίς ἐστι φυτώνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα· Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. Bourd. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. Solan. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θηρᾷς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipſam hanc formulam ab Euripide ſumſit Noſter: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾷν. Oraculum illud Byzantinum exſtat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile deteget incogitantiam Bourdelotii. Hemst.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, ἰδεῖν in Attico ſermone de congreſſu vel colloquio dici,' cuius ſignificationis manifeſtiſſimum ſit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν ſignificatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem eſſe, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In uſu huius poteſtatis Atticis tribuendo ſecutus eſt Scholiaſten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis ſaepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium ſunt communia, ſed aeque in qualibet etiam lingua poſſunt uſurpari. Iſtius generis eſt illa vis τοῦ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini ſuum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiuſdem poteſtatis verbum ponere ſolemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. Hemst.

Pag. 29. *l.* 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato ſcripſiſſet, οὔκουν ἐλεν. addit: *Sed in hoc poſteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως.* Ita ſane legitur in cunctis, quas vidi, edd. Hemst.

ead. l. 9. Ἐπεσήμαινεν) Hoc, an ἐπεσήμηνεν, legas, nihil intereſt: certius videtur reponendum eſſe αὐτοῦ ἡ γαστήρ. Hemst.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam uſurpavit. Τοκὰς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem ſaepius ſic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογόνοιο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Theſ. Τοκὰς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. Hemst.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuſpiam ab alio verbis exprimere, quae ſonant Lat. *egreſſus eſt ex eius femore:* quod perinde eſt, ac *ab eo genitus eſt*, vel, *ab eo eſt oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumſtantiae enim fictae ſunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos ſonat. Cler. Haec tradiderat Clericus ad Heſiodi Theog. v. 940. Hemst.

Pag. 30. *l.* 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. Bourd.

ead. l. 13. Ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Conſentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἔτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης· pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νάξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

ſolas ὀκτάμηνα τίκτειν· quamquam huius rei tam memorabilis nulla ſit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas perſequitur. Bacchi in lucem editi ſcenam in coelo Lucianus inſtruxit: plures alibi, & quidem valde diſſitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: Χαίροι μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας· quem locum ignorare ſe fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didiciſſe ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ Φασὶν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint, an verius Herodori, ſub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene, an ſecus, veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit G. Cuper. Obſ. IV, p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum Δράκονον Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακόνοιο λεχώϊον ἀμφὶ κολώνην Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἠερόθεν πεπότητο —. Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte Pauſan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, Iſ. Caſaub. de Satyr. Poëſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. Hemst.

Pag. 31. *l.* 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. Bourd.

ead. l. 7. Ὅσ' ἂν) Angl. ἅ. Bourd.

ead. l. 21. Αἱ Ὧραι) Ex Homero. Bourd. Heſ. Θεογ. 901, Ovid. Met. II, 118. Solan.

Pag. 32. *l.* 2. Παραγγελῶν) Flor. παραγγέλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quamquam cunctae poſt primam edd. expreſſerint παραγγελῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν· tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγέλων. Hemst.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία) Male ordinatae ſunt perſonae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies ſolitum equorum curſum ſiſtat; opus namque Iovi eſſe tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter ſit, vel unde ipſe miſſus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concumbit, amore eius captus. Et una nox non ſufficit?* ſubiicit ille. Patet *τὰ, ἐρῶν αὐτῆς*, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas eſſe perſonas: ΕΡ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, *παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ᾗ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς*. ΗΛ. Εἶτα *οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία*; IENS. Nihil mutandum cenſeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem eſſet Iuppiter, ſtatim ac cum femina eum eſſe audiſſet exclamat, *Amans! Scilicet*. Frigebit, ſi Mercurio tribuatur. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. *I. μόνοι*. Sed gloſſema pro ipſo vocabulo rariore, ut fere fit, in ipſum textum receptum eſt. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum *μή*· & Plat. ed. Baſ. p. 142 B. SOLAN. Conſueta loquendi formula *αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, ſoli ſumus & ſine arbitris*, qua tum potiſſimum utuntur, ſi quis liberius quiddam, quod alios, ſi adſint, poſſit offendere, ſit dicturus. Vid. Ariſtoph. Acharn. v. 503, Theſmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philoſtr. V. A. T. VI, p. 271: *Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τῖτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ* Τυανεῦ, *γεγόναμεν* de V. S. II, p. 618, v. 36: *πεύσῃ ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα*. Αὐτὸς pro *ſolus, ſeiunctus ab aliis*, etſi ſatis ſit uſitatum, eſt tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — *αὐτὰ λέλειπται Τὤστεα* —; XXVI, 2: — *αὐταὶ ἐοῖσαι, ſolae, ſine virorum comitatu*: hoc ſi D. Heinſio, quod alioqui ſatis ſciebat, fuiſſet in promtu, veriſſimam lectionem non iviſſet mutatum Eid. XVIII, 12. Philoſtr. de V. S. II, p. 604, v. 12: *ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί*. Ita ſumendum in Nigr. § 18, *αὐτῇ φιλοσοφίᾳ*. Non aliter apud Latinos *ipſe*. Serv. ad Aen. VIII, 682, *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit*. Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Uſ. Ἀντεξηγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. *l.* 1. Παρὰ) Mendoſe hic in pleriſque *περί*. *Fl. I. S.* & *A*. recte *παρά*. V. Δικ. c. 37, *μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν*. Ἑτ. Δ. X abſque praepoſitione uſurpat *ἀπόκοιτος*. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, *συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν*, verba, quibus utitur pro Latino *ſolere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim ſenſus eſſet. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. *l.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν· quod vel ſine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quae Iuppiter mihi mandavit.* GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Mſ. Gr. habent etiam L. & ed. *l.* vulgatae ἀπ— mendoſe. SOLAN. Idem mendum hactenus occupat Lyſidis Epiſtolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμὼ θυγάτηρ Βιστάλιᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν· lege ἐπέστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαὶ, ἐντολαὶ, ἐπιταγαὶ, Heſych. Vid. Stanl. ad Aeſchyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. *l.* 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Ariſtaen. I Ep. 8: καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide Ioſ. Mercer. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον) Τὸν Ἄδωνιν. GUYET. Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba haec ſaepe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciphr. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη παραλάβῃ· ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. *l.* 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiaſten. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proſerpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aeſc. Dixerunt ad illud Perſ. *Solea puer obiurgabere rubra.* BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. Noſter alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἥνιδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, Perſ. ſic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἶσθα· τί ἂν οὖν) Nullae edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in *V.* 2. ἐκταραχθείη, οἶσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit cauſa. HEMST.

Pag. 36. *l.* 11. Καθαιρεῖς) Dixi ad Petron. Cl. Caſaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα, Kuſterus obſervat ad Ariſtoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura ſunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Ῥέαν) *Opem* vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deûm* & *Berecynthia*. V. Iulian. Or. V, & Salluſt. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. *l.* 4. Ἄττη) De nomine huius non adeo conſentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἄττιν. Apud Macrobium Sat. I, 21, legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. Lucianus neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττην· niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cuius meminit ſub eodem nomine in Achaicis Pauſanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἄττης hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἄττην habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Proſ. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Eraſmus vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. § 50, τάμνονται τε τοὺς πήχεας. Cybeles & Bellonae ſacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultris aut ſecuriculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quis in re nota deſideret, N. Heinſ. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam Pronomus inveniſſet αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut oſtendit Pauſan. IX, p. 734, 735. Phrygiis ſive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in ſacris Rheae uſus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνανεῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teſte Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil abſurdi commiſſurum, qui τρέχοντα ῥυθμὸν expoſuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, ſic digeri poſſe poëtae verba in iambos, ut

per metri legem τρέχοντι ῥυθμῷ ſollicitare non ſit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praeſertim breviſſimis, ratio verſuum conſtituendorum admodum eſt lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρήχοντι ῥυθμῷ, inſolentiore quidem vocabulo, ſed cui fulcrum ſupponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, τρήχοντι πάγῳ· quo nihil eſt aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem ſonum ſignificandum, quem adglutinatum cornu exaſperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit Ariſtid. Quinctil. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam conſecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτατον ἐπ' ἴσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνῳ διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Muſicae ſcriptoribus iſta poſſunt accuratius cognoſci. Hinc manifeſtum eſt, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας ſive *cornu*: Latini quidem frequentiſſime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum ſuſcipiat, quid ſit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapſu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obſcurum non eſt. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba, ſed ἀνανεύοντα, *curvata*, *retro flexa*. Eiuſmodi veterum explicatio ad marginem olim adſcripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius verſiculi ſcripturam in quibuſdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus eſt Iſ. Voſſius ad Catull. p. 228, haud ſcio an alios, me certe adſtipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae ſcripſit I. Fr. Gronovius Obſ. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus*, *Graeca plerumque choreis*, *Barbara autem ſtrepitu cymbaliſtarum & tympaniſtarum & choraularum*. *Ceraularum* a Salmaſio reſtitutum Pl. Ex. p. 87 A. veriſſime, ut collatus hic ipſe Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur, cuius ſonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit inſtrumentum conſtans duobus hemiſphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum ſonitus voce κτύπος commode deſcribi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi 1 Corinth. XIII, 1. Cler.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, ſi hic nihil eſt otioſe poſitum, & plane κίβδηλον. Mea quidem ſententia ſcripſerat Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro ſpuriis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. Iens. Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, ſi mavis, τι τοιοῦτο, eiectis, quae ſenſum inutiliter onerant, legendum eſſe I. Ienſio prorſus aſſentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Theſ. T. II, p. 769, *aliquando capi pro ſimplici* μαίνεσθαι, *& ſignificare*, furere, inſanire, *vel*, vehementer inſanire, vehementi furore eſſe percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, *furore percita*, ἐκμανεῖσα. Secutus eſt eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, *metuo equidem, ne plane in furorem verſa Rhea, aut magis etiam ſui compos ſanaeque menti reſtituta, te diſcerpi iubeat a Corybantibus*, quam ſi contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ ſcribas, an ἐν αὑτῇ vel ἑαυτῇ, nihil intereſt; haec enim frequentiſſime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα νὴ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. Hemst.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id eſt, μανεῖσα. Guyet.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id eſt, ἐν ἑαυτῇ, *ſana*. Guyet.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine ſuo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, ſed & cum Deis; quin quod ipſam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore inſanientem cum inſanientibus Corybantibus diſcurrere. Propterea ait, ſe vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore perſiſtat, immittat in eum Corybantes, a quibus diſcerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae poſui, verborum ſenſum eſſe puto; atque adeo videri poſſit excidiſſe τὸ, μανίᾳ, ut ſit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba conſidero, eſt elegans ellipſis τοῦ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur ſubaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic ſubaudiendum νίκην· quaſi eſſet, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. *Ac quicunque in iis ſuperior ſit*,

ac meliores exhibuerit amicos, ipſe victor erit pariter, ac ſuam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & graviſſimo creto certamine. Pari ratione vox ὄνομα eleganter ſupprimitur apud Euripidem in Phoeniſſis v. 11: Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο· *id enim nominis pater impoſuit.* Ita apud Lucianum in Vera Hiſt. lib. I, c. 36, & c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο· h. e. *hoc nomine appellabatur.* Ita & Theocriti Scholiaſtes ad Eid. 13, loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipſum Livium eadem hac ellipſi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi iam degeneres ſunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id expoſuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipſis haec eſt multo, quam plena oratio, mollior. Iens.

Pag. 38. *l.* 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28; III, 10: ubi his ſimilia invenies. Solan.

ead. l. 3. Ὅλη) Tota: ut, *totus in armis*, *totus veniſti.* Petron. Bourd.

ibid. Ἐν τῷ Ἄττῃ) Ἄττι *Flor.* ſupra tamen Ἄττῃ ſatis apparet, Ἄττι eſſe natum ex vitio ſcripti Codicis, unde haec editio fuit expreſſa. An Ἄττι uſquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentiſſime ſolent Ἄττιδος, Ἄττιδι· nunquam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἄττιδι μέν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus uſitatum: de Dea Syr. § 15. Feſtus Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστήριον Ἄττεω· ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἄττεω καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter Pauſan. VII, p. 566, ad quem Sylburgius de varia vocis ſcriptura nonnihil notat, Damaſc. apud Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Heſychius ut propriam videtur aſſignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn vel Attinem, H. Stephan. Ind. Theſ. in Ἄττης, Salmaſ. ad Solin. p. 37. Quod ſequitur ſtatim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo ſenſu non optime concordat cum adiuncto μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo iſti veteratori, ſi modo rationes recte colligere cenſeatur, ſic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, ſi oſtendam pulchra, qualia ſunt? ceterum voſmet ipſae utique deſiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea leviſſima mutatione Luciano reſtitui poteſt: ὑμεῖς δὲ μὴν, ſive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. Hemst.

Pag. 39. *l.* 1. Φαρμακέα) Interpretatus ſum ad Petron. *Pharmace reſponde*: ſic Θ. Κρ. c. 10. Bourd.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαί μου) Interpres habet, *priorem accumbere*, quaſi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, *ſupra me accumbere*. Poſtea idem interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *ſuperiore*. Cler.

ead. l. 4. Ὦ ἐμβρόντητε) Acumen habet duplex vocabuli poteſtas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aeſculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινεΐδας pro τὰς φονίσας, aut, quod prave repoſuit Barneſius, τὰς Φοινίσσας· τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ. quas emendationes facile praeſtabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyaſi: quod cum Schottum praeteriret, male verſatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιῶναι & Αἰσωπος. Aeſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Iuppiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quamquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe iuſſit. Eratoſth. Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe Hygin. in Poët. Aſtr. II, cap. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quiſpiam alius de Incredib. c. 26, fabuloſum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aeſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid ſpectaverit Allatius, illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam aſſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας· ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227, Oenone ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox οὐκοῦν Graevii ſi fuerat a vetuſtis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus:

nunc οὔκουν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. HEMST.

ead. l. 5. Ἃ μὴ θέμις &c.) Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noſter Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὔκουν) Videtur ſcribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* GRAEV. Οὔκουν) Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auct. c. 18, quo loci Cynicae ſectae Deus praeſes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Ῥιζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua verſus citat interp. Apollon. Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Aeſculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST.

in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ὀχλαγωγὸς· ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora ſumſit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro Schol. contra quod apud eum praecedit, cuius, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit Kuſterus, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο, πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in Aeſculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, veriſque medicis exoſum: iungit Hippocrat. περὶ Ἱερ. νουσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine Aeſculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. *l.* 1. Διεφθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magiſtrum legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας. Aut peccaſſe dices Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magiſt.

Solan. Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διέφθορα. Etiamſi Lucianus carpat illum uſum τοῦ διέφθορα paſſivum in Soloec. § 3, ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticiſmi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male ſedulis correctoribus non raro migrare iuſſum in τῷ σώματι· iſta labes mentem corrupit ſententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. ſic ibi legendum eſt ope Codicis Reineſiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. Arcerium hic nihil vidiſſe, ſatis patet: propius acceſſerat, quippe ingenio longe praeſtantior, Anonymus. Hemst.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 215 & 130. Solan.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. Solan.

ead. l. 4. Παιόμενος) Ovid. IX Heroid. Solan. Meminit huius loci Creſollius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Caſaubono egregie fuerat illuſtratus ad Sueton. Auguſt. cap. 82, male tractat. Hemst.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. Solan.

ead. l. 9. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.) Quo ſpectaverit Lucianus, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quaſi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille ſerpens, a quo percuſſus interiit Mopſus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exſpirare neceſſe eſt, Οὐδ' ἢν Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν, Φαρμάσσῃ — quem locum commode protulit L. Bos Obſ. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita diſtinxi, ut nomen uxoris Scholium ſit. Solan.

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita diſtinguendum eſſe viderat etiam Matth. Sladus: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μηγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis ſcelere furentis Herculis interiiſſe ſcripſit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & ſcenae multum diverſus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii conſultius ſe facturos arbitrati ſunt, ſi Megaram uxorem tanto parricidio non ſubducerent tantum, ſed in aliud etiam matrimonium darent: ita ſane Diodor. Siculus, cuius, utpote hiſtorici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam exiſtimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄθλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῴκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιΐαν. Sed profecto res tota eſt lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἔπεσιν ἐποίησαν, teſte Pauſ. IX, c. 11, qui tamen, non pro ſua ſedulitate, quid iſtorum poëtarum in hoc genere Muſae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimiſſa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμψατο ἀνὰ χρόνον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγμένος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονι τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia ſuſcepit Hercules, haud ſane magis conſtat: quatuor recenſet Scholiaſtes noſter; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, nomine tamen nullum ſignans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus eſt Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων· hoc bene feceris, ſi reſtituas in Commentatore noſtro pro Δημοκόων. Hyginus praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Iam ſi Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuiſſe credibile eſt, reſpondebit ſcilicet — χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων, Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς· ibi inſignis eſt Scholiaſtae veteris nota prolatis auctoritatibus grave ſcriptorum diſſidium affirmantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorſus conſentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θηρίμαχος, Δηϊοκόων, Κρεοντιάδης, Δηΐων· ſic tamen, inquis, ipſe ſecum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tantum ediderit: ſciendum eſt, hoc Apollodoro ſaepius accidere, proinde atque diverſos ſcriptores, quos ſequatur, in manus ſumſerit. Sed nimirum error aliquis facile ſubrepere potuit in tam numeroſa heroum fortiſſimi prole. quam ſi colligas in unum, non familiam, ſed exercitum confeceris: itaque ſuſpicari licet, Megarae filiis additum fuiſſe unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiaſten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deïanirae fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, ſi ſic ſcribatur, prorſus ignotus atque inteſtabilis, ſuum ſibi nomen reſtitui, idque ſponſore

Diodoro IV, p. 168 D. *ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας νεωτέρους τοῦ Ὕλλου υἱοὺς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην* obſervant in aliis exemplaribus legi *Γληνέα*, quod omnino rectum eſt; nam *Γυνέα* dum quis inveſtiget, multum erit laboris inſumendum. Ceterum unius literulae diſcrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & noſtri Scholiaſtae Onyten eundem ſtatuam. Hac occaſione iuvandus eſt Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatiſſimo loco nemo, quod ſciam, hactenus opem tulit: *ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης*· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, ſeiungere neſcivit interpres: expediam illigatos: *Γλῆνος* vel *Γλήνευς*, *Ὀνείτης*, niſi forte, me non invito, cum noſtro Commentatore praeferas *Ὀνύτης*. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 2. *Ἐνωχίαν*) Matth. Sladus & Solanus *εὐωχίαν*. Hemst.

Pag. 41. *l.* 7. *Τὸν Οἰβάλου*) V. Philoſtr. Imag. p. 798. Vetuſtiores edd. *Οἰβάδου*, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte *Οἰβάλου*. Neque ſolus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philoſtratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurſio emendata, & Ioh. Tzetzis Var. Hiſt. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. Solan. Quas turbas dederit vitiata primarum edd. ſcriptura, cognoſcere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meurſii Regn. Lacon. c. 2. Ad Mercurium autem non ſine ratione dolorem amiſſi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipſe ſimili plane caſu Crocum, delicias ſuas, exſtinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis fruticem. Vid. Galen. *περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους* lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti *ἀνωδύνου*, ſive dolorem ſedantis, compoſitionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam Auſon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Flectit ab inviſo morientia lumina diſco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Hunccine ego unquam* (*inquam* malebat D. Heinſius; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet, ſermonem fuiſſe de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocoſe negat unquam ſe cum Hyacintho comparaſſe. Hemst.

Pag. 42. *l.* 1. Λόγον) Sola ed. *I.* hic τρόπον habet. Reliquae & ipſa Coll. λόγον, quod ut non infrequens ſervavimus. Solan.

ead. l. 3. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Patet, in his verbis eſſe ἀνακόλουθον, quod plane tolli poteſt, ſi, ut eſt in edit. Baſil. ponas punctum poſt vocem ὑπεροψίαν. *Atque ego cum illo ludebam diſco. Perditiſſimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipſe iamdudum amabat, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium. Ego vero ſurſum ieci, ut ſolebamus; ſed ille ſpirans ab Taygeto, diſcum illum in caput puero impegit.* At Graevius ex Mſ. poſt eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, *inſidiatus eſt:* & certe id videtur requiri; ſed puto vitio typothetae ſecus id pro ἐπεβούλευσε excuſum eſſe. Iens.

ead. l. 4. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omiſſa eſt vox, ex Mſ. reſtituenda: ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. *iamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.* Graev.

ibid. Τὴν ὑπεροψίαν) Lenire voluit aſperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interpoſuit ἐβούλευσε, ſive potius ἐπεβούλευσε· ſed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officioſa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi moleſto tractu retardat. Sunt certe veterum in ſcriptis eiuſmodi ἀνακολουθίαι ſatis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, ſaepe ſtudio quaeſitae, quando ad animandam orationem ars conſuetas ſtructurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoſcatur, exemplis alibi docebimus. Hemst.

ead. l. 5. Ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα) Locum huic ſimilem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi ſeu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. Solan.

ead. l. 6. Δίσκον) Δίσκος quid ſit vide Γυμν. c. 27. Vorst.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε) Non debuerat haec diſtinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque ſequatur in interpretatione Benedictus. Gron. Τοῦ Ταϋγέτου ſaniores edd. *I. B* 2. *S. A.* & ipſe Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταΰγετον, & ipſe

Scholiaſtes, qui ridicule ad Atticiſmum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμύκλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ὅμηρος B.) Immo Od. M, 73, quod paſſim in Scholiis hiſce laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον) Legendum τὸ Ταΰγετον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethnicis: & obſervandum, hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου. Verum mihi non conſtat, an Attici ſolerent cum praepoſitione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiaſtes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam eſſe conſuetudinem, ut pro Genitivo rectus caſus ſumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita ſunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oſcitantem ſcriptorem declarant. Is caſus, ſive illa πτῶσις non εὐθεῖα, ſed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece ſcribentem invenit ἀπὸ alii, quam ſecundo, caſui iunctum? in hoc certe Luciani loco conſtantiſſima eſt omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου. IENS. Τό. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπισπώμενος) Ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μέγα) Sic vitioſe A. & mox ἐπισπώμενον δέ· recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deeſt litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται· ut ad initium Nigrini, δοτικῇ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. *l.* 2. Γράμματα ἐπ.) Literae ΑΙ, ΑΙ, quae cui flori inſcriptae conſpiciantur, neſcio. Non certe in noſtris hyacinthis; niſi forſan nomen antiquum novo tributum ſit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiacis fabula putanda eſt. Certe florem in ſilvis purpureum vidiſſe me memini, cuius puncta facile a poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata ſint. Ovidius & Moſchus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ) Salmaſius, quia notae utriuſque a veteribus deſcriptae parum conſentiunt, poëtis alium ac ſuum habuiſſe hyacinthum, ſuum aliumque medicos & naturalis hiſtoriae indagatores, ſtatuit: illum eſſe *xyrin*, *iridem agreſtem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum eſt poëtarum, literis funeſtis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc inſignem fuiſſe florem teſtantur; qua de re non vulgaria promſit N. Heinſ. ad Ovid. Metam. X, 215. Pauſan. II, p. 195, Hermionenſes refert annuum egiſſe feſtum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μεγέθει καὶ χρόᾳ· ἔπεστι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνεύροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν· expedita quidem ſtructura, ſed mens ſcriptoris mihi quidem intricatior, cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurſ. Miſc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI, 106. Ruellius etiam *coſmoſandalum* poſuit in Hiſt. Stirp. Ceterum, ut Plinius obſervat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conſpirant: Lutat. ad Stat. Theb. IV, 223, bene a Barthio reſtitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III, 106, hoc inſuper addens, *Eſt autem quaſi lilium rubrum deſignans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata ſint in Ovidii libris antiquis illa verſiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait Heinſius, monſtra. Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occiſum gravi Diſco, & dicavit florulentum ſubcubam.* Philoſtratus Ep. LXI: Οὐκ εἶδες οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum verſione noviſſima vix eſt, ut quidquam ineptius fingi poſſit: *& an non eum amoris vulnere coronam meruiſſe putas?* longe aliud ſpectabat Philoſtrati ſophiſticum acumen: *Non tu vidiſti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptaſti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & ſanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Aiacis cruore in enſem Hectoreum incumbentis ortum eſſe confirmant: teſtis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion verſibus egregiis, quos Theocriti Scholiaſtae referimus acceptos ad Eid. X, 28: Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο Εἴαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκύουσαν· hunc in modum e membranis corrupta verba Caſaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius emendatione quare diverſus abierit Salmaſius Exerc. Plin. p. 733 B. nihil excogitare poſſum aliud extra ſyllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam ſi vel maxime nuſquam non corriperetur, in proclivi erat reponere φῆμις, cuius vicem ſubierit adſcriptum interpretandi cauſa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obſtitit, ne ſenſum Euphorionis haberent exploratum; quod Caſaubonus diſtinguendo, Salmaſius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi ſunt arbitrati, ſed *ſanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Heſych. in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠροπότης, Ἴαρα, Ἰαροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen poteſtas ceteroquin Salmaſium ipſum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito caſtigatur. Iam ſententia, ni fallor, verſuum eſt planiſſima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκύουσαν, *ipſis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingenioſe coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde ſecuti ſunt eum Servius, aliique Grammatici. Hemst.

in Schol. Ἐπιθρήνοντα) Ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. Hemst.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea ſermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum abſit, quin intercidiſſe nonnulla ſtatuam: nam aliud quidem colloquium utriuſque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti poſſe videatur. Ἥφαιστον appoſuiſſe aliquem ſuſpicor in margine, ut, de quo ſermo haberetur, indicaret: poſtmodum illa vox, quemadmodum ſaepe fieri ſolet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diverſa eſt ratio, defenſionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. Hemst.

ibid. Ὄντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, abſque τόν. Optime, mea quidem ſententia, *l.* quam expreſſimus. Solan.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc eſt, maximam natu trium Charitum, ſeu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius χαρίεντα, *elegantia.* Cler.

in Schol. Ἀπ.) ἀτυχία) Pravo uſus eſt Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. ſcribendum fuit, & ita in Exc. legitur. Solan.

Pag. 44. *l.* 2. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, poſtremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accuſativum & poſcunt & habent, quaſi & ipſum gau-

deret eodem caſu; quod tamen re ipſa ita ſeſe non habere, manifeſtum eſt. Sed ita ſcilicet aliquando ſolet unus caſus poni, ad quem verba ſequentia, diverſum licet caſum poſtulantia, ſint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rurſus ab Senatu ei poſtulandum fore.* Hic unum *addi* poteſt proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque ſum Romanis.* Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae ſatelles, in Sicilia *omnium adverſarios, omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoſcere* & *attentare*, caſu conſtruitur, proprie aliter conſtruendum foret, ut notum eſt. Iens.

ead. l. 7. Τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti ſupra viſum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Muſicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum eſt. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. Solan.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Theſ. T. I, p. 613, poſtquam monuerat ἀναφρόδιτον eſſe *a Venere alienum, invenuſtum*, poſitis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt*, adverſa Venere natus. Non aliter *invenuſtum* capit venuſtiſſimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samoſatenſis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος* &c. *&* venuſtas *interdum eſt ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent.* Quis me eſt fortunatior, venuſtatiſque adeo plenior? *ubi tamen Nonius legit* vetuſtatis; *ſed falſo, ut puto.* Haec Muretus. Hemst.

Pag. 45. *l.* 4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res eſt nota: Aglaïam ὁπλοτάτην Χαρίτων vocat Heſiod. Theog. v. 945; Thaliam nonnulli, teſte Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλήν, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382: quod Pauſanias obſervat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud ſane formoſiſſimo, quis tam ſollicite proſpectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic ſuum, ſed alios auctores videtur ſecutus) ut, partito munere coniugali, ſive in coelo verſaretur, ſeu Lemnum viſeret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infuſus gremio amplexus inire poſſet, mihi non ſuc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. Ξ, 230. ibi quaeſitum eſt apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam ſunt induſtria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit iuſſa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum eſſe Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Paſitheam, quae ſororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflictim amaret, ideo ſcilicet, ut propius ab optatiſſimae virginis aſpectu abeſſet, in Lemno deſediſſe. At Homerus & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare iuſſerunt ad inſulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam Homerus plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eoſdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ. Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet *αὐτόν·* mallem *καὶ στρατιώτην ἄν·* etſi non me fugiat uſus aliquis *τοῦ αὐτὸς* haud valde diſpar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. *Ἐπιμηχανήσασθαι*) Perſpicuum eſt, legendum *ἐπιμηχανήσεσθαι*. IENS. *Ἐπιμηχανήσεσθαι* Ienſii emendatio eſt. In libris noſtris omnibus *ἐ—σασθαι* legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. *Οὐκ οἶδα*) Non ſolus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta Homerus Odyſſ. Θ, 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII ſcripſerit. Iocoſior Ovidius & a quo talia exſpectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Pag. 46. *l.* 7. *Καταπεπλόσμηκεν*) Vide *Θυσ.* c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. *Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς*) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit aſſerentem, Vulcanum a Venere diligi

aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illuſtrat Bergler. ad Alciphr. pag. 120, Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθην ὑφ' ὑμῶν. Dion Chryſ. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμός τε. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονοῦσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3. de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς, οὔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Ariſtoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. εἰς Ἀπολλ. BOURD.

Pag. 47. *l.* 1. Κλάρῳ) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Celſ. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξίᾳ) Momus in Apollinem Δικαστηρ. Sic in Alexand. ſic in Iove Tragoed. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. BOURD.

in Schol. l. 2. Μουθευόμενος). Leg. μυθευόμενος. CLER. Μαντευόμενος) In ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθευόμενος. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit μυθευόμενος· idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. *l.* 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epiſt. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἱ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἄθλιος) Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀθλίως, ſed edd. vetant, nec ſequens patitur ἀδίκως. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὖσα) Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἁγνὴ· quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut ſolet libenter Lucianus, tetigit: Ἄρτεμις ἁγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis aſſideat, & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis affertur, eandem eſſe & Lunam; quae cum ſit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. *l.* 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia deſcribit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — κόπτε δὲ δεσμοὺς Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν· & v. 299, Καὶ

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedire ſe nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim eſſe recte cenſuit H. Valeſius, inſigni loco, qui imitationis Homericae veſtigia clare praefert, ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκατειλημμένος πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium deſignat, ut manifeſtum eſt ex iis, quae copioſius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Huius autem ſubtiliſſimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paulo ante Noſter, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundiſſimum ſpectaculum mihi prope ipſum opus Venereum viſum eſt; ſcilicet ferme ita hoc ſpectaculo delectatus fui, quam ſi ipſe iiſdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad ſe referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexiſſe vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, ſe nempe invidiſſe Marti iſtum cum Venere luſum, & ſibi iſta vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optaſſe, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc iocoſo argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas pateſecit eburnas, Admiſitque Deos. Illi iacuere ligati Turpiter. Atque aliquis de Dîs non triſtibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat ſcribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ· modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν nihil tamen eſt, cur a lectione recepta diſcedamus: quem ſenſum probarem, vertendo pateſeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati ſunt uſus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciphr. p. 413. HEMST.

ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id eſt, *coitus.* GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; ſed iſtorum lepor vix eſt, ut ſatis intelligi poſſit, niſi poëtam ipſum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum poſtremum ponit v. 323, qui ad iucundiſſimum ſpectaculum advolarint: inde Noſter Mercurium fecit haec a ſe

iam viſa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, niſi, quod potius exiſtimo, vetuſtioris ſit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, *εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης*. Lucianus *ξυνδεδεμένοι*, *δεδεμένῳ*, *δεδέσθαι*· quae forma Thomae videtur elegantior, quam *δεθεὶς*, *δεθῆναι*. HEMST.

Pag. 51. *l.* 1. *Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ*) *Num ergo & vinciri te ſic patereris?* ocius emenda *δεῖσθαι* vel *δεδῆσθαι*. Quid enim ſibi vult *δεδεῖσθαι*? IENS. *Δεδέσθαι*) Ex ed. *I.* eſt, cui ſuffragatur L. reliquae omnes *δεδεῖσθαι* mendoſe. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐγὼ μὲν*) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. *Μίτρᾳ*) Mitram geſtaſſe viris turpe & molle cenſebatur, ut apud noſtrum Lucianum alibi apparet. Quin & *θηλυμίτρης* per probrum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. *Παντὶ*) In veteribus Codd. *πάνυ* & *Πανὶ* fuiſſe teſtantur Scholia; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam eſſe ſcripturam *παντὶ* cenſeo, quia *cuivis ſimilem potius*, *quam ſibi*, melius videtur, quam *Pani ſimilem*. SOLAN.

ead. l. 15. *Θηλυμίτρης*) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adſtruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & iocis Ludoque dictus, non ſat idoneus Pugnae ferebatur*, Horatio teſte II Od. 19, v. 25; quos tamen rumuſculos parum ſecundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi ſpecie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, diſcuſſerat. HEMST.

in Schol. *Πανὶ*) Sic videtur legiſſe pro *παντί*. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exſtiterit *πάνυ μᾶλλον* pro *παντὶ*, illud praefixi: nihil enim eſt ad fidem propius, quam Scholiaſten notare voluiſſe vice *τοῦ πάνυ* alibi reperiri *Πανί*. Ed. *A.* *Τῷ πατρὶ*) *Πανί*. HEMST.

Pag. 52. *l.* 2. *Στράτῳ*) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit cauſa, cur mutarem *στρατιωτικῷ*· *τὸ στρατιωτικὸν* pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pauſaniam p. 423, Herodianum, ſatis familiare, ut *τὸ ἱππικὸν*, *τὸ ναυτικὸν*, *τὸ Ἑλληνικόν*. HEMST.

ead. l. 9. *Καταδήσας*) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. *Οὐδεὶς φθόνος*) Nolim vertere, *non eſt quod invideas*: non enim invidebat Iuno Baccho, ſed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc

eſt, *odium.* Solent invidia & odium eſſe coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miſcentur. Cler.

in Schol. Στρατηγικῷ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. noſtris. Solan. Vix dubito, quin vitio ſcriptum ſit pro στρατιωτικῷ. Hemst.

Pag. 53. *l.* 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. Solan. Icarum ſaepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpoſitae negantis particulae ſoliuſque diſtinctionis ope a pravis tum verſione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτῳ πιοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πω οὐ θάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἴνηρον κάρον, τεθνήκασιν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in iſtis eſt, quod ulla parte lectorem impedire poſſit. Quantum in hac fabula narranda veteres diſſideant, commemorare non videtur operae pretium. Hemst.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, ſed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compoſitum illud in Lexica perveniſſe credibile eſt: ſi quis pro ſpurio expellendum ſentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem ſine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· ſaepius iſta particula vitiata verbis ſequentibus adhaeſit: vide Hermot. § 13. neque aliter ſtatuiſſe videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἶγε omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A.* 1 *W.* ἤγε itidem notatum reperiam. Hemst.

ead. l. 10. Ἤγε) Sic L. ἦτε P. Impreſſi εἴ γε. Solan.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum feſtiviſſime in Cupidine ſuo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confictus, nec minus eſt elegans. Cogn.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Μεθυσθότης) Lege μεθυσθέντες. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Aſtronom. lib. II, c. 4. Iens. Idem obſervaverat Matth. Sladus. Hemst.

Pag. 54. *l.* 1. Τὴν Ῥέαν) Inſignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant inſuper P. & L. reliquae enim omnes Ἥραν. At Iunonis amores quis novit? Adonidem ſolum amaſſe dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. Solan. Nullum eſt in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae veſtigium: neque ſatis erat decorum, ut, quae virtutis caſtitatiſque cuſtos habeba-

ſtur ac praeſes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuiſſe vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congreſſu Prometheum exſtitiſſe, vix uno alterove teſte, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari poteſt. Si quid eius generis habuiſſet Iuppiter, quod ulla veri ſpecie coniugi obiiceret, hoc ſcilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuiſſet, neque in hiſce dialogis violati matrimonii tam ſaepe reus Iunonem in amores ſuos importunius invectam flagitii ſimilis exprobratione repuliſſet? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recordor; & neſcio, an hunc errorem feſtinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur *καὶ ἥρα Ἀδώνιδος*, nimirum Ἀφροδίτη· illud ἥρα literis iiſdem conſtans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuiſſe: quin in ipſum Iovem amati Adonidis ſuſpicio meliore iure cadat; is enim a ſe impetrare non potuit, ut poſſeſſionem formoſiſſimi iuvenis Veneri Proſerpinaeque relinqueret incontroverſam, ſi vera ſunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Ῥέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum inſultavit, ut ipſe gloriatur Dial. XII. Philoſtr. Ep. XXXIX: *οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἥρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστη οὐκ εἰδότων·* ibi pro Ῥέα ſcribitur in Cod. Pal. ſecundo Ἥρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, *καὶ κατ᾽ ἄγνοιαν τῇ Ῥέᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος*, reponendum eſt *τῇ Ἥρᾳ*, ut ex iis manifeſto patet, quae traduntur p. 64. Mox ſi probes *ἐπ᾽ ἐκείνης*, capiendum erit, *quod ad illam attinet*: ſin malis *ἐπ᾽ ἐκείνῃ*, vel *ἐπ᾽ ἐκείνην*, *adverſus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero ſe pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipſamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III, 32: *Ἥρη, νῆϊδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων, Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο.* Hemst.

ead. l. 5. *Χαροπὴ*) Heſych. *Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς* &c. Guyet.

ead. l. 6. *Ἐκπλήττει*) Pariſienſis mutavit in *ἐπι—*. prave. Solan.

ead. l. 12. *Ὑφορᾶται*) Eleganter Eraſmus, *adductis ſuperciliis obſervat*, utraque verbi poteſtate coniuncta: melius ab eo non diſceſſiſſet Benedictus, qui dedit, *torve ſemper adſpicit*: hoc eſt *δριμὺ ὁρᾷν*, quod paulo poſt ſequitur. Hic autem *ὑφορᾶσθαι* *ſuſpectum habere, & diligenter, ne noceat, obſervare.* Ariſtotel. *περὶ*

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσιέσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abeſt, ut ab eo cavendum ſibi putet. De verbo ὑφορᾷν plura Stephanus in Theſ. & nimis quidem, ut ſaepe ſolet, tenuiter. Hemst.

Pag. 55. *l.* 3. Πρόσωπόν τι) Id eſt, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γοργόνος προσώπῳ. Guyet.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Muſarum caſtitatem ipſius Cupidinis teſtimonio adiuverit, quo perſuaſiſſimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera eſſe. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo ſuſceptus legatur: recenſuit agmen hoc vaniſſimus Tzetz. ad Heſiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, ſi uſquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cuius cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cuius Muſicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: Ἁ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. Hemst.

ibid. Ἔξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum iactum, pro eo, quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. Cogn.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἄρτεμιν &c.) Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Iuppiter conceſſerat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. Hemst.

Pag. 56. *l.* 6. Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. Guyet. Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

ſtimarem in lituris perire, quam luci donari. Hemsterh.

ead. l. 17. Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. Solan.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris eſſe poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. Hemst.

Pag. 57. *l.* 1. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria deſinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Euſtathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἴδης ἐν κνημοῖσι Φαλακραίης ἐνὶ βήσσης· pro quo neſcio, quam recte ſuppoſuerit Pergamum ſive Tzetzes, ſive vetuſtior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium eſt, Homero teſte, celſiſſimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte obſervat Macrob. Saturn. V, c. 20. Iſto autem genere poſt Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννιφα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum poſtea, cum immodico frigore compulſi cives novam urbem in ſubiectam monti planitiem deduxiſſent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν diſtinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Heſychius quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου· ſed valde verendum eſt, ne, quemadmodum in pleriſque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini poſt Virgilium Gargara cacumen Idae non minus, quam ipſam urbem appellarunt. Stat. Theb. I, 549, *Gargara deſidunt ſurgenti* — ubi quae notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequeſter: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: ſed huius auctoritatem ſi parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex ſederit Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipſe mons vetere Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus*: neque aliter fere Euripides, qui ſaepius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274, & mox: Ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον· tum Ἰδαῖον λέπας· ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem deſcribit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingenioſiſſimus: *Eſt locus in mediae nemoroſis vallibus Idae.* Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδί-

καζεν ἔριν, ut vir ſummus egregie reſtituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noſter, qui paulo accuratius fabulae ſcenam in Gargaro ponit, ſine dubio, quos ſequeretur, vetuſtos habuit auctores. Strabo ſcribit, in receſſu ſinus Adramytteni, qui proprie ſic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium oſtendit Pyrrham, ſitam eſſe Antandrum *ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος*· quae repetit Euſtath. ad Il. Ξ, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timoſthene in *Ἀλεξάνδρεια*· ſatis apparet ſitum huius loci a Gargaro parum diſcrepare. Neque de nihilo eſt, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis *Ἰδαῖος κευθμὼν* & cetera, quae protulimus, commode reſpondeant, antrum aliquod venerabile atque auguſtum ad Idam fere mediam exſtitiſſe conſtat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris diſceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. *μέγιστον δὲ ὑπάρχον* (mons Ida) *τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοπρεπὲς, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου*· is quidem locus alius eſſe non poteſt, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diverſus abiit Coluthus in *Ἑλένης ἁρπαγῇ*, carmine corruptiſſimo ſimul & mutilo, v. 14, *αὐταὶ γὰρ ἐθηήσασθε μολοῦσας* (tres Deas; nam ita videtur ſcribendum, non *μολοῦσαι*) *Ἰδαίης δικάρηνον ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης*· ex eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea *Φαλακραίας κόρας* argute vocavit Lycophron: verum qui ſedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat Macrobius Saturn. V, 16, *nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque cenſuiſſe veterum quoſdam docuit Fulv. Urſinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim iam tum fabula fuiſſet nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nuſquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiiſſe demum credam. Exſtitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chryſ. Or. X, pag. 163 B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit Pauſan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείας ὅδ᾽ Ἀλεξάνδρῳ δεικνῦσι, διαιτῆν τοῦ εἴδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur Pauſanias, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis peſſime corruptus. Dion Chryſoſtomus, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiuſmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At ſi Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, teſtes habeantur ſatis idonei, iam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, διαιτητὴν alii vocant: utrumque Noſter: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut Feſtus ait in *Anclabris;* quam in Chriſtianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illuſtris obſervationes: hinc in Heſychio Θυωρεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem, qui ἀργυρογνώμων, ſic θυωρίτην ut uſurparet, licere ſibi voluit Lycophron. Heſychii conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεψοὺς οὕτω, ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. Latine dixeris, *formarum pulchritudiniſque ſpectatorem:* ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribuſque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *ſpectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος. rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Ionis poëtae locus Eid. XII, 36: Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινε τὰς θεάς· *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad ſuperiora ſubiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν· locum deſcripſit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noſter iterum c. 3, τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. Il. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ) Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod ſervari non poteſt, niſi ſequentia his annexa ſic conſtituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας ἰδών. Malo tamen, & mollior eſt medicina, τε mutare in γε, probata diſtinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. *l.* 9. Ὅπως) Sub. *videte*. GUYET.

Pag. 59. *l.* 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Ariſtoph. Veſp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπά — Ναὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ· μὴ ἀρέσκοντα μοὶ λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἄγαμος &c.) Οἰνώνη Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἱκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, *commo-*

da quidem, ſed ruſtica, interprete caſtigato, qui dederat, *ſat quidem formoſa*. Non audio: ſaepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praeſtantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua ſermo habetur: hic autem ſatis eſt apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *ruſticam*: formoſam vero eandem eſſe & ruſticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: hiſtoriam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. Hemst.

ead. l. 9. Ἄλλως ἠρόμην) Mox vim iſtius ἄλλως Lucianus ipſe declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με· *nullo certo conſilio neque de induſtria*. Parum recte videtur intellexiſſe D. Heinſius ad Heſiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Theſ. T. I, p. 343. Hemst.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id eſt, *praevaricaris*. Guyet.

ibid. Κοινολογούμενος) Sic Νεκρ. c. 14, & Ἀλ. c. 25, πρὸς αὑτόν τινι —. Solan.

ead. l. 13. Ἤρετο) Ox. In editis εἴρετο. Solan.

Pag. 60. *l.* 6. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. Hemst.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progreſſi iam a ſtellis receſſimus*, ſive, ut non male interpres, *ſtellas emenſi ſumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi Eraſmus, *cum plurimum nubium eſſem emenſus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum ſuſpectum habent, & aliter ſcripſiſſe Lucianum putant. Et rurſus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, *poſtquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuiſſe Luciano. Heſych. Ἀπεσπάδαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. Graev.

ead. l. 14. Ἀπεσπάσαμεν) An ſcribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. Guyet. Subintellige ἑαυτούς· quaſi dixiſſet, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab aſtris ſubduximus*. Cler. Iniuria Budaeus & Stephanus Theſ. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo ſuſpectum habuerunt. Ubi ſignificandi rationem aperuero, res erit manifeſta. Ἀποσπᾶν, *avellere, diſtrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amiciſſimorum amplexu vix divelli poſſunt ac diſcedere: ita capiendum eſſe A. A. XXI, 1, praecedentia ſatis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi ſtudio alicunde digrediuntur, atque avocari ſe patiuntur, raro commodi cauſa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. ſaepius inconſiderate, ſic ut periculum aliquod aut damnum gravius conſequatur: Excerpta Nicolai Damaſc. p. 426, ὄνον ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyaen. VI, c. 16, § 4, ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πελάγους διώκοντες exemplis, quorum apud hiſtoricos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis caſtigatiſſimiſque ſcriptoribus ſatis ſunt uſitata: verum quando ἀποσπασθῆναι ſimpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere*, *digredi* ponitur, illud iam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium eſt: ita Lucas in Evang. XXII, 41, Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud eſt, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum eſt ἑαυτόν· quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetuſtiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἐννέα, ego legendum arbitror ſecutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες σταδίους ἐννέα, ποιουμένῳ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde cum progreſſi eſſent ſtadia novem, Iudam adverſus Timotheum proficiſcentem adorti ſunt Arabes.* pariter v. 17, ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες, unde, quae ſcriptori forma verbi placuerit, animadverti poteſt: fefellerat, ut ſaepe, librarios imperitos abſoluti nominativi uſus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιώκων &c. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾷ πολύ. Syneſ. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἵ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπάσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. Noſter de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum ſit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen abſurdius ibi Iac. Gronovius argutatur. In hoc autem loco πολὺ, ſecus atque interpretes fecerunt, iungendum eſt cum ἀπεσπάσαμεν. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Γάργαρον) Rob. Stephanus in Theſ. habet *Gargarus* maſc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus*. Farnabius tamen ait *Gargarus* in maſculino genere nuſquam legi; & ſane, niſi apud eos, quorum memini, auctores, ego nuſ-

quam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoſcit Euſtathius; agnoſcit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. Leed.

Pag. 61. *l.* 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. Solan.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Mſ. Ox. καλάβροπα, prave; ſed ea permutatio frequens in ſcriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. Solan. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενικὴ δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλάβροψ. idem ſcribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut obſervavit Fr. Nanſius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem ſe probaſſe Scholiaſtes oſtendit hanc notationem afferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque ſolet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu geſtans exactiſſima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cuius meminit Etymol. eam ob cauſam Grammatici exponunt ῥόπαλον ἐπικαμπὲς, perinde ac *pedum* Feſtus & Servius. Gloſſae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος· λαγωβόλος. Vid. Poll. X, 131. Hemst.

ead. l. 12. Ἀλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Mſ. ſcribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. Graev. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter poſitum, *immo is ipſe*: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, ſi videtur, poſitis pedibus incedamus*: ne ſcilicet iuvenis animo conturbetur, & plane ſtupefiat, ſi nos deſuper advolantes viderit. Quae de uſu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. Hemst.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte ſcriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem eſſe nauticam apud Homerum: νῆα καταστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae aethera tranabant pennis*. Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Noſtro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* ſine alis, Cupidine excepto, conſtanter traduntur. De hac voce conſule Thucyd. I, 59. Solan.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mſ. ut Ienſius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Καλάβροψ) Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἕβρος &c. ſunt recentioris Graeciae β & υ inter ſe commutantium. Haec Matth. Sladus. Hemst.

Pag. 62. *l.* 7. Ἀλλ' ἐγὼ) Sic ſine οὖν Ox. P. & *l.* ed. Solan.

ead. l. 10. Ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda ſint, an de Ganymede: poſterius in verſione fere ſum ſecutus. Prius ſi quis anteferendum putet, ſenſus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* ſeries orationis favet: ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα,...... καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis eſt *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, ſed apprehenſa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmaſium. In Luciano cautius paululum delicias ſuas Iuppiter attrectat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc eſt, *in forma aquilae*, ἐν σχήματι ἀετοῦ. CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) An περιλαβών; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. *l.* 2. Ἀπεβεβλήκει) Solus P. hanc ſcripturam agnoſcit. Reliqui libri ἀποβ—. quod tuetur ed. Leedes, noſque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipſum in Dion. Caſſ. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπτώκεσαν. In Codicibus haec variare ſolent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat cauſa, cur Goldaſtus emendaret in Doſitheo p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἆθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἔσται, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἆθλον· ut recte in initio huius dialogi ſcripum eſt. Vid. quae notavi ad Soloeciſtam. GRAEV. Τὸ ἆθλον L. & Ox. Mſſ. & ed. *l.* SOLAN. Feſtinando Graevius in errorem incidit ſcribens ἔσται, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. ſeu Ἐν. Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. *l.* 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—ν. Sed nihil opus eſt: quin ſic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adſcivi ex Cod. Ox. quem caſum ſtructurae ratio poſtulat: δάμαλις retineri non poteſt, niſi αἶγα ſimul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. ſecuti ſumus. Reliquae ἄλλῳ, niſi quod in *I.* punctum ſub ω deeſt. SOLAN. Ἐπ' ἄλλῳ quamquam defendi poſſit, non ita tamen ſolet Noſter: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & ſaepius: quare verum eſt ἐπ' ἄλλο. Mox παραλαμβάνεται ſi ſanum eſt, tum vero fieri non poteſt, quin aliquid intercide-rit: hoc enim, *& a proximis excipitur,* tolerari nequit, niſi pluribus adiectis ſenſum fulcias. Micyllus: *& ſemper ab iis, quae propiora ſunt, ſeu per ſucceſſionem excipitur*: eum deſeruit Benedictus, *ſemperque a propioribus capitur*: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel, περιλάμπεται· utrumvis certe vulgato melius: ſed qui mihimet ipſe nullam in partem hic ſatisfacio, ſperandum non eſt, ut aliis poſſim. HEMST.

Pag. 65. *l.* 3. Θυγατέρας) De Minerva notius eſt; Venus e Dione ſuſcepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πεῖσον) Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. SOLAN. Πεῖσον non admiſero, antequam maiore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam poſitum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem affectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστοχεῖν . . . . καὶ κομίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . . ἥδυνειν καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμφατα; Iac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano reſtituit V, p. 210. In Doſithei ſententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, Goldaſtus edidit, πεῖσον τοὺς κριτάς· qui, cum inſuper annotat, *perſuaderi iudicibus, Mſ. lectio* ἑλληνίζει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἁμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Ποδαποὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν· καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς· vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὔ φασι π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὕτω. Vide Ἀπεκηρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοψ. 12. SOLAN. Non eſt, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem poſthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὴν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus*. Vide Voſſ. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiuſmodi exempla. LEED.

Pag. 66. *l.* 3. Ἀποστραφεῖεν) Ex Mſſ. Ox. & P. & ed. *I.* repoſuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ῞ΗΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt *Fl. Ald. H.* 1. *I. B.* 2. *Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt, & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & ſpeciem habet amorum Dea, non nimis caſta, nudam ſeſe videri cupiens, & virgini Minervae, caſtaeque matronae Iunoni, gratiam obſequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam ſcriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Iunoni* haec vindicem, aperiam. Iunonem a iudice impoſitam conditionem arripere voluit Lucianus, non ſolum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed praecipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poëtis laudari ſe ſciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum ſaepiſſime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Iam vero ſi Venerem loquentem facias, perit iocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, Iunonem ſolam petit Venus, cum in Minervam cadere non poſſit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium eſt. Si ea mens Luciano fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervae proprium epithetum eſt. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae iam ſupra ioco acerbiore a Iunone tacta, opportunam ulciſcendae iniuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur ditura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν· hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi iam hic omnem veſtitum Iuno depoſuiſſet, quid erat cau-

ſae, cur mox Minervae Veneriſque rixas interrumpens diceret, ἀλλ᾽ ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuntinae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Iunoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖεν, non video: hoc ait Mercurius, *ecce autem, ego me iam, ne oculos meos emiſſitios vereantur, averti.* HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς) Ut ſcil. Iuno, quae Homero ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae obiicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὁμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. MARCIL. Hic aliqua excidiſſe autumat Th. Marcilius, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, neſcio quo pacto, ſuboluerat, in ed. *L.* reperiuntur, in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt, & vere Lucianea. Iam enim exſerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur iuvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, aegre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. Homerum qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & iocis, neque fere in pleriſque huius ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus huiuſmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micyllus & Benedictus, *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris ed.

I. ἀποδύσῃς· nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere iubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & *I.* HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Euſtath. ad Il. Ξ, 214. SOLAN.

ead. l. 17. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον) Vertunt: *An vereris, ne tibi obiiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum, non Oedipus; aenigma Latinae verſionis non expedio: ſed ſim licet Davus, ſcio tamen, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, ſi ſine illo, quo metum incutis, videantur*: τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: ſuperius in dialogo Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς· ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. *l.* 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep. 2. Iure quidem Graevius interpretes caſtigavit; ſed in verbo ἐλέγχηται & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt, *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum illud oculorum dempta caſſide inſpectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias miſit Coluthus, aliique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris eſt αὔτη. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἤδε ἡδέως) Sic hunc locum, foediſſime in vulgatis edd. corruptum, reſtituimus. Quid enim eſt, quaeſo, quod omnes inſidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, ſine ἤδε, quod *I.* ſuppeditat? In eo *I.* non ſum ſecutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, ſat ſcio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari; aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces, quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit, flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾷν, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. SOLAN. Iampridem ante viſam ed. *I.* ſcripturam coniectavi, ὁρᾷ δὲ ἤδε ἡδέως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cuius proprium eſt μειδιᾷν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. HEMST.

ead. l. 16. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mſ. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura: *vide, an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus*, *tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκην expoſuit: nam id agebat ſane Iuno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum eius occupavit. Graevius adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὅρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utila tibi ſint*, *rebuſque tuis conveniant*, quod interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. *l.* 1. Αὐτή σοι ἐγὼ) Αὐτὴ ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen ſolent, οὗτος σοὶ ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν. ibi Gronovius e Mſſ. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργυᾶθεν) Ἀργόθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργυᾶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργόθεν recte O. In reliquis Ἀργυᾶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὖ) O. ſolus habet illud εὖ. SOLAN.

Pag. 70. *l.* 6. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν) Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος; Παρ. ποία δέ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δέ τις) Haec in vetuſtis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab ſe, vel monitorem Marcilium ſecutus, diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις

τὴν ὄψιν, Paridi aſſignavit: probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. Hemst.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴ) Lucianus alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in Luciano merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. Cler.

ead. l. 10. Παλαιστικὴ) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. Solan. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρικὸς, hoc, quamquam Alexis uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeivit pag. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pauſan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188: *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam Propert. III, El. XII, 19. Hemst.

ibid. Οὕτω δή τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad ſententiam conferat, haud ſatis aſſequor. Solan. *Qui deripitur*, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipſum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδαστοι, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157: Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνέσωσις οὕτω τι καρτερή. Hemst.

ead. l. 11. Ἄωρον) Ὀμφακίαν. Ariſtaen. ἄωρα τὰ παρὰ καιρὸν τρυγώμενα. Interp. Ariſtoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. Bourd.

Pag. 71. *l.* 9. Βαρβάρῳ) Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. ſacr. largit. Bourd.

ead. l. 11. Παῖδε) Miniſtros ſemper hos Veneri praeſto

fuiſſe tradit Heſiodus Theog. 201: Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλός. & in raptu Helenae utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud Homerum Il. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλὼ) Male antea δύω καλῶ. BOURD.

ibid. Ἵμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. *tu deſiderium, tu voluptas*. Sequens Dialogus totus Homericus eſt. BOURD. *Eratine*, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriuſque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis aſſecutor* (Graecorum ἱππαδὸν interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus*. Ibi Lucianum huius Dei meminiſſe, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους· Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος καὶ Πόθος &c. apud Pauſan. I, pag. 105. Pothi a Scopa facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod Barneſius ad Eugenis Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδες exponendum eſſe contendit non *filios*, ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem Barneſius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obſ. Hum. II, 61, Theodorus eſt Prodromus in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. *l.* 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. aſſumſimus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη) Ut olim legendum conieceram, inveni poſtea, ut non pauca alia, in Mſ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη, *quomodo haec ſucceſſura ſint, obſcurum eſt, Venus*. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. *I.* & Mſſ. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitioſe legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς eſt vir ille, qui ſecundas contrahenti nuptias, quo ipſi pertingere nefas, e patris aedibus ducit ſponſam. Sin autem tunc primum contrahit, ipſi ſponſo licet inde petere, ſed amico ſibi, in eo obeundo munere, aſſumto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nubiles — Hartung. p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμέ· ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἄν του καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiaſtes: quae nulla eſt cauſa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime reſpondet ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiaſtae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nubiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ᾽ αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Etſi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod ſane fieri potuit, κανηφόροι proſequerentur, cur hoc ſibi munus praecipuum Venus depoſcere voluiſſet, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, ſi hiſce nuptiis, quas ipſa Paridi ſe conciliaturam eſſe promiſit, victis formae rivalibus, intereſſet νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita poſſis refingere: πρ. γὰρ κἀμὲ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Mſ. ſcribitur πρέπει γὰρ κἀμὲ κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι· ſed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτουὶ) Mſ. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοι) Mſ. Ox. habet τί σοι. *I.* οὖν. Deſunt in *Fl. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi ſcripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conſpirant edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πᾶν γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἐάν, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente Thoma Magiſtro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων. Ariſtoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, Βούλει παραθῶ σοὶ δόρπον; Idem in Timone vitium correximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Φιλόχορος ἐν B. Ἀτθίδος) Exc. G. β Ἀτθίδι· fatetur tamen ſe reperiſſe in Cod. Mſ. ἐν βάτθιδι. C. M. β. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis exſtant in Harpocrat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. *l.* 3. Ἐπ᾽ αὐτὴν) Hoc a Luciano profectum eſſe non credo: an ἐπακτήν; ut Long. III, p. 81, γυναῖκα ἐπακτὴν ἐξ ἄστεος· immo potius ἔτι αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Conſule Euſt. Od. Λ. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.) Haec mutuatur ex Homero Il. Θ, 17 & ſeq. CLER.

Pag. 74. *l.* 4. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας· niſi expreſſerit illum Homeri verſum Iliad. Θ, 25, Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτᾷν eſt συνάπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κᾂν τὴν θάλασσαν) Pone tantum καί. diverſus eſt uſus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Mileſ. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipſum & plura ſimilia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conſpiraſſe in Iovem, eumque conſtituiſſe in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter perculſus in varias ſe formas verterit. Reſpicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. *Cum ipſum vincire Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva.* GRAEV.

Pag. 75. *l.* 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. *I.* pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis eſt. SOLAN. Opinabar olim ſupplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι· fruſtra: verbi ἐπιβουλεύειν haec ſtructura ſatis eſt familiaris. Ariſtoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — Demoſth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. Ariſtoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγνύναι. Plura ſuppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. *l.* 13. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc eſt, *quid unguem mordes?* Multi ſolent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non poſſunt illico invenire. Horatius de poëta verſus non facile faciente I Sat. 10: — *in verſu faciendo Saepe caput ſcaberet, vivos & roderet ungues.* CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poëtis Ἰκαριώνη. Propertio *Icariotis*: *Quaeque terunt faſtus, Icarioti, tuos*, III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil eſt horum, quod veterum auctoritate deſtituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobiliſſima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Iove repe-

ri poteſt. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. nota ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; δίοπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἴβαλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκάριον, quamquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne Meurſium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρην, τοῦδε· inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης· ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed Oebalus fuit filius; itaque Pauſ. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utroſque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte Pauſan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, εἶναί τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſterodiam Eurypyli filiam ipſi iungit Schol. Homer. ad Odyſſ. O, 16. Periboeam, νύμφην Νηΐδα (nihil erat iſta aetate nympharum connubiis familiarius) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque maſculos, unam feminei ſexus Penelopen: ſororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, neſcio quam recte: mihi quidem ratio conſtat, cur olim in Homero ſcriptum fuiſſe ſtatuam, Εἴδωλον ποίησε, Μέδῃ δ' ἤϊκτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulyſſes vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat profeſſus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, ſi nuptias Penelopes ſibi conciliet, tale ſe conſilium allaturum, quod metum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam perſequitur Apollod. III, p. 217. Hemst.

Pag. 77. l. 6. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus eſt Mercurio in arietem converſo, & Penelope uxore Ulyſſis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque caſtiſſima Penelope adduci potuerit, ut hirco ſe ſubmitteret, admodum ſollerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus eſt in Συναγ. Ἱστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκνοήσας αὐτὴν μαγείᾳ εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὠχεύθη ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil ſane Penelopes honori conſultum vides, quae culpam praeſtare non tenetur, quam faſcinata magicis artibus ac mentis non compos admiſit. Pater Mercurius, ne neſcias, tertius eſt, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetuſtatis multo plures exſtiterunt, aliiſque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, ſcriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzetz. ad Lycophr. v. 772. Noſter hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauſerunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquiſſimus eſſet Pan, καὶ τῶν ὀκτὼ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν· & Herodotus quidem, qui ſtudio vetuſtatis barbaris adverſus Graecos ſaepe faviſſe deprehenditur, quanti Deorum huncce noviſſimum fecerit, haud obſcure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος· mirandum ſane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundiſſimam hac in parte claudicare: Athenienſes tamen, dummodo ſit iſte Pan idem, qui noſter, quod dubitare nonnullos ſcio, quis eſſet quamque ſalutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum ſub imperatore Tiberio: cum enim ex inſula Paxis audita vox eſſet, magnum Panem obiiſſe, eaque res Romam relata cunctorum animos ipſiuſque Tiberii advertiſſet, philologi, momento graviſſimae quaeſtionis expenſo, coniectarunt, hunc eſſe Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo ſagaciſſimis hominibus adverſari, tametſi qua fortuna, quove conſilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; niſi quod deſertis locis, atque inſulis etiam, eum valde delectatum fuiſſe ferant: vide Aeſchyl. Perſ. v. 447, &

Schol. Cur autem κεραςφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane cauſa eſt, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegyptio iuxta & noſtro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα, teſte Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan δικέρως Theſpidi Tragicorum vetuſtiſſimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Theſpidem obſerva quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceſſiſſe, poſt quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numeroſiſſimam ab Athenienſibus aſcitus fuit Pan; vel Theſpis igitur ritus in Arcadia ſolemnes deſcripſit, vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. Κεροβάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad Ariſtoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris pag. 504, v. 2, Κεροβάτης, ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. κερώνυξ pari ratione Dionyſio Perieg. v. 995, ubi itidem neſcio quid Scholiaſtes & Euſtathius tricantur. Plato ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. pag. 280 E. Πὰν αἰπόλος, διφυὴς Ἑρμοῦ υἱὸς, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi Lucianum audis, Ulyſſi nullam iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus aſſeratur, ſcripſit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. ſecus Herodotus ſenſit: nam ſi Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσω ἔτεά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem Virgilii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Pana ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, ex quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus.* adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γάρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστης. Copioſe Nonn. Dionyſ. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibuſdam libris legitur λιγυρόν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in Longi ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ κεραμέου σκεύους διατεθρυμμένου. *teſtarum ſonitus*. Qua de re Iſaac. Caſaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perſ. BOURD. Καπυρὸν, *dulce*. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Noſſidis eſt Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεαι. Fluctuare viros eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam aſſequi non licet, niſi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmaſius quidem pervenire videtur potuiſſe ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. HEMST.

Pag. 78. *l.* 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana ſtatura, exercitui Graecorum praeiiſſe*, (vide Homer. hymn. in Pana) nuſquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Pauſ. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exſtat ea de re Simonidis epigramma, quod ſtatuae illi inſcriptum fuiſſe videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuiſſe tum primum Athenienſibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noſter

Δικ. cap. 9. Μακραὶ dicebatur ſpelunca; vide omnino Eurip. Ἰω. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῦτο) Id eſt, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθενος, Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικὸς, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. *I.* niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιβαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & Epiſt. Div. ad Saturnum. Echo cur fingatur Pana amaſſe, vide Polyaen. Strat. I, pag. 10. Meminit & Moſchus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probiſſimam lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll. V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἔβαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pauſan. V, p. 448. ſolet quidem Ariſtoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον ſed apud alios ſaepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ· utrumque in Hippiatricis: pag. 57, ἐὰν κακογενὴς ὀχεῖον ἐπιβῇ· *inſcendere* Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix uſitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ) Hinc Pan ὀρεσσαύλου πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter ed. *I.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann. ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo Luciano profecta: Pitho ſane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Ariſtotel. Rhet. II, p. 111. ideoque iunguntur in re ſacra faciunda. Demoſth. Πρ. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermeſianacti Gratiarum una Pitho, teſte Pauſania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν, quod ex Pindaro profert Scholiaſtes eius ad Π. Γ, 139. Immo, ne de nuptiis hiſce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός. plures annotavit teſtes Kuſterus ad Suid. in Ἴυγξ. Echo, quae ſibi ius matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Iam ſuſpicari

non abſurdum eſt, librarios ſolemni facinore Πειθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi ſane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυϊ) Suid. in Pitys: Nonn. Dionyſ. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibuſdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuiſſe, a Pane ſimul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illiſa in ſcopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus paſtorum Deus geſtare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. *I*. Reliqui Πίτυϊ. SOLAN.

Pag. 79. *l.* 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptiſſime cohaerent: diſtinctione ſeparanda cenſeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non abſurde ſcribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus diſſimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ *V*. SOLAN. Male mutarunt in ed. *A*. ſupplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης) Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego ſecutus ſum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne ſit, dubitari poteſt. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid ſi rectius in hoc noſtro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus ſine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: neſcio an melius ſit futurum reſtituto Νύμφης τῆς Χιόνης· ſcabritiem verborum certe ſuſtuleris. Venere tamen ortum eſſe Priapum plures ferunt; ipſique Lampſaçeni, tanti numinis cultores praecipui, perſuaſiſſimum habebant, teſte Pauſan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶας, quod in *V*. eſt. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. *l.* 2. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόσθια· de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἦν τις Ἕλλην) Oreſtis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. *l.* 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἑσπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Caſaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae ſignificationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαβεβρέχθαι, μαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo ſaepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane deſcripſit Deſ. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec ſatis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. *Thaſiis Lesbiiſque vinulis, quod diei reliquum eſt, commadeſacere*, ſive, *quod ſupereſt diei, Thaſiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos ſum ſecutus: de Priapo ſi quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam ſi porro vertendum exiſtimet, *nuper Lampſaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρνίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem eſt, qui Bacchus, ex quorundam ſententia: Bacchi filium ex Venere ſunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigiſſet, hunc ſcilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus eſt incerta: in hoc quidem dialogo nuſquam Bacchus hunc ſibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum eſt, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπείρα. Sic Euſtath. lib. 5 Iſm. & Iſm. καί τι δρᾷν ἐπεχείρουν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare.*

ſic Dial. XXII, ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνειν. Cod. doctiſſimi Golmani ἐπιχειρεῖς. Bourd.

Pag. 82. *l.* 2. Ἐστὶ) Hic Dialogus omnino turbatus in Mſſ. Bourd.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cuius etiam Noſter meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκήρυκας Harpocration interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehenſus ab Henr. Valeſio: eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem ſatis accurate, cenſente Valeſio, lib. XXXI, c. 24: *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus aſſequerer. Hemst.

ead. l. 12. Νεώνητον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. Il. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poëtis refert Schol. Euripid. ad Oreſt. v. 1392. Hemst.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον) Alcaeus & Sappho huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Euſtathio ſunt deſcripta ad Il. Υ, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν· multo ſerius haec ſcena eſt acta. Hemst.

Pag. 83. *l.* 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχοπομπὸς, πομπαῖος, πομπεύς· quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. Bourd.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis Lucianus. Solan.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσὶν) Non ſatisfacit Benedictus, *Ledae filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur;* vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere, σὺν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὔριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, cum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοὶ) *B.* 2. οἱ — υἱοί. quod a Gronovio monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poëta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex eiuſmodi carmine verba forent deſumta, tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ᾽ ἣν πέπομφέ με, ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula, quam tangit, non ex protritis & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum iuſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam, Semeles ſororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, ſe nunc eo miſſum eſſe a Iove viſum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, ſi tetigerit Noſter, nihil eſt, quod prius credamus, quam illum intelligi noluiſſe: quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile poteſt probari, nihil Luciano fuiſſe minus in mente, cum haec ſcriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pauſania atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id eſt, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντιόπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aeſopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηγόρευκα) Eraſmus, Benedictus, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare*, Latine reddiderunt; quae ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo Luciano res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾷν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. *l.* 1. Ἡδέως ἂν ἤξ. πεπρᾶσθαι) Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit § 1 Inſt. L. 2. D. *De his qui ſui vel alien. iur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet Grot. Flor. Sparſ. ad d. § 2. VORST. Athenis ſervo iuſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. SOLAN. Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte Poll. VII, 13, qui quando monet, ὃ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem Plutarch. περὶ Δεισιδ. p. 166 D. ſcribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀπογνοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco S. Petitus p. 178 repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, I. Meurſius in Themide: Plutarchus certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακόδουλοι, (Noſter appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες· ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnius, & Th. Marcilius ad § 1 Inſtit. *de his qui ſui vel al. i. ſ.* ipſius rei Iſ. Caſaub. ad Sueton. Iul. Caeſ. c. 2, Fabrottus ad Theophil. Hemst.

ead. l. 6. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. Bourd.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum Luciani in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere iubeo deſcriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733: taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barneſium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. Hemst.

Pag. 86. *l.* 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, poſito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit*, In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëthontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit ἀναθέμενον.* Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myſt. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iuſtius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, cum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἑστηκέναι βεβαίως Ariſtidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκὼς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἑδραῖος καὶ βεβηκὼς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκὼς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiuſque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσούτου) Par. mendoſe τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἴχετο τῆς ἄντυγος) Micyllus, *iugum currus*: hoc ferre non potuit Benedictus, ſubſtituens, *gyrum rotae*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miſerrimo caſu neſcium, eo manus admoviſſe, unde vitae periculum erat manifeſtum. Quid ἄντυξ eſſet, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. Ε, 262: — ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνων) Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἅρματος περιφερείας· λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγότος ἐν τῷ ἅρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus ſuccurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero ſumtum), τῷ ἐπιβάτῃ· v. 728, ubi poëta magnifice deſcribit coeleſtem Iunonis currum — δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι, quae ſcilicet τὸν δίφρον vel ſellam curulem ſuperne ambiant: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἁρματίου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rheſi equos Homerus alligavit Il. Κ, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum eſt leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς περιφερείας, ἣ (ſcilicet περιφέρεια· prave legitur ὃ, quaſi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ καὶ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Eſt ergo ἄντυξ orbiculus ſummae curuli ſellae additus eamque cingens; ſed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, ſi conſiſtere currum oporteret, habenae circumligari poſſent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος· vid. Scholiaſt. σχιστὰν ἄντυγα vocat in Rheſ. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuiſſe cauſam, cur ἄντυγα miſſis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiuſdem caſus enarratione: ſed iſtius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipſe fingit ac componit, ſed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint uſurpatae, ſignificandi ditionem migrare iubet. De ἄντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam ſententia ſit perſpicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι

& αὐτός. Multa ſimilia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iiſdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, ſi hoc ageremus, aut eorum uſus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. Hemst.

Pag. 87. *l.* 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος eſt ipſius Phaëthontis fulmine icti praecipitatique caſus. Pauſan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανὸς, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem deſcribit Apollon. Rh. IV, 507: Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν &c. hunc ſi contuleris, ſtatim apparebit, unde fuerit tranſlatus Varronis Atacini verſus, quem Quinctilianus ſervavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deiectum fulmine Phaethon*. Plura Noſter περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. Hemst.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & ſeq. totus fere eſt in his Dialogis Theocritus. Bourd.

Pag. 88. *l.* 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; ſic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Λ, 229, & Noſtrum Ἐρωτ. 16. ἐτερημέρους vocat Hom. Odyſſ. Λ, 302. Solan.

ead. l. 3. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων) *Caeſtuum cicatrices* Tertullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caeſtuum veſtigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmaſ. p. 306. nam *caeſtuum vulnera* egregie Plinio reſtituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, ſunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipſum Luciani locum vir ſummus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *veſtigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, *oſtentare tergum foedum recentibus veſtigiis verberum*; vel iam ſanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τι ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὗγε οὐκ ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω· Arrian. Ἀ. Ἀ. VII, pag. 286. Eleganter Auguſtin. Epiſt. XLVIII: *Quaſi vero ſi quiſquam vir fortis pro patria dimicans multa adverſa vulnera exciperet, & peritiſſimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipſe potius diceret, ſic ſe velle ſanari, ut magis eſſent in corpore ſuo veſtigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo ſumere licet in Poll.

VIII, 79, Ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aeſchin. in Cteſiph. p. 84, v. 22, de Demoſthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inuſtae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, *matronae, quae flagellorum veſtigia oſculantur.* Venuſte Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμωλωπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἴχνη· ſic ἴχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noſter quoque in Catapl. § 24, ἴχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praeceſſerunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditiſſimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum exiſtimem, loquendique modum, *quibus veſtigia ſcripta fuerunt*, tolerari non poſſe. Caſtoris & Pollucis ſimilitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & ſtatuis fingebantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι· νεανίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ ᾠοῦ τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos eius exemplo invitati, quaedam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori iuſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque Catullum appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obatae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

ſtarum edd. *aeratae;* Brantii, *iubatae:* ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolemni mutatione obſcuratam, Elmenhorſtius, neſcio quo pacto ad *obban* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Caſtores autem Spartani iure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nuſquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, Ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κόρσην σκεπάσει —· qui locus vetat, ne cum Pottero in verſu 89 Κελυφάνῳ στροβίλου (ita legendum puto) ὠστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: Heſych. Ὀστράκων· Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων· ἀντὶ τοῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo conſtituendus eſt hic Aeſchyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe Salmaſium pateret, ſi genuinam ſummi viri manum operi ſuſcepto longe impar Schrevelius fuiſſet aſſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teſte Codino in Orig. Conſt. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δέ φασιν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem uſque Pauſaniae perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus Iſ. Voſſius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque Cl. Salmaſ. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit παράσημον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiuſdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus, quos κυνῆν geſtare voluerant: ſimiliter Schol. Ariſtot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν· ἐν Λακεδαίμονι τὸ κομᾷν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπεράνω· talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima ſoceri mei Iac. Wildii nomiſmatotheca iam olim depromtos iterari iuſſit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo aſpectu liquidam offuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuntias, Caſtorumque numini ſacratas, Διοσκούρους appellarunt: Heſych. Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι· feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἑκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἴαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera; gemina Ledae ſidera;* Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες Callimacho Λ. Π. v. 25; &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, ſi Apollodoro conſtat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris ſpecie, ad originem a Iove ductam, quem ſunt, qui tradiderint aſſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, Tzetzen

adiungam, ſive magis Scholiaſten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: *ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός.* quid iam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: *καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν·* hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim *πάλαι.* Deinde vetuſti ſapientes ſupernum huius univerſi infernumque hemiſphaerium dixere *Διοσκούρους·* idque adeo poëtam, in cuius adyto ſapientiae, quidquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, cum eos *ἑτερημέρους* vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. *καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἑκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν* (perperam ediderunt *μυθογράφοις·* ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) *οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὖ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν τινὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῦσθαι, τόντε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτερημερίας αὐτοῖς προστερατευσάμενοι διήγημα·* eum in modum ex C. Mſ. poſtrema cum D. Hoeſchelio ſunt legenda ad Phrynich. p. 111: neque alio ſpectat Euripidis Scholiaſtae locus ad Oreſt. v. 465, ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eoſque *παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους,* addit, *οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα.* Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos, iuſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Iovis Plutoniſque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, *ἑτερημερίαν* alternaſque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Euſtathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in eius er-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in Iſag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, Alexidis venuſtiſſimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adiumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πίλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαιρίων κατασκευήν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint, fruſtra quaerimus, ſi haec iam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas exſtitiſſe Dioſcuros, ex Cicerone manifeſtum eſt de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuiſſe nomen, induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſae fuerint ſententiae, demonſtrat inſignis Suidae locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero ſtabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eoſdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pauſan. X, p. 896, Amphiſſenſes ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, oſtendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblii, quem Euſebius ſervavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi naſcuntur ἐκ τοῦ Σύδυκ (Σάδυκον vel Σάδοκον appellat Damaſcius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθρᾶκες· eoſdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pauſan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· iam vero per pagos quae colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum teſtatur Athenienſem καὶ Θηβαίοις τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Inſc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quae ſcribit Herodot. II, 51, Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quae poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiae diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγανοὶ, Οἵ τε Σαμοθρᾴκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς, Οἵ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλῄζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt Ovid. I Triſt. X, 45: *Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae*: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθρᾴκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quamquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in

eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6 librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcuroſque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem iuvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p, 17: *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio *) *ante portas ſtatuit duas virileis ſpecies aheneas, Dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos inſcriptiones praebent, & ſaepius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων, a Pauſan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniuſtae cauſae auctores ſane graves, Eratoſth. Cataſt. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poet. Aſtron. II, c. 22, & Caeſar Germanicus: ut Tertullianum, Iſidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, Onomacritus, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & Nigidius, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, ſed ut in tranſitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe,* (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronuntiare praeter eos* (*aliis praeter eos;* niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, praeterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* iuvit nos Schol. Germanici, ex quo fere deſcriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe Sextum Emp. qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a I. Daviſio, viro doctiſſimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda eſt, ſi Servium ducem ſequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum ſtatuit.* Vide G. Cuperi Obſ. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos Steſichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore Philargyrio, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89, *poetas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba Polyaeni, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιεζῶσθαι me non fugiat, plane durum eſt: iam ſi πίλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους περιεθηκάτην καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut Homer. Il. M, 320 — ἔδουσί τε πίονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet Euſtath. p. 907. confirmat ſimilis Pauſaniae locus, ubi, quod hic Ariſtomeni eiuſque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter Polyaenus, πίλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI, c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen, unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius ſupra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiuſque Schol. plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an demuo Caſtoras imminuti Cabirorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Cum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe de-

pulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio Diodorus ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iiſque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo diſcrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe:* nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, cum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem ſuſcipere. Hygini fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos, quibus utuntur, donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe:* quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 2: *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum Iſocrates, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed huius etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 18 B. Helena iam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ᾽ ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνευόντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Caſtores, quam ipſi a Iove iam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης. A reliquis Euripidem diſſidere, notat Scholiaſtes: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοός ἐστι κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται· ὁ μέντοι Σωσίβιος ἔμπαλιν οἴεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cum fratribus aſſociarit: quin contra dirum eius ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe pernicioſiſſimum ſcribit Solin. c. 1, nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres.* merentur adſcribi, quae Lutatius obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur* *, *cuius tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria.* Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius, quam Helenae, praeſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem uſquam fecerat mentionem; cum de ſolis tamen Tyndaridis ſaepiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates*

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus hiſtoricus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philoſophus ad Ariſtot. Μετεωρολ. I, f. 4 b. Τοῦτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀνασπᾶσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in Iſocrate, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, Ariſtotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχότων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμήν· multum ab hac elegantia capienda interpretes abſuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocl. Phil. v. 1467, λωβητῆρες Ἐριννύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστὴρ Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli verſu apud Macrob. Saturn. V, c. 22, Ὦπιν βλητῆρα ὀϊστῶν malim prae eo, quod Salmaſius dedit βλήτειραν ὀϊστῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara Ioſ. Scaligeri obſervatio ad Manil. V, 632, cuius veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit Salmaſ. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut iam pridem eſt obſervatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπάς· in Ariſtide T. I, p. 83, ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἳ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στιλπνοὺς λαμπτῆρας ἔν τε νήσοις καὶ κατ᾽ ἤπειρον ἀνήψατε· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δεῦκος, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem Apollonii Scholiaſten ad I, 1037, Etymologus excerpſit in Ἀδευκής. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibuſvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praeſto fuiſſe Caſtoras; immo probis, ut par erat, iuſtiſque ſolis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους· quod ſi cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον Φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι· quod omnino videtur Horatius imitari voluiſſe IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpres mirifice: *fluctu iam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τὸν τοῖχον, *fluctu iam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας αὐτούς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλύδωνος, τῷ δὲ προΐενται· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit. ſententia Libanii talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus uſque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, cum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuntios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὦσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικόν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum annotavit Euſtath. ad

Il. Γ, p. 410, non Gaſſius, ut viſum fuit Ioh. Meurſio Miſc. Lacon. I, p. 21. Prorſus autem perverſe Dioſcuris additum fuiſſe nomen παρωτίδων ſibi perſuaſit Iſ. Voſſius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve eſt peccatum atque ignoſcibile prae eo, quod commiſit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec ſcribens: *Quin & παρώτιδες, i. e. anguli oculorum, qui aures ſpectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & ſtatuis eleganter illuſtrat eruditiſſimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caeſtibus ſpectatus fuit,* Διόσκουροι *vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil ineſſe ſani ſatis demonſtrant. Illud inſuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum ſtellae Caſtorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per tranſtra navium & antennas adhaerent, ſint intelligendae, an Gemini: ſic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies ſub Tartara miſit, Sed coelo ſemper nautis laetiſſima ſigna Ledaeos ſtatuit iuvenes pater ipſe Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Caſtores, qui particulam occupatiſſimae curae in ſe derivari fuerit paſſus: eos ſaltem, qui prope inſulam Achilleam tempeſtate iactati laborabant, in fidem ſuam recepit, iiſdemque, quibus illi, ſignis numen praeſens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum teſtem graviſſimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis inſulae deſcriptione liberaliſſime verſatur, haec inter alia inſtituto noſtro minime aliena prodit: οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλοϊζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ. Non diſſimilis exſtat Maximi Tyrii locus Diſſ. XXVII; cum quo ſi Philoſtratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinſius. Ceterum de ſtellulis iſtis ſalutaribus, quae Caſtorum apud Graecos, poſtmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus inſigniri meruerunt, naturalibuſque earum cauſis multa ſubminiſtrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere viſum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore ſpero, ſi in eadem denuo palaeſtra deſudarim, in qua iam ante viri literarum laude praeſtantes, L. Biſciola Hor. Subſ. IV, 16, G. Ioh. Voſſius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Columm.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. Hemst.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. diſtinguit, quaſi iungi deberent a ſequentibus ſeparata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας· parum commode. Notiſſimus eſt Homeri locus Od. Λ, 302, ſed in cuius intellectu veteres diſcrepant: ſunt, qui diebus alternis ſtationem coeli inferorumque inter ſe mutaſſe Caſtorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Faſt. V, 717, *Quod mihi das uni, coelum partire duobus:* mox, *Dixit, & alterna fratrem ſtatione redemit.* ſignate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas ſpectatum ad inferos miſerat: *Victuram hinc cernit Ledaei Caſtoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, ſed, quo vitio nonnunquam laborat, moleſto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternuſque animae mutato Caſtore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulſit, breviter, ut ſolet, compacta ſententia, *Caſtores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Euſtathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utroſque ſimul Caſtores per dierum vices alternaſſe ſtatuunt vitae mortiſque conditionem: hi magno ſe auctore tueri poſſunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, ſed perperam, Benedicti paraphraſis: obſervat ibi Scholiaſtes, Lyricorum principem περιπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων· & prolatis poëtae verſibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametſi nodos habeant vindice non indignos, aliorum induſtriae commiſſa diligentius perſcrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium ſuum non interponens utriuſvis explicationis lectori poteſtatem fecit: Ἑτερήμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat ſecutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Ἀϊδωνέως. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perſpectum in errorem impulit. Subſcribere priori ſententiae Samoſatenſis Noſter idcirco debuit, ne ſub Apollinis perſona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασίαν, Schol. Homeri νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum con-

iunctionem Caſtoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter ſe ſi compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita verſatur in eadem re Philo περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoſcas. Alio ſpectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. *l.* 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe annectenda; pendent enim ab iſto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet, vacare prorſus δέ· malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſtetricium haud ſane iocis, & aſperioribus quidem, caruit. Noſter pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Iunonem ipſam fecit hoc in negotio ſalſe ridentem D. XVI; neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona γεννᾷ πρώτην Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε· quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate Libanius expoſuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem lectiſſimo, προεκτρέχει μὲν Ἄρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος, ne eius, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilii IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius eſt in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi poſuerat Ἄρτεμιν, teſtibus Donato & Eugraphio. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram Tatiano iſtis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μάγος ἐστὶν Ἄρτεμις· θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae aliique ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorſum tendat Gisb. Cuperus in Inſcr. & Marmor. illuſtr. p. 270; ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis

totius antiquitatis ſuffragiis obſtetricem eſſe iubeam: μαῖα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις· cauſa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio, quo mendi genere vix dici poteſt, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Heſychio, Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον· pro Πάγιον· Λοῖα, ὀλέθρια· pro Λοίγια· ἦγε & ἦιε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis ſaepe commutata: ἐργολας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro ἱμάλας, quod uſurpat ipſe IV, 1778. Sed exemplis parco. Hemst.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. *l.* 4. Ἐπιμεμηνέναι σοὶ) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae graviſſimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetuſtus ille Polyphemus, ut teſtis eſt Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis eſt inprimis luculentae, cum Galateam amaret, Ἤρατο οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις (tueri lectionem illam ut poſſis, blanditur tamen D. Heinſii σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & perſonae Cyclopis) Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις —. Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Uſus verbi frequentiſſimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἐμμαίνεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. Luciano Doris una Nereïdum, in quo ſequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater eſt Nereus, quam caerula Doris Enixa eſt* — Ovid. Metam. XIII, 742, conſentiens cum Heſiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nullum exſtat veſtigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θοῦρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae fanum ad Aetnam dedicarat: rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionyſium exputare non poſſet, finxit Polyphemum ἐρᾷν τῆς Γαλατείας· certe Galateam iſtius poëtae drama, ſive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diverſum, diſquirendi locus non eſt: vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in menſa appoſitum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noſter, ſic cuiuſcunque ordinis ſcriptores Polyphemum ad Aetnam collocare ſolent: hoc ab Homero prorſus abhorret, ſi Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in oppoſito Siciliae latere ſub Eryce monte Cyclopas conſediſſe: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρὶ) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Heſiod. in Theog. Interdum pro ipſo mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara ſuam non intermiſceat undam.* COGN.

Pag. 91. *l.* 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mſſ. L. & Ox. & ed. *I.* rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari ſunt atque eadem prope poteſtate, ut ubi membranae diſſentiunt, quod in his vocibus fieri ſaepius animadverti, utra fuerit a ſcriptoribus profécta, diſcernere non liceat. Σκοπὴ & ipſe proſpectus apud Noſtrum in Ἐπισκ. & ſpecula, unde acies oculorum quaquaverſum emitti poſſit: τις τῶν ὀξυδορκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Ariſtoph. Veſp. v. 360 Hermippum exponere, monet Scholiaſtes. Neque tamen Luciano ignotum, minuſve uſitatum σκοπιά· apud Platonem eiuſque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φριξοκόμᾳ τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίασιν θέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιάν· niſi forte malis ἐπὶ σκοπιᾷ) Θεύδοτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiaſt. ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo Dionyſius Perieg. σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῶν προπόδων τῆς Αἴτνης protenſique iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit Philippus Theſſal. in Epigr. apud Salmaſ. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ) Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare iuſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ iungendum erat ad τὴν ὄψιν· nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. HEMST.

ibid. Τὴν ὄψιν) Mſ. Ox. & P. τὴν ὄψιν non cum καλὴ coniungunt, ſed cum praecedenti ἐνδεεῖ, quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox &

ſupra Θ. κρ. c. 7, & ἱστ. β, c. 36, εἰκ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat, familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam Polyaenus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστεῖαι. Iuntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικός. BOURD.

Pag. 92. *l.* 1. Οἷα τυγχάνεις οὖσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed Lucianus hic aliter ſentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum*, ὅμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι. Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα &c. Quod eſt huiuſmodi: *Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipſe meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis ſumtum eſt: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis ſtaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἴποτε γαλήνη εἴη) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· ἦς δὲ γαλάνα. dubito, an Noſter eo reſpexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuiſſe Polyphemum aſſeverat Doris, praeter candorem; tum ipſum Galateae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν· quod Ovidius ingenio ſuo magis confiſus, quam imitandi ſucceſſu, pauliſper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto*. Qui Galateae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxiſſe Valerium Flaccum omnino mihi perſuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque ſoror, laetataque fluctu Proſequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud eſt, quam nudum epitheton, nullaque venuſtate Galateae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita diſtinxi, ut copulandum ſit cum Cyclope, quod Pius ſatis recte explicuit: miror aliter fuiſſe viſum N. Heinſio, viro ſagaciſſimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuiſſet retineri Ἀφροδίτη· ſed verius eſt marinas nymphas aliud dixiſſe. BOURD.

ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, ſic interpungendo, credo ſanatum locum: cui geminum ſi requiras, adi φιλοψ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum eſſe ſtatuit accentu

mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, *ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum vir egregius abſtinuiſſet: diu nobis erit exſpectandum, interea dum locutionem eſſe Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria ſit poëtis, in orationem proſam intrudi. Recte, quod & ipſe iam pridem videram, doctiſſ. Solanus ſola diſtinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philoſtratum fiſtula canit Cyclops: Naſo, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum:* ne ſcilicet ad corporis modulum longus iunctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat Philoxenus, teſte Schol. Ariſtoph. ad Pl. v. 290, iſtiuſmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id eſt, *clavicula.* GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὑπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. *l.* 6. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41: — τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νέβρως, Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint,* (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit Lucianus, ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat Noſter, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud Theocritum, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare iubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat: nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philoſtrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; HEMST.

ibid. Ἄρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poëmatium huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoſeon XIII, 834. SOLANUS.

ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων) Sic philoſophus Lucianeus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδία τῶν τράγων. Heſych. Interpr. Ariſtoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, vult etiam κινάβραν eſſe τὴν μασχαλῶν δυσωδίαν. *Valle ſub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. *l.* 2. Ὦ πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἔξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens eſt apud Lucianum in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae ſe fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πτῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, ſcribit ἐπιβουλότατος· ſic & apud Syneſ. ἐπιβουλότατα· ſed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nuſquam, ſi recte memini, ἐπιβουλευτός· ſed ἐπίβουλος, non infrequens eſt Graecis ſcriptoribus. GRAEV. Reſtituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob cauſas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum ſit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι· v. 313, Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Αὖ ἐπέθηχ', ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis uſitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipſas membranas, ſed Graevii manum aberraſſe ſuſpicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν poëta vocat, qua de voce, quae poſtmodum in aliam longe ſignificandi ditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. *l.* 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoſcunt hanc ſcripturam ed. *I.* Mſ. Gr. & P. ſic ſcribitur etiam ſub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσεπιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον ſolum ſuppoſuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Eſt quidem in compoſitis ἐπιβούλευτος per ſane quam familiare: Xenoph. Κ. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς) Ἱππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ageſ. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiuſmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Syneſ. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compoſitorum hanc formam ſimplex ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis uſu venit. Si quis θορυβητὸς, ἁμαρτητὸς, quorum in Xenophonte compoſita vidimus, oſtenderit, illi per me licebit in Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum exiſtimavi, ſi certiſſimae fidei verbum ſcriptori noſtro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryſ. διαβολὴ κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστον καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo.* Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt, an* ἀποξύω *poſſit etiam pro* ἀποξύνω *accipi, id eſt, acuo:* quidni? modo poteſtate ſecundaria, *deradendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quamquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne Lucianus reliquerit ἀποξύνας ab Homero ſumtum Od. I, 326, — ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα· mox: — ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ. Euripid. Cycl. v. 455, Ὂν φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον Εἰς πῦρ καθήσω —. Illud Homeri ἐθόωσα Scholiaſtes interpretatur, ἀπώξυνα· tum ἐπυράκτεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem, quae perperam in nonnullis edd. poſita Benedictum deceperat, recte collocavit Budaeus: ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: Stephanus certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nuſquam recenſuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) *Palo.* Virgil. Aen. III: — *& telo lumen terebramus acuto.* COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. *l.* 2. Καὶ καθίσας) Uſque ad μόνα aberant a MS. BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte diſtinguit haec editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta: ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras, intelligo*;

Ut Gronovius voluit, ita plane *V*. 2. & ferri poteſt ὑπ' ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expreſſit, ſit conſentaneum: vid. Odyſſ. I, 444. Nonnus ſive Maximus Συναγ. Ἱστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασι δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἑνὸς κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. *l*. 1. Τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male cohaerent, & ſubaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a ſtudioſo lectore adpicta deinde perrepſerint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· ſi ſcriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, *mea in manu ac poteſtate fortuna navigantium eſt*, nihil ultra deſideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abiecto ἐπὶ, ſatis quidem Graecum, verum ad ſententiam huius loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuiſſe non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius in vetuſtis libris tale eſt ſcripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel Luciano ſaltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστί· horum ſenſum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam ſint nullius pretii, ſi quadratae orationi interiiciantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic ſecutus eſt poëtarum fabulas, qui Arethuſam venatricem Dianae comitem fuiſſe tradunt, ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non poſſet, Dianae miſeratione in fontem ſui nominis eſſe converſam, occultiſſimiſque meatibus & per ſubterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam uſque fugiſſe, tandemque in ea parte Syracuſanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupiſſe, Alpheumque amatae Nymphae deſiderio eodem eſſe inſecutum. Virgil. III Aen. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc Ore, Arethuſa, tuo Siculis confunditur undis*. Verum haec fabuloſa eſſe conſtat, cum Alphei aquae nuſquam abſorbeantur, ut docet Strabo lib. VI, eiuſque oſtium manifeſte videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & Arethuſae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in III: — *Populiſque per aequora mittens Sicaniis Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII: *Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat Alpheon, ſacrae portantem ſigna coronae.* Sed longe venuſtiſſime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203: — *Tumidae ſic tranſfuga Piſae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerſo trahit intemerata canali, Donec Sicanios tandem perlatus anhelo Ore bibat fontes. Miratur dulcia Nais Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.* COGN. Mirum eſt, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1: ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἕδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; ſed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus eſt traditum, pro ſolita ſedulitate ſtudioſe collegit. Quae plurimis eſt Arethuſa, Dianam nonnulli dixerunt: inſignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & ſupra ſortem ſuam ſperare fuerit auſus! Vide Schol. Pindar. ad N. A, 1. quod ſi habuiſſet in promtu Fulv. Urſinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, caviſſet ſibi, ne Teleſillae verſum apud Hephaeſt. pag. 36, Ἁ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφέον, mutatum iret in Ἁ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειῶα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo Iſ. Caſaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειὲ) Alpheus fluvius in Elide Peloponneſi regione, per quam funditur, quem Pauſanias lib. V tradit occultis meatibus ſubter mare labi, & in Arethuſam Siciliae fontem deſinere. Suidas multo luculentius eiuſdem fluminis naturam, curſum & αὔξησιν deſcribit. COGN.

ead. l. 7. Οὔτε ἀναμίγνυσαι &c.) V. Philoſtr. Imag. p. 812, & Pauſan. Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὔτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεὶς, cum rectius non diſtinguatur ab Bourdelotio. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis.* Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quae tota eſt elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaeſitum in διαχεῖσθαι, quod ſi Luciano potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, eius ſcripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι eſt po-

teſtas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχεόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι· ἀμιγὴς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν διήκειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγὲς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγὲς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἁπάσης ᾤκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῷ κύκλῳ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. Hemst.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quae alibi proferentur, iuncta per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebas ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſaepe iam eodem igne contabueris. Hemst.

ibid. Οἱ λάροι) *Larum* Gaza vertit *gaviam*, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiuſdem libri, *aquaticae anates & gaviae.* Λάρον Latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Laro hiante* Eraſmus. Cogn.

ibid. Ἐρωδιοὶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Ariſtot. Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. Cogn.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανεῖν. *Neſcio ubi, ſicut gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſerturus.* Iens. Ienſii emendationem in textum recipere viſum eſt. Solan.

Pag. 98. *l.* 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manife

ſtum eſt, quandoquidem ἡ δὲ idem ſignificat, quod αὕτη, poſtremum illud redundare, orationemque ſatis potuiſſe ſubſiſtere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abeſt, ut hic aliquid reſecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin iſtiuſmodi pleonaſmus & elegans & frequens eſt. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab aſſentatoribus ſuis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖον σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δεῦρό κατέπεμψέ σε. Patet, τὸ ἐκεῖνο redundare: nam ſine hoc ſenſus eſt pleniſſimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demiſit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: ſufficit namque, ſi ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum abſolutiſſimum, qui nunc cum maxime ad ſummam perfectionem venit, oratio noſtra nunc perſequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἕδος εἵσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione conſtat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius ſane multa opera in Aſia ſunt, hoc etiam templum ſacraſſe exiſtimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad ſenſum, qui ſine illo ſatis foret concinnus, *Vos autem maxime ſimiles eſtis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Noſtro loca adſcribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum eſt, omiſſo τῷ ταύτην, nihil de ſenſu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic ſimpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil neceſſe erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumſpicere, vel id exponere, quaſi φυγεῖν ἐθέλουσαν eſſet Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo ſequitur illic non multo poſt, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτίαδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in uſurpando per pleonaſmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πάνυ I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caeſare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

quae Geographis, ubi de fluminibus in
etur ſermo, familiariſſima. Strab. VI,
Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμ
ταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &
V, p. 325 C. Padus διαχεόμενος εἰς πο
ολάς. Tum συμμένειν in Strabone, qu
ναι· ἀμιγὴς itidem, cum de Alpheo lo
εῦθεν διήκειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆ
λάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Stra
φυλάττων ἀμιγὲς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ῥ
tem orationis figuram hinc traxit T.
in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδ
ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα,
αντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ
π' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Π
ιαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης με
θάλατταν. HEMST.

. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum pra
ris univerſi dominum: quapropter ma
φαίνειν retinui: multis enim doceri pot
proferentur, iuncta per copulam κα
nporibus concordare. Mox ſuſpectum
hil in Neptuni verbis, quod criminati
tale quiddam potius requiritur, quale
ogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσε
etur ferre Alpheus, Neptunum molet
a morari: tu me properantem, ait, co
elles; noſti mores amantium & feſti
iam eodem igne contabueris. HEMST.

λάροι) *Larum* Gaza vertit *gaviam*, cuiu
ius inter maritimas & aquaticas halcyonem
c. 32. Idem c. 74 eiuſdem libri, *aquaticae* an
σον Latine quidem commode reddi non poſſ
ite Eraſmus. COGN.

ρωδιοὶ) Aves, quarum tria genera ponuntur
c avis urinatur, ſicut & λάρος. COGN.

12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis
Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανεῖν. *Neſcio ubi*, ſ
, *demerſus in profundum*, *alicubi videris emerſ*
rſus exſerturus. IENS. Ienſii emendationem
viſum eſt. SOLAN.

98. *l.* 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέ

...è idem ſignificat, quod *αὕτη*,
... rationemque ſatis potuiſſe ſub-
... *γῆς ῥέει*; Longe tamen abeſt,
... mlibet redundans, arbitremur;
... elegans & frequens eſt. Sic in-
...nes, ab aſſentatoribus ſuis ve-
... Clotho apud inferos colloquun-
... *τόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δεῦ-*
... redundare: nam ſine hoc ſen-
...*m tibi datum poculum te huc de-*
...*θος αὐτῆς* (*ὀρχήσεως*) *καὶ τὸν*
...*λιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτε-*
...*λόγος διεξέρχεται*. Et hic *τοῦ-*
... ita intelligas, *Saltationis vero*
...*, qui nunc cum maxime ad ſum-*
...*ra nunc perſequitur*. In de Dea
... *Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔρ-*
...*τόδε τὸ ἕδος εἵσασθαι νομίζου-*
...*ιν*· hac enim ratione conſtat
...*ramidem, cuius ſane multa ope-*
... *ſacraſſe exiſtimant*. Sic in Cy-
...*αν τε, καὶ ἀκρασίαν ἁρπάζον-*
...*τε*. Omnino & hic non requi-
...ıe illo ſatis foret concinnus,
...*ni, per inexplebilem cupiditatem*
... Quid plura ex Noſtro loca
...n raro eandem amat redun-
... : *Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν*
...*την καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος*
...iſſo *τῷ ταύτην*, nihil de ſen-
... Atalanta, *φυγεῖν ἐθέλουσαν*,
...*κατέλαβε*. Si & hic ſimplici-
..., nihil neceſſe erit cum viris
...mſpicere, vel id exponere,
... pro *φυγεῖν ἐθελούσης*. Eo-
...ı multo poſt, *τὸ δὲ ὑπέρογ-*
... Sic cap. 15, *καὶ Κόροιβον δὲ*,
...*ους φασίν*. — Quemadmo-
...naſmum pronomine faciant
...XV, 27, docet ὁ *πάνυ* I. Fr.
...atone, Livio, Plauto, Cae-
..., adductis, haec addas licet

prime faciens. Ovid. Metamorphoſeon XIII, 834. SOLANUS.

ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων) Sic philoſophus Lucianeus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδία τῶν τράγων. Heſych. Interpr. Ariſtoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, vult etiam κινάβραν eſſe τῶν μασχαλῶν δυσωδίαν. *Valle ſub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. *l.* 2. Ὦ πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἔξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens eſt apud Lucianum in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae ſe fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πτῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, ſcribit ἐπιβουλότατος· ſic & apud Syneſ. ἐπιβουλότατα· ſed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nuſquam, ſi recte memini, ἐπιβουλευτὸς· ſed ἐπίβουλος, non infrequens eſt Graecis ſcriptoribus. GRAEV. Reſtituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob cauſas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum ſit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι· v. 313, Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἂψ ἐπέθηχ', ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis uſitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipſas membranas, ſed Graevii manum aberraſſe ſuſpicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν poëta vocat, qua de voce, quae poſtmodum in aliam longe ſignificandi ditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. *l.* 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoſcunt hanc ſcripturam ed. *I.* Mſ. Gr. & P. ſic ſcribitur etiam ſub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσεπιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον ſolum ſuppoſuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Eſt quidem in compoſitis ἐπιβούλευτος per ſane quam familiare: Xenoph. Κ. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ageſ. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiuſmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Syneſ. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compoſitorum hanc formam ſimplex ἐπιβούλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis uſu venit. Si quis θορυβητὸς, ἁμαρτητὸς, quorum in Xenophonte compoſita vidimus, oſtenderit, illi per me licebit in Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum exiſtimavi, ſi certiſſimae fidei verbum ſcriptori noſtro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryſ. διαβολὰ κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστον καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύνας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo.* Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt, an ἀποξύω poſſit etiam pro ἀποξύνω accipi, id eſt, acuo:* quidni? modo poteſtate ſecundaria, *deradendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quamquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne Lucianus reliquerit ἀποξύνας ab Homero ſumtum Od. I, 326, — ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα· mox: — ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ. Euripid. Cycl. v. 455, Ὄν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον Εἰς πῦρ καθήσω —. Illud Homeri ἐθόωσα Scholiaſtes interpretatur, ἀπώξυνα· tum ἐπυράκτεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem, quae perperam in nonnullis edd. poſita Benedictum deceperat, recte collocavit Budaeus: ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: Stephanus certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nuſquam recenſuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) *Palo.* Virgil. Aen. III: — *& telo lumen terebramus acuto.* COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. *l.* 2. Καὶ καθίσας) Uſque ad μόνα aberant a MS. BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte diſtinguit haec editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta: ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras, intelligo*,

Ut Gronovius voluit, ita plane *V.* 2. & ferri poteſt ὑπ' ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expreſſit, ſit conſentaneum: vid. Odyſſ. I, 444. Nonnus ſive Maximus Συναγ. Ἱστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἑνὸς κριοῦ καταχρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. *l.* 1. Τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male cohaerent, & ſubaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a ſtudioſo lectore adpicta deinde perrepſerint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· ſi ſcriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, *mea in manu ac poteſtate fortuna navigantium eſt*, nihil ultra deſideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abiecto ἐπὶ, ſatis quidem Graecum, verum ad ſententiam huius loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuiſſe non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius in vetuſtis libris tale eſt ſcripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel Luciano ſaltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστί· horum ſenſum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam ſint nullius pretii, ſi quadratae orationi interiiciantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic ſecutus eſt poëtarum fabulas, qui Arethuſam venatricem Dianae comitem fuiſſe tradunt, ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non poſſet, Dianae miſeratione in fontem ſui nominis eſſe converſam, occultiſſimiſque meatibus & per ſubterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam uſque fugiſſe, tandemque in ea parte Syracuſanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupiſſe, Alpheumque amatae Nymphae deſiderio eodem eſſe inſecutum. Virgil. III Aen. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc Ore, Arethuſa, tuo Siculis confunditur undis.* Verum haec fabuloſa eſſe conſtat, cum Alphei aquae nuſquam abſorbeantur, ut docet Strabo lib. VI, eiuſque oſtium manifeſte videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & Arethuſae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in III: — *Populiſque per aequora mittens Sicaniis Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII: *Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat Alpheon, ſacrae portantem ſigna coronae.* Sed longe venuſtiſſime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203: — *Tumidae ſic tranſfuga Piſae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerſo trahit intemerata canali, Donec Sicanios tandem perlatus anhelo Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.* Cogn. Mirum eſt, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1: ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἕδνα ποταμοῦ. Bourd. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; ſed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus eſt traditum, pro ſolita ſedulitate ſtudioſe collegit. Quae plurimis eſt Arethuſa, Dianam nonnulli dixerunt: inſignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & ſupra ſortem ſuam ſperare fuerit auſus! Vide Schol. Pindar. ad N. A, 1. quod ſi habuiſſet in promtu Fulv. Urſinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, caviſſet ſibi, ne Teleſillae verſum apud Hephaeſt. pag. 36, Ἁ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφέον, mutatum iret in Ἁ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειῶα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo Iſ. Caſaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. Hemst.

ibid. Ἀλφειὲ) Alpheus fluvius in Elide Peloponneſi regione, per quam funditur, quem Pauſanias lib. V tradit occultis meatibus ſubter mare labi, & in Arethuſam Siciliae fontem deſinere. Suidas multo luculentius eiuſdem fluminis naturam, curſum & αὔξησιν deſcribit. Cogn.

ead. l. 7. Οὔτε ἀναμίγνυσαι &c.) V. Philoſtr. Imag. p. 812, & Pauſan. Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. Solan.

ead. l. 8. Οὔτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεὶς, cum rectius non diſtinguatur ab Bourdelotio. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes;* nam qui ſe diffundit, quomodo is cohibet? ſed *diffuſus te reficis.* Ludit enim in notione & Graeverbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quae tota eſt elegantia huius loci. Gron. Gronovio remittimus acumen illud quaeſitum in διαχεῖσθαι, quod ſi Luciano potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, eius ſcripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι eſt po-

teſtas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχεόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι· ἀμιγὴς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν διήκειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγὲς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγὲς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἁπάσης ᾤκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κύκλῳ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quae alibi proferentur, iuncta per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἐλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebas, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſaepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) *Larum* Gaza vertit *gaviam*, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiuſdem libri, *aquaticae anates & gaviae.* Λάρον Latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Laro hiante* Eraſmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιοὶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Ariſtot. Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανεῖν. *Neſcio ubi, ſicut gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſerturus.* IENS. Ienſii emendationem in textum recipere viſum eſt. SOLAN.

Pag. 98. *l.* 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manife-

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πως τότε. Noſter πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. c. 5, τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Luct. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, Lucianus. Addam Senecae locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione peioris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, coniicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI, c. 8, ſimiliter fere dixit, *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transiecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἄνδρας θ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. Ἱστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἁλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης· de quo vide Caſaubonum in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Heſych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paulo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & paſſim. ſic in Timone: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπότ' ἂν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iiſdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. IENS. Reſtituimus ἐκείνην, ſecuti ed. *I.* quae ſola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. SOLAN.

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummium diviſorem, ut Neoptolemum ad Troiam, ſic illum in campo Martio nomen inveniſſe.* cap. 77, *Reliquae duae, ſicuti ſanguis in corporibus, ſic illae in perpetuis orationibus fuſae eſſe debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praeceſſerat. Manifeſto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ *ſic*, ſine ullo ſenſus intertrimento abeſſe poſſint. Clariſſime quoque τὸ *haec* ſupervacuum eſt in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae obſervata ſunt in uſu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadverſa, ac notata, verbis deſignata, generibus illuſtrata, partibus diſtributa ſunt, (id quod fieri potuiſſe video) non intelligo, quamobrem* &c. Sic redundat τὸ *ea* in his lib. III, cap. 13: *Tantaque inſolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferat.* Ita & ſcriptor ad Herennium IV, 9, ſuperfluum ponit τὸ *ii*, dum ita ſcribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuſcuiuſque rei de rebus ante geſtis exempla petere non poſſunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae diſperſe a me multis locis dicentur, ac dicta ſunt: forum Syracuſanorum, quod introitu Marcelli purum a caede ſervatum eſt, ID adventu Verris Siculorum innocentium ſanguine redundaſſe: portum Syracuſanorum, qui tum & noſtris claſſibus, & Carthaginienſium clauſus fuiſſet, EUM, iſto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibuſque patuiſſe.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent* ſocii in *foro populi R. quo in loco antea, qui ſociis iniurias fecerant, accuſari & condemnari ſolebant, ibi eſſe palam poſita ea, quae ab ſociis per ſcelus ablata, ereptaque eſſent.* Nam profecto ſine τῷ *ibi* conſtare haec poſſit oratio. Hic locus omnino eſt geminus eius Luciani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. Iens. Ἡ δὲ ποῦ — αὕτη ῥ.) Ut hanc ſcripturam vindicaret, multa Ienſius; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius, quod legitur ſupra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem, pro αὕτη, πηγὴ legendum. Adde Mar. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. Solan. Ἡ δὲ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἥδε δὲ ποῦ σοι &c. Cape, quaſi poſuiſſet Lucianus, ἡ δὲ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet οὗτος in hoc ſtructurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πως τότε. Noſter πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. c. 5, τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Luct. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὕτοι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. Hemst.

ead. l. 8. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, Lucianus. Addam Senecae locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione peioris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, coniicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI, c. 8, ſimiliter fere dixit, *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transiecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἄνδρας θ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. Ἱστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἁλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης· de quo vide Caſaubonum in Anim. Hemst.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Heſych. verb. ἀναπηδᾷ. Bourd.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. Guyet. Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paulo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & paſſim. ſic in Timone: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπότ' αν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iiſdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. Iens. Reſtituimus ἐκείνην, ſecuti ed. *I.* quae ſola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. Solan.

Pag. 99. *l.* 2. *Ξυναυλίᾳ μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *ξυναυλίᾳ μίγνυσο* quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non ſit profectum. *Ξυναυλίαν* vocant *tibiarum concentum*, *τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται*, ut ſcribit Heſych. hinc apud Long. II, p. 62, *αὐλῶν τις ἂν ᾠήθη συναυλούντων ἀκούειν*. Eiuſmodi *συναυλίαν*, ſive *συμφωνίαν τινα τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων* commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque eſt intelligendum, quod adiungitur a Polluce: *οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν·* & Segm. 107. vide Henr. Valeſ. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam diſcrepat Semus, qui *τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει* hunc in modum, teſte Athen. XIV, p. 618 A. *ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος* niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in ſacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία ἐστὶν, ἡνίκα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης·* haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & *νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσηύλουν*, meminitque Athenaeus *τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραις κοινωνίας*. Hinc pronus ad figuratam orationis formam pate aditus, cum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philoſtr. Icon. I, c. 11, p. 781, *λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι* (*Ζέφυρος*.) Libanius de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207 B. *νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς συναυλίαν τοῦ πένθους*. Syneſ. Ep. IV, p. 159 D. *νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα*. Praeiverat iis Ariſtoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diverſa in re Ariſtid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἐλεεινὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἑταίρων· praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατόπιν τοῦ χοροῦ. Heſychius affirmat, ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισσόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac conguant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, *eodem alveo cum fonte illo miſcearis*, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, cum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio Ariſtot. Pol. VII, p. 212, ὁρίσαντες χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γεροντικαὶ, quas bene reſtituit Anaxandridae Caſaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὅμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyſſ. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem aſſumtus eſt, quem Aegyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, ſecutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. Heraclitus Ponticus diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens*. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & ſqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. *l.* 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur ſcribendum eſſe, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, *quod ſi non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies, quae oculis obiicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. Graev. Poterat etiam legi ψεῦδος, cuius ἐπεξήγησις, φαντασία τις &c. Sed nihil eſt cauſae, cur commoda verba & aperti ſenſus ſollicitemus. Heſych. Φαντασία. τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, eiuſque multiplici in omnes formas converſione, particulam vide Polluceae declamationis, quam Philoſtratus excerpſit de V. S. II, c. 12, ubi ſophiſticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. Hemst.

ead l. 9. Πολύπου) De polypi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη· id eſt, *Mentem habeas vafri polybi, qui protinus illa, Se quibus admorit, ſaxa colore refert.* Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inſcribitur, ex Pindaro opinor: ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων. Cogn.

ead. l. 14. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. Solan.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, ſi accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula, caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel *clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella,* ut adverſus Hermolaum egregius ille Pintianus obſervavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodeſſe potuerat N. Heinſio minus in hac re circumſpecto ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, ſaepe Grammatici ſolent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Ἐγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Heſych. opportune Euſtath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἳ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται· apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta ſuppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiuſdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad Il. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex iſta vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua conſuetudine ſuſpicio mihi fuit oborta, fieri potuiſſe, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipſa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec ſenſu nec ſtructura ſatis viderentur conſtare: cur enim poſt *ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦντα ἔχεσθαι* onus illud orationis limpidae ſupervacuum adderetur *κατὰ τὰς πλεκτάνας*; aut, ſi addi omnino voluiſſet Lucianus, cur non potius ſtructura liquidiore *ταῖς πλεκτάναις* extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur,* equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo Geſnerum, Aldrovandum, Rob. Conſtantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Allatium ad Euſtathii Hexaëm. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* —. ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. Hemst.

Pag. 101. *l.* 7. *Ἰδὼν, εἶδον*) An ſcribendum, *εἶδον, εἶδον*; Guyet. *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem, iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit *εἶδον, εἶδον, vidi, vidi*. Cler. Agitatus inter eos, qui de ſtilo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, *ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου*, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, teſtem excitavit Lucianum, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione maior, Diſſ. de N. Inſtr. Stil. c. IX, ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibuſdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentiſſimus Raphelius annotavit, poſſit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione Sylburgius ex Pauſania protulit *ἰδὼν οἶδα*, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum. ceterum prudenter ſcri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctiſſimus Geſnerus ita ſcribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit: *cuiuſmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraïca conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. ſcriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem ſartum tectum relinquimus ſuum illud ἰδὼν εἶδον. Hemst.

Pag. 102. *l.* 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaeus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea poteſtate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pauſanias ſaepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco aſſentior Sylburgio: nec non pari ſignificatione ἐκλέξασθαι & ἐπεκλέξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter ſe commutat Dion Caſſ. LX, p. 665. Idem eſt ἀναλέγεσθαι· Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται, *ſingula ſcriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venuſtatem orationis animadvertet*: aberrat interpres laudatiſſimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Hemst.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς ſcribi puto, quam lectionem agnoviſſe videtur Benedictus: *ac niſi Iuppiter ipſas diremiſſet.* Paulo poſt κρίναι legas an κρίνειε, nihil prorſus intereſt. Tum perſonas eſſe male collocatas, eoque modo, quem Ienſius approbavit, ordinandas cenſeo. Quid ſi porro formulam Atticam ſcriptori noſtro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praeſertim quia ſequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. Hemst.

Pag. 103. *l.* 4. Κρίναι) Mallem κρίνειε, ut Θ. κρ. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. Solan.

ead. l. 5. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.) Ita perſonis haec vulgo leguntur diſtincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον uſque ad ἤδη σοι φημὶ, ſint omnia Panopes verba; ſequentia autem Galenes eſſe putem, ſine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἄπιασι πρὸς τὴν Ἴδην. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *Hodie, opinor, diſcedunt ad Idam; ac veniet quis paulo poſt, nuntians nobis victricem.* Ga. *Immo iam affirmo tibi, nulla alia ſuperior erit, cer-*

tante Venere, quam ipſa Venus. Attentus lector exiſtimet. Vitioſa perſonarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (ſic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen deſignabat, non rite deſtinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic ſolebant antiquiſſimi Graeci, ut conſtat ex Homero, puellas ſub veſperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuiſſe, intelligimus ex Geneſ. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita ſit, ſine ratione habet poſtea Lucianus de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquiſſimis temporibus. CLER.

Pag. 104. *l.* 6. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. Auguſt. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροφέως accepiſſe ſe ſcribit τὸ φορέπονον, καὶ ὀλιγοδεὲς, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipſa plura commentatur. Iungi ſolent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Chriſtianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus ruſticum ob pauperiem ipſi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσομένας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὕδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operoſa vehementis eſt procellae deſcriptio, Barthius notat, dicere Papinium, *tempeſtatem hanc fuiſſe maximam, & multum regionis inundaſſe, quae Argos & Lernam ſimul tetigerit, loca non exiguis inter ſe ſpatiis diſtantia.* Nihil eſt, ne fallaris, in Statio, quod ſpatium illud haud exiguum ulla ratione deſignet: hunc tamen addit, quaſi probandi cauſa, Luciani locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo ſit pro tempeſtate*: id quidem haud abſurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via cenſeri poſſit; quamquam id ſatis excuſatur ea cautione, quam a moribus atque inſtituto Danai deſumtam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antiſthenes, quippe vir & philoſophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, ſtadia nimirum XL ex Piraeeo in aſty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pauſan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἡ κατὰ Λέρναν θάλασσα· quam

intercapedinem, ſpatium inter Piraeeum & Aſty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis inſtituerant Argivi bello adverſus Lacedaemonios, teſtibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitioſe legitur Ἀγιὰς χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari diſtabant ab ea parte, quae ſpectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pauſanias τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, ſiniente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἄργους ἓξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod ſcribit Plin. H. N. IV, 5, fere conſentaneum eſt: *Amnes, Inachus, Eraſinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: ſupra lacum Lerne a mari* CIƆCIƆ *paſſ.* Ita ſi legas, ſatis huic loco conſultum arbitror: nam Iſ. Voſſius ad Pompon. Mel. p. 205, mea quidem ſententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri ſui, etſi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIƆCIƆ P, qui faciunt ſtadia XVI; haec ſi addideris ad ſtadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη· κατὰ δέ τινας λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾧ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὕδραν καταδεδυκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἄβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἄργει οὕτω καλουμένη dicitur Heſychio: quod ſi nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνη refert Pauſan. p. 200, eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλούντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior eſt Laïs ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν) Longum ſane iter, quod, uti ex Pauſania conſtat, (pag. 79, 21) XL milliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἀ. videant, quibus hae res cordi ſunt, doctiſſimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & ſqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi ſcholia, quae Didymo tribuuntur, qui oſtendit, Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cuius varias ſignificationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholiaſtes ſua hauſiſſe. GRAEV.

Pag. 105. *l.* 1. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.) Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt: *Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, ſubmittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, ſi currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud Ariſtoph. Νεφελ. — σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λέξόν τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἀλλὰ) Priorum interpretatione praeſtat Graevii verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in Ariſtoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. HEMST.

ibid. Δελφῖνα) Philoſtratus de eadem re aliter pag. 774: ἐνταῦθα δ' ἱππόκαμποι τὸ ἅρμα ἔφυδροι τὰς ὁπλὰς, καὶ νευστικοὶ, καὶ γλαυκοὶ, καὶ νὴ Δία ὅσα δελφῖνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὖγε ἀπελαύνωμεν) Diſtingue, εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic ſuperius perperam diſtinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς· delendum enim comma: ſententia enim eſt, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, ſed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.) Male ſunt conglutinata & ſtructura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἰσθῃ· tu diſiunge: ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interſere

καί· ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. poſterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in cauſa fuit Triton interpellans. hoc ſcilicet ille voluerat: *tu vero ſpeculator & obſerva; atque ubi ſenſeris illam adventare, ne me ſtatim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen iam prope adeſſe, ac mox, ſine non exſpectato, Neptuni ſermonem intercipit. Hoc ſaepius in iſtis dialogis eſt factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter ſe colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν· eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianaſſa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo proſpectare obſervandi cauſa*: Noſt. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyaen. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum proſpicias, nec multo lumine offundaris, quem *viſum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ioſ. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iiſdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehenſorem Salmaſium ad Flav. Vopiſc. p. 500. Hemst.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ Θ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conſpecta eſt. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea ſolis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. Solan.

Pag. 106. *l.* 4. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς) Vix me continui, quin ex *Fl.* revocarem μή· ſic enim ſolent, etiam Noſter in Ἀναχ. § 16, θαῤῥεῖτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον· unde ſimul liquet, minime opus eſſe iſto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρὰ, uſus ſunt tritiſſimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum ſi ad hunc, qui prae manibus eſt, componas, fieri non poteſt, quin ſuſpectum ſit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praeſertim quia ſequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾷν ſaepius apud Noſtrum, ſed diverſa virtute: ἑκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτὸν· ἐκεῖνον ζῆν ἐᾶσαι· ἐᾶσον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. Hemst.

ibid. Πάθοις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. Solan.

ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Eſt Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cuius meminerunt Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. Cogn. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pauſan. Cor. 79, 34. Solan.

ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur ſcripſiſſe ἀναδῦναι. Sic Dion Chryſ. 69 A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. Solan.

ibid. Πατάξας τῇ τριαίνῃ) Callim. Hym. Iovis. Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ &c. Bourd. Similia finxit Callimachus H. in Iovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta, Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα — *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα διέστη eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror, hoc non fuiſſe in editione Ultraiectina emendatum. Cler.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripſitne hoc praeter Lucianum alius quiſquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II, p. 34, & Pauſan. p. 80, 24. cuius filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368 D. Solan.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide ſupra ϑ. Δ. III. Solan.

ead. l. 20. Διεκόρησεν) Sic Dial. XIII, & ſ. διακορεύειν τὴν κόρην, διαφθείρειν· διακεκόρισται, διαπαρθενεύεται. deflorare, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. Bourd. Luciani nomen omiſit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L. G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι, ubi eſt Scholiaſtae διατεμεῖν. Hemst.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Διεχθήσαντο) Quid ſit διεχθ. ingenue fateor, neſcio. At certiſſime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt.* Ideo nimirum quod interfecerant maritos ſuos, apud inferos aquam in pertuſum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notiſſima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertuſus, perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio uſurpatur; ut ab ipſo Luciano in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. Iens. In Mſ. erat διεχθήσαντο, quod, monente cl. Ienſio, mutavimus. Pro τετριμμένον ſ. τετρυπημένον. C. τετρήμενον. Solan. Etſi διεχθήσαντο Graecum ſit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus veriſſimum eſt Ienſii διεχρήσαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον· Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatiſſimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D. Ariſtot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Alii ſaepe πίθον τετρυπημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; ſed illud, ſi Thomae Magiſtro credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in ψήφοις τετρημέναις & τετρυπημέναις. Hemst.

Pag. 107. *l.* 1. Ἥρα) Aliter, ut ſupra monui, Ovid. Solan.

ead. l. 6. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ) Prava diſtinctione laborat hic locus: deletis punctis ſcribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, *ut ibi enixa, gravida enim iam eſt, Dea fiat & ipſa, & quod natum erit*: nimirum Epaphus. Dein diſtingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & noſtra erit domina.* Vide & ſuperius dialogum Iovis & Mercurii. Graev.

ead. l. 7. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habita fertur ab Oſiride Aegyptiorum rege, & poſt mortem culta pro Dea nomine Iſidis; quam ſingulari ſuperſtitione coluit & Germania ante receptam Chriſtianam religionem. Huius ſacra ex Aegypto Romam ſunt translata, eiuſque templum in campo Martio fuit. Iſidis capillos Memphitae pro miraculo oſtendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. Cogn.

ead. l. 9. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, ſecuti ſunt iam olim interpretes diſtinctionem: in eius notis pro τε poſitum video δὲ, ſtudione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expreſſit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς: ſed parum intereſt. Hemst.

ead. l. 13. Νὴ Δία εὐνουστέρα) Praeponendum eſt ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius perſonam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae ſaepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omiſit γάρ· ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. Hemst.

ead. l. 14. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An ſic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo ſequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. Gron. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit ſemel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, uſurpare vix licebit ἐξένευσε; id ſaltem non improbandum, quod hic ſolemnem confidentiam dubitandi modeſtia molliverit. Rectiſſimum eſt νέω, νεύσω, νένευκα quaeque hinc manant multa, pari forma ſcribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Heſych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτὴρ (vel potius νευστὴρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet Ariſtot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νεῦσιν ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἡ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικὰ I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόποδες δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philoſtrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum conſtipator habet διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themiſtius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Heſychio reſtituendum, Διανεῦσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucydid. III, cap. 112. Schol. προσέπαυσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, niſi totum recidere cum Cod. Caſſ. malis, προσέπλευσαν, ut ſupra πλεῦσις ex Heſych. quod eſt ex uſu recentiorum Graecorum, *adnatarunt*. Immo ipſum illud ἐξένευσα eſt in Euripidis Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem ſcilicet iſtum calicem, quem, Ulyſſe praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barneſium. Heſychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in ſeq. Dial. Hemst.

ead l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kuſterus malit, quam τετραποδητὶ, ubi locus exſtat peſſime verſus, cauſa eſt nulla: utrumque eſt aeque probum: poſterius autem eadem forma, qua, quod ſaepius apud Noſtrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τετραποδηδόν. Ariſtoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta ſunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νήπιος. παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 eſt τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. Hemst.

Pag. 108. *l.* 4. Κυνοπρόσωπος) *Anubis latrator*. Ov. Met. IX, 689. Solan.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. Solan.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνοῦς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. Solan.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, *Scironis petrae*: ubi vide Munckerum, qui *forſan* in Hygino *reſtituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quamquam non valde eſt neceſſe*: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

10, *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex iſtis rupibus Ino ſe cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxit maris numina*, ut Solinus ſcribit c. VII. Sex paſſuum millibus hi ſcopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil eſt mirum, haec parum diverſa commemorari loca, ex quibus Ino ſe praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἥλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Iſthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος πέτρας ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν· rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holſtenius ad Stephan. εἰς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα· eius in verſu quarto legendum mihi perſuaſi, Ἄγκεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim ſive νῆσος Μεθουριὰς, ſive Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo ſitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportuniſſime vicinae Geraneae Scironiſque rupibus adhaereat. Nec Moluris ſolum, aut Molurias ſcribitur, ſed etiam Μολούριον ſic enim Zenob. C. IV, n. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam eſſe dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψε. Quod autem dialogo ſequenti Lucianus ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum eſt paulo laxius: nam ipſe, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, ſed orti ab eo montes Onei ad Scironidas uſque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἁπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥάχις τις μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Theſ. Geogr. *In mare uſque porrigi videtur ex Luciani dialogo Neptuni & Nereïdum.* Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philoſtr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo ſe mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae diſpendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηΐδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκοθέα poſitum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηΐδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in caſum transferrent: errorem illum ornatius excoluit Olearius, *regi hunc genitivum a ſequente mox verbo* χρήσεται affirmans: illud alienum prorſus quaſi nondum ſufficeret, addit inſuper: *phraſin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam,* Leucotheae fruetur perſona. HEMST.

ead. l. 17. Κιθαρῳδὸν) Nomen, ſi non ſuccurrat, mox editurus eſt. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ) Vel haec ſuo loco ſunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel poſt Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον· Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in ſimili caſu Coerani Parii, καὶ ἔνθα ἐξενήξαντο ὀχοῦντες αὐτόν. Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conſpirant, in Arionis hiſtoria diſſentit Noſter, alios ſine dubio ſecutus auctores. Vid. Ioſ. Scaligeri Anim. in Euſeb. p. 84. hymnus Arionis ipſius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano ſervatus eſt de Anim. XII, 45. Apud Philoſtratum vero Ic. I, c. 19, p. 794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ ſtatua eſt poëtae celeberrimi aenea, quam in ſempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ᾠδῆς φίλους, καὶ οἵους παρατάξασθαι πρὸς λῃστὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, ſic φιλόμουσοι ſaepe ab Aeliano atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorſum ſuſcipiente ac ſuſtentante ἀναλαβεῖν uſurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum reſtitui placet Platoni de Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤ τοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, eſt illud omnino huius poteſtatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis hiſtoria dictum proverbiale Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharoedicum*: Herodot. I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι· mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Caſſ. LXI,

Aa 2

p. 699 A. ἔστη τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit κιθαρῳδικὴν σκευὴν X, 190. Hemst.

Pag. 109. *l.* 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γοῦν, minus commode. Obſervandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic praeponi ΠΟ. Solan. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monſtrat, unde vulgata fluxerit: cum enim ſcriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omiſſa, quod ſaepenumero fieri ſolet in membranis, maiore litera Π, ο tandem voculae ſequenti iunctum adhaeſit: quamvis autem ὅπως interdum in poſitum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius eſt orationis contextus, quam qui eum uſum recipere poſſit. Deinde ſuſpicionem iniicit, aliter olim haec fuiſſe diſtincta, eum in modum ſcilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, ſed Delphini fuerint tributa; quod ſatis commode potuiſſe fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubieciſſe contentus ſaevius in hoſce miſerrimos animadvertit, eoſque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. Hemst.

ead. l. 12. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc prae iſto lectiore cuiquam placeat. Demoſth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt eius generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat:* Dalecampius inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceteroſque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur: eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. *l.* 2. Ἔπεσεν) *Cecidit*: aptius dixiſſet εἰσεπήδησεν, *inſiliit*. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in illiuſmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ʼΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. *I.* Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. SOLAN. Nereïdes hunc locum iure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi doctiſſ. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ παῖς) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traiicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare Aegaeum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. Ovid. II Metam. *Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.* Idem XIII Metamorph. *Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus.* COGN.

ead. l. 19. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit*. Utriuſque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, *pulcherrima earum, quae iſtic erant, ſpelun-*

ca, nomen acceperat a Philoxeno poëta, vocata nimirum Φιλοξένειον· alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ εἰκάσαντες θύουσι· male vertunt, ipſe quoque Cluverius in Sicil. p. 205, *cognominem urbi fluvium,* cum debuiſſent, *fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit,* ut iamdudum recte notatum eſt a Stanleo ad Aeſchyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Ariſtid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demoſth. Midianam p. 691 E. non *cognominis,* ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meurſius exiſtimavit A. L. IV, 5, ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum,* quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Ariſtidi T. I, p. 22 C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ὁ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tanſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut Lucanus ait II, 645, *Latios ſignabant nomine faſtos,* vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, *annis nomina tribuebant,* eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Conſules:* errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum noſtrarum decus P. Weſſelingius Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themiſt. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non Budaeus tantum C. L. G. p. 153, ſed & hunc ſecutus H. Stephanus in Theſ. Noſtro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, *cognomine,* ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέρως καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. Gelenius: *magiſtratus ſenatoreſque honoratos vel ipſis appellationibus;* quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iiſque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abiectiſſimoſque homines tractari fas ſit. HEMST.

Pag. 111. *l.* 2. Τῆς μητρυιᾶς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſilvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignoſque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos eiuſdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abieciſſet, ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuſcul. I, & lib. III de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne* Λευκόθεα *nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat Ovid. VI Faſt. & IV Metam. Pauſanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis ſuis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἔφην) Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. ed. *I. S.* & *A.* Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. ἐκκ. c. 12: Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χεῤῥονήσῳ. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ) Mſ. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ τεθάψεται, *ſed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepelietur:* ſcilicet Thracica: male ἢ in editis omiſſum. GRAEV. Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut Heſychius ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χεῤῥονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χεῤῥόνησον τῆς Θράκης· Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χεῤῥονήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti affixa Cherſoneſi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit Procop. de Aedif. Iuſtinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate deſignat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χεῤῥονήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade ſepultum an quiſquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex Herodoto certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia traiectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratoſthenes, quem vocant, Cataſt. c. XIX: Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Aſtr. II, c. 20: *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum, & a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt.* Schol. Germanici: *Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τῆς Ἀθάμαντος ſuppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus, cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio, an remedium hinc Ariſtidi ſit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τῆς καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin iudicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet, vetuſtius exſtitiſſe Boryſthenis ſcribit Stephanus; unde liquet,

cur Heſychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio, quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum, praelata Salmaſii ſententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, diſputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Mſ. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, *hoc vero ſolatium non parvum ei erit*. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Calliſtratus exhibet, omnium poſtremam p. 906. Tangit Noſter ὀρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κιθαιρῶνος) Apud Calliſtratum Σκίῤῥων dicitur in vulgatis; poſtrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Pauſ. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱὸν) Melicertam, (vide ὀρχ. c. 42) qui, Deus factus, *Palaemon* dictus eſt: mater autem *Leucothoë*. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον ſcribe. GUYET. Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram, legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σέ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereïdas. Cum poſtea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισομένας· *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho*. Nimirum nomine Nereïdum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, niſi quod St. χαρισαμένας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis ſtructura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας· nimium arrogaſſent ſibi Nereïdes, praeſente Neptuno: quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcil. Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codd. obſecutus dedi; utroſque complectitur Neptunum & Nereïdas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato. Dial. XIV, *Perſeum noſtis, opinor*, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτείρασαι ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix*, *eadem matertera*, *Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· tam ſollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permanaret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus, quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικούσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane conſentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes ſcripſit, non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas, (non aliae ſunt, quam Nyſeïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte Hygin. Poët. Aſtr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & ed. Micylli; nam Munckeriana perperam *Iunoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum θρέπτειρα ἐυστεφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII, ſed & Palaemon σύντροφος Βακχεχόροιο Διωνύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum ſenio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeſchylo in fabula, niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Ariſtoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in Aeſchyli dramatum indiculo, Heſychio, & Photii Lex. Mſ. v. Ἑψιοῦσα· male I. Meurſius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. *l.* 1. Καὶ δύναται) Codex εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως· *Perculſa, & pavore ſimul correpta & vertigine ad volatum celerrimum:* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aërem ſunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συσχεθεῖσα, pro vulgato σχεθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. Δυνατὸς G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. SOLAN. Δύναται teneas, an δυνατὸς, minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὀχήματος παραδόξου) Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. Τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθαι apud Platon. p. 940 D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Anton. Liber. c. XXX, vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι Adamant. in Phyſiogn. illud etiam, recte iungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: Eunap. περὶ Πρεσβ. ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες. Damaſc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἵδρωσα μὲν ὑπὸ θάμβους καὶ ἐκπλήξεως. ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπος enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu ſolis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & ΤΩ θάλπει, & ἅμα ſuum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae ſit pretium: inprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. Iſocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατῆ τε γινόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab Iſocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἡνιῶν; abreptum ſe rerum affluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro ſunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγιῶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. Hemst.

ibid. Ἰλιγγιάσασα) Σκοτοδινοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἴλιγγον. Interp. Ariſtophan. Acharn. Ἰλιγγιᾷν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι. Heſych. Bourd.

ead. l. 6. Ἀπείληπτο) An ἐπείληπτο; Guyet. Ἐπείληπτο P. optime, uti reſcribere iubebat Hemſterhuſius p. 83. So-

LAN. Reieci vulgatum ἀπείληπτο, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nuſquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum Luciani locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπείληπτο legendum eſt ἐπείληπτο· nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo*. Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noſter in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diſſ. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλῳδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euſeb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μώυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures ſcribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregiſſe. Heſych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitioſe ſcriptum, ſemel Ἀπειλημμένη, κρατοῦσα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη· cuius erroris culpa, quamquam mendoſos codices forte poſſet excuſare, in ipſius tamen Heſychii caput recidit. Idem poſt Ἐπιλήκητος, vel potius, quod reſtituendum eſt, Ἐπιλήμπτος· Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clariſſimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta eſſet, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente ſe oſtenderit. ÇOGN. Bene liber ſcriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenſeo ἣν. SOLAN. Mutilum eſſe hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti inſideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter aſcivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulſam a Sicilia fuiſſe Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia neſcio quid animo obverſatur, quamquam locus ſcriptoris haud ſuccurrat. Et ſane multo facilior erat curſus a Cilicia eam in ſedem, ubi fundata fuit Delos, quam ſi demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuiſſet: conſiderandum itaque, an dederit Lucia-

nus, *τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας*. Hoc ſcilicet tum factum, cum — *τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο* — Delum vero *οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε* — ut poëtica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox inſtabiles inſulae errores, antequam firma radice niteretur, ſed in Aegaeo mari ſolum ad ſinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur *ὕφαλον ἐπινήχεσθαι*, ut commode iungi non poſſint: eſt enim *ἐπινήχεσθαι*, *in ſummo mari erraticam innatare*, *ὕφαλος* autem *mari merſus*, vel ſaltem *ſalo fluctibusque tectus*: unde *ὕφαλοι πέτραι*. Callimacho quidem licuit Delum dicere *ἐπιπλεῖν*, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis ſedibus continuo mutatis vagantem, conſpicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merſa deliteſcit, donec in lucem prodeat, atque inſularum in ordinem defixa cogatur: ideo *ἀνάφηνον* & *ἀναφανεῖσα*, & a Neptuno iubetur *ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι*. Hoc incommodum amoveri poteſt ſcribendo, *ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε*· neque illud *ἔτι* opportune poni quiſquam diffitebitur; mox, *καὶ μηκέτι πλέουσα*· id autem idem vitii genus ſaepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Adverſ. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum *ἀναφαίνειν* & *ἀναφανῆναι*, ex quo alterum etiam Deli nomen exſtitiſſe *Ἀνάφην, ἐπειδὰν ἀναφανεῖσα δήλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλαι*, prodidit Philo *περὶ Ἀφθ. Κόσμου* p. 960 A. ſed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, ſic ſitu diſſociatam, cum Delo confudit, merito caſtigarunt L. Holſten. ad Stephan. in *Ἀνάφη*, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob cauſam meminerat, olim infra fluctus depreſſam *ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν* Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. *l.* 1. *Δῆλον*) Et inde nomen inſulae, *Delos*. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἀνάμοτος*) Thom. Mag. in *Ἀπάμοτος* utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. *l.* 2. *Ὦ Τρίτωνες*) Tritones plures. Virgil. V Aen. *Tritoneſque citi, Phorcique exercitus omnis.* Idem X Aen. v. 210: *Hunc vehit immanis Triton, & caerula concha Exterrens freta; cui laterum tenus hiſpida nanti Frons hominem praefert; in Priſtin deſinit alvus.* Sunt, qui triremis nomen volunt eſſe a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque ſuum cui-

que navigio nomen inditum eſt. Sic Scyllam, ſic Pegaſum nomina navium fuiſſe putat Palaephatus περὶ Ἀπίστων, non monſtra, ut poëtae fabulati ſunt. Tritonem Lycophron Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; ſuperiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, ſed poſteriori uſque ad caudam eſſe delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. Lycophronis enarrator citat Aceſandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos eſſe. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caeſari quendam nuntiaſſe, Tritonem in ſpecu quodam viſum, auditumque concha canentem. Eadem perſuaſio irrepſit de Nereïdibus, quae ſquamis in hiſpido corpore veſtitae humanam effigiem habeant. Huiuſmodi Tritones piſces velociſſimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, graviſſimis teſtimoniis probat; hodieque viſuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiuſque buccinam deſcribit Ovid. I Metam. & II. Cogn.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει) Mſ. εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμω. Sequens Dial. ex Hom. Il. ν. Philoſtr. Bourd. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis eſt interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. Hemst.

ead. l. 7. Εὐπρεπῆ) Scribe, ut olim conieci, & poſtea Mſ. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia eſſe parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia ſe habere*: inepte. Graev. Εὐπρεπῆ) Verte: *omnia, ut decet, parata eſſe*, non, *praeclare omnia ſe habere*. Cler. Εὐτρεπῆ praeter Mſ. Gr. etiam L. & *St.* & *B2*. Reliquae edd. mendoſe εὐπρεπῆ. Solan. Εὐτρεπῆ reponere vel ſine membranis non fuiſſem veritus, cum poteſtatem eius vocabuli locus omnino flagitet: ſignificat enim Neptunus, expedita eſſe omnia, quae Iuppiter fieri iuſſiſſet, ac parata. Xenoph. Epheſ. IV, p. 58, Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαί &c. Euripid. Cycl. v. 593, — ὡς σοὶ τἀνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. Aeſchines in illa multo facetiſſima Ep. X, καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιῤῥόην εὐτρεπής. Demoſth. Phil. I, p. 49 F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. Noſter in primo Cataplo, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in Oecumenio ſanatum a Billio Sacr. Obſ. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi: neque tamen èo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice luſit in utriſque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onoſandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐτρεπεῖς. Schol. Ariſtoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius ſequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barneſium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· ſicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & Long. Paſtor. IV, p. 129, παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποίει λαβών, & Nicoſtrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν Τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποίει, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametſi poſteriore loco ſubdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Eſt tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: Aeſchyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λάος εὐπρεπής· ita Scholiaſtes unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ὅδε. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, Καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ· nuſquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. Hemst.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philoſtratus omnium primam p. 764. Solan.

ead. l. 18. Ξάνθε) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conſpicitur: unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat Homerus Il. Ξ & Θ, his verbis: Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι, Ἐν καθαρῷ. — Huius meminit Euſtath. circa finem Il. Β, & Strabo lib. XIV. Cogn.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκωμαι ὅλως) Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. Solan. Quin ſcribere potuerit Noſter ὅλως,

minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo affirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio I. Ienſii ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox *ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν* nihilo foret deterius, ſi *μοῦ* legeretur. Modo ante pro *τραύματα* cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem *καύματα*; tum quia praecedit *κατάσβεσον*, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, *τίς σε κατέκαυσεν*; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro *τραύματα* proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. *l.* 1. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis.* SOLAN.

ead. l. 8. Μυῤῥίκας) Lege *ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας.* Ex Homero hauſit, qui Iliad. Φ, v. 350: *Καίετο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι* &c. *Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες.* GRAEV.

ead. l. 11. *Ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων*) Herculis *ἐγκαύματα*, quae uſtulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur Aeſculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quamquam *ἐγκαύματα* proprie vocentur *ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν* notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. Noſter in Catapl. c. 24: *καί τοι τί τοῦτο; ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται.* *Τρυσίππειον* Etymologus exponit *ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου*, quale Anacreonti, vel qui perſonam eius mentitur, *πυρὸς χάραγμα* nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. *ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε.* Chalcidius mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non annumeravit: *Forſque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam*: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores* Plinio, ductus eſt: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe;

κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua Henr. Valeſ. ad Euſeb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inſcr. apud Sponium, quod Auſonio dicitur *ceris inurere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas, vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi*, *adurendi*, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas. Scholiaſtes ad iſta Lucianei Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῷδας Ariſtophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρὸς, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetuſto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα ſunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Ariſtoph. Schol. ad Pac. v. 540, ſed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his conſtat, utroque Luciani loco nihil obſtare, quo minus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubiciantur VI, 91, & apud Heſych. in Εὔαυα. In Theophraſti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα· & ſaepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac ſuſcitando apti: quomodo Xenophonti K. I. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιηέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Phyſiorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philòpon. ad c. I Geneſ. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἔχθρας ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. Hemst.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. *I.* Θολερῶς, quod magis arridet; confirmant P. & L. ſed mox eadem ſibi non ſatis conſtans θερμός. In P. ὦ Ξ. καὶ Θ. non inveniri, teſtantur Excerpta. Solan. Nihil prius in mentem veniat, quam θολερῶς & θερμῶς, ſcilicet διάκεισαι· quia praeceſſit, ὅπως διάκειμαι. Eo factum, ut, cum θολερὸς mutare inſtituiſſent in θολερῶς, deſierint in θερμὸς, abſterriti ſcripturae conſtantia: neque ulla lex ora-

tionis impediebat Lucianum, ne ſtructuram variaret, *θαλερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός*. Mox *ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν* ſtare non poteſt: quas enim manifeſto diſcrevit *Θάλατταν* & *Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic eaſdem commiſcere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱωνόν*· nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo *τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες* Herodot. VII, 191. Hemst. -

ead. l. 15. *Τὸν ἐμὸν υἱὸν*) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipſe vero Nereus Oceani filius fuit. Fortaſſis legendum pro *υἱὸν υἱωνὸν*, id eſt, nepotem. Cogn. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱωνὸν* cum viro docto legamus neceſſe eſt, qui id margini codicis ſui adſcripſerat; aut memoria lapſum Lucianum ſtatuamus. In libris noſtris certe nihil ſubſidii. Solan.

Pag. 116. *l.* 15. *Ἀποσπάσωσιν*) Subintellige *τὴν ναῦν*· *poſtquam multum a terra provecti eſſent.* Cler.

ead. l. 17. *Ἐπεὶ ἔμαθες*) Sic ex fide Mſ. haec omnis clauſula ſcribenda: *τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα.* Bourd. Paene malim *εἰπὲ*ς· nondum enim ſcire potuit Doris, rem totam Thetidi fuiſſe compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta exſtitiſſe ſcripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἰπὲ, ἐπεί*. Hemst.

Pag. 117. *l.* 2. *Ἐπαρθένευεν*) *In virginitate educabat: virginem ſervabat.* Veteres Gloſſae: *Παρθενεύω*, *virgino*: quae vox eſt, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex uſu deſumta. Cler.

ead. l. 10. *Καθίκετο*) Interpres: *Quid agebat illa, quando ingrediebatur?* ſi Graeca ſana eſſent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* ſc. ciſtam. Sed refingendum ex Codice vetuſto, *ὁπότε καθίετο*, *quando immittebatur in ciſtam.* Graev. Micyllus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *quando abripiebatur.* Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod ſaepe fit in Luciano, additur ſecundus caſus: & plane id huc non convenit. Benedictus, *quando ingrediebatur.* Nec ſic loquitur Lucianus, etſi propius ſit. Pater adſcripſit, *deſcendebat* vel *demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege *καθίετο*. Gron. Graevii emendationem amplector: quamvis ſuccurrat & alia longe praeſtantior, ſi per Codices liceret; nempe *καθεῖρκτο*, ut *ἐρασ.* c. 16. Solan. Lubens accepi, quod egregie ſuppeditabat Cod. Graev. *Καθεῖρκτο* temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari uſurpavit ad Π. I, 72: λαθραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem perſequitur ipſis propemodum Pherecydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταποντοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illuſtriſſimi apud ſe nulla forent veſtigia, eandem in Italiam deducere viſum fuit, Danaënque regi neſcio cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint. Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae primis initiis longe diverſa tradat Dionyſ. Halic. A. R. I, p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chryſothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex ſcribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν, *ſubridebat conſpecto mari*, ſeu *alludebat ad mare.* GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impreſſis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. *l.* 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editiones oſtentent, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, ſive puellam, quam amabam, *decebat?* GRAEV. Senſus ſponte deduxit interpretes ad προαρπάσαι, quod ſuo in codice Graevius repererit, an ingenio fuerit aſſecutus, non ſatis liquido declarat: ego manifeſta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov. ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum iſta, *ſive puellam, quam amabam*, mallem omiſiſſet praeſtantiſſimus Graevius; nihil enim huc conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Λ, 235, ubi Ulyxi caſus ſuos exponit, haud ſane multum conqueritur de iniuria ſibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tuliſſe perſonae mutatae fraudem: Noſter Enipeo rationem eripere noluit, cur iuſtius doleret, & cum Neptuno expoſtularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum ſupra φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε, ſimiliter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etſi ſagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: ſic p. 27 de Iphimedia Neptuni ipſius amore capta, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula poſtrema, quam prava cunctarum edd. diſtinctione decepti interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη ſine controverſia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exſternata mente oberraſſe, immo praeterea fluvium ingreſſam fuiſſe; quin etiam aliquando, poſitis veſtibus, ſe laviſſe. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occaſionem tantam, tamque optatam amiſerit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum ſimulabat, Cimon apud Aeſchinem Ep. X. Vid. Ariſtid. Iſthm. p. 47. Hemst.

ead. l. 12. Οὔμενουν; ἔφης γὰρ ἀπιών) Delenda interrogatio, & interpretandum: *Nequaquam. dixiſti enim abiens.* Vertunt inſcite: *Nihilne? dixiſti enim abiens.* Mox ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε eſt, *quod tu meam vicem*, ſeu, *meo loco tum voluptatem cepiſti:* ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud Lucianum. Graev.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα) Homeri paene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον, Κυρτωθέν· κρύψεν τε θεὸν, θνητήν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philoſtratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad Luciani locum Philoſtratus: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis edd. annexum τῷ συνῆσθα, quod iſto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. Hemst.

ead. l. 15. Πορφύρεον) *Caeruleum:* nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cuius rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. Cler.

Pag. 120. *l.* 4. Νηρηΐδες) Thomas Mag. utramque ſcribendi formam Νηρηῒς & Νηρεῒς uſu comprobari monens, pro illa citat Ariſtidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν, ὦ Νηρεΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη (Caſſiopea) ἀντεξετάζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici diſcrimen

affert Euſtath. ad Ω, p. 1954, Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων· has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας Ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρῆος Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo iure Latini poëtae: *Nereïdeſque Deae, Nereïdumque pater; — & viridis Nereïdum comas.* HEMST.

Pag. 121. *l.* 4. Ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille eſt Polydectes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, *poſtquam profectus eſt in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τινάς· πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba poſt Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἔνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expreſſum, quam liberalitate deſcriptorum addi. Interrumpit Iphianaſſa Tritonem plura dicturum, qui mox uſus formula ſolemni narrationem inſtitutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν, ὅπου διητῶντο· quod ipſum videtur poſtulare ἔνθα ἦσαν· nam cum laxius aliquantum incepiſſet, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipſas earum, ubi morabantur, ſedes deſignat, ὅπου διητῶντο. *Gorgoneas tetigiſſe domos* — Ovid. Met. IV, 778. Iphianaſſa vero non inepte ſciſcitatur, ſoluſne venerit Perſeus, an alios etiam laboris ſocios ſecum traxerit; quod quidem ab obſcuris hiſtoricae veritatis veſtigiis minus diſtat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adverſus Gorgonas, femineam gentem & cum vetuſtiſſimis Amazonibus comparandam, expeditio, magniſque copiis ductu & auſpiciis Perſei ſuſcepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoſcit illud τινάς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, *intactos theſauros* dicit, *violatos quidem, ſed non impune.* Sic Noſter ſupra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 58 B. SOLAN.

ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;) Interrogationis nota tollenda, & ſubſtituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ &c.) Inſervit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Iſocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δὴ τοιούτους, ſcilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante verſibus nominaverat: eundem uſum habet νῦν γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ..... ἐνεπλησθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnuſquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης, Noſtro ſatis frequens: in Ἐπιστ. c. 11, ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει. Ζεῦξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur Apollodor. II, p. 93, quique eum deſcripſit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetz. ad Lycophr. v. 838, & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. HEMST.

Pag. 122. *l.* 2. Ἰδεῖν) Ed. *I.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἐ. & omnino in P. *i.* εἰς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῄει) Dignus eſt Noſter, qui ſecum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἅρπην) Explicat in Pſeudom. c. 11. Heſych. Ἅρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνεμον· lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὀργάνου. De harpe organo Caſaubon. ad Perſ. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἑτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. *l.* 8. Ἐμεγαλαύχει τότε) Videtur pro τότε ſcribendum ποτε. *Qua enim puella iniuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cuius haec eſſe verba patet ex ſequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas ſuperbae temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretae formae contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice Cognatus. Hemst.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Caſſiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἑώρα προσπεπατταλευμένην, ἤλγησεν ἄν· *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἴ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. Cogn.

Pag. 124. *l.* 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucydid. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζόμην repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς· alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. Hemst.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. Solan.

ead. l. 12. Εἴδεις) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἴδεις. Iudicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet repoſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχούμενός τε adſcripſit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. Iens.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa ſive Eid. XX ſuo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam ſumſiſſe videtur. Herodot. lib. 4 ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. Cogn.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδῃ) IV, c. 108, *ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπῇ·* ubi Ioſ. Waſſe notat, Suidam in Πομπὴν interpretari *πέμψιν, ἀποστολήν.* pro *πέμψις* in *V.* prave legitur *μέμψις*, ut monet Solanus. Hemst.

Pag. 125. *l.* 7. Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubiiciemus; nempe totam fabellae *τερατολογίαν* ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis, *Zanni haſſchôr gazal & Chôrapah*, quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Iuppiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat *Chôrapah*, *alba facie*, quam ſtuprator pudori eius inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchôr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit Lucianus ex Moſchi Eid. II, quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poëtice in hac deſcriptione luxuriat. Cler. Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Iovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica Moſchus Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt Nigidius, teſte Germanici Scholiaſta, eumque taurum tradidit *Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Iovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit, Ovidio probante: apud Moſchum illius eſt δέμας ξανθόχροον. Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ· neque intercedo, quin quem quiſque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipſaque geniali pompa, ſi contuleris cum ſcriptore noſtro Moſchum, concordiam utriuſque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinſianam emendationem in Ovidio Metam. II, 855, *Cornua vara quidem; ſed quae contendere poſſis Facta manu:* quam iiſdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* cenſuit Burmannus, certiſſime confirmari arbitror. Ad Faſt. V, 607, Neapolis ad Naſonis locum Luciani verba comparavit; quae veſtigia premere nobis non lubet. Hemst.

ead. l. 15. Ἀπολισθάνοι) Quamquam omnes editiones ſer-

vent, neque huic verbo lex formandi adverſetur, uſus tamen poſcit ἀπολισθαίνοι. Hemst.

Pag. 126. *l.* 7. Ἔρωτες δὲ παραπετόμενοι) Haec talem in modum tamque graphice deſcribuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expreſſerat, manum animo fuerit ſecutus, vix dubitari poſſit. Magno autem conſenſu edd. παραπετώμενοι· quae quidem ſcribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, ſed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati diſcrepent; nam longe eſt uſitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. Hemst.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ.... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. Solan.

ead. l. 12. Τῶν Τριτώνων γένος) Deſcribit Pauſanias in Boeot. Solan.

ead. l. 15. Παροχουμένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. Solan.

Pag. 127. *l.* 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, cauſa Europae vitium attulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum oſtentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ οὐ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe ſita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; ſic ut ipſa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura ſuppeditabit Ioh. Meurſius in Creta. Vix eſt, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionyſ. librum primum eiuſdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis ſunt, quorum utrum ſcripſerit Lucianus, aſſeverari liquido nequit. Hemst.

ead. l. 9. Γρῦπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut veroſimile eſt, in tabulis geographicis monſtra haec pingi cum reliquis ſolebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo viſos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & ſqq. Iohnſtonus p. 151 reperiri teſtatur, & imaginem exhibet. Cteſias agnoſcit in Ind. cap. 12. Quoſdam etiam naſci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pauſan. I, 43, intelligendos cenſet Spanh. Con-

ſule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Celſ. 116 A. Heſych. *καταθρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philoſtr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megaſthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. *Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο*) Haec verba, quae proxime praecedentia ſequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita ſint, liquet. CLER. *Μάλαται ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in *V.* ad *ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο* referebatur, pro quo in A. ed. prave ſcriptum eſt, *ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο*. Unde conqueritur cl. editor, ſe ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante verſibus, niſi quod in impr. noſtris non quidem *ἐπὶ νότῳ*, quod nullibi quidem reperias, ſed *ἐφ' ὅ, τι* pro Scholiorum *ἐφ' ὅτῳ* eſt. Nos veram, quam exponit, vocem reſtituimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. *l.* 1. *Νεκρικοὶ Διάλογοι*) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores ut plurimum in hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Cruſtis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant*. Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀναβιῶναι αὔριον*) Pollux Iovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. *Μένιππον*) Clarus ante Lucianum iam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοίνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quiſquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hiſce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philoſtratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perſtringi hic & in reliquis hiſce dialogis, putat doctiſſimus Philoſtrati interpres. Sed errat: vide ipſum Lucianum Menippum *veterem* diſerto a ſeſe aſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33, & res ipſa clamat Diogenis fuiſſe diſcipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri iubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hiemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit Dio Chryſoſt. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubiectus erat, ut Pauſanias docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἑώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον· & p. 131 A. Antiſthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν οὔτε οἰκίαν μισθωσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non iuventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide Luciani conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant. Aeſchines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασι. Quamquam eo iam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτος ἐθάῤῥησε σχολὴν ἔχειν ὕπαιθρον ἐν Λυκείῳ,

teſte Diogene L. VII, 185. eam ob rem Iſocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι· & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Ariſtophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. Hemst.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγγρ. c. 3, & Pauſan. Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in impr. ſcribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeum fuerit, quaerant alii. Mihi ſatis eſt, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide Arrian. in Epict. 337 B. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 7. *** Πολυδεύκην) Hic lacuna erat in Mſ. ſed in qua multa deeſſe non videntur. Cler. Immo in *V*. ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην ..... συνέβη τὸν μὲν κα..... ὡς ὑπό. Gron. Satis apparet, priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἤστην &c. ſequuntur, quin ad huius dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὔριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. Hemst.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in *V*. ἐλυ..... Solan. In ed. *A*. parum dextre lacunam hanc explevit ſive Clericus, ſeu Scholiorum deſcriptor, per ἐλύπησεν activae poteſtatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. Hemst.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in *V*...... Solan. Recte fuit ſanata. Schol. ad Homeri Od. Λ, 303, exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. Hemst.

ibid. col. 2. *l.* 2. Τῷ ..... κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένους, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. *A.* fuit προειρημένοι, mutavi in προηρημένοι. HEMST.

Pag. 129. *l.* 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Immo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque Plato, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter coniecturam, & illam ſuam ſolemnem μαντείαν ultro fateantur: verumtamen, iiſdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non exſpectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixiſſe ferunt, τήν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδηλότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themiſtius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον) Narrat interp. Ariſtoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δεῖπνον) Mos erat divitibus, ut ſingulis menſibus Hecatae ſacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae poſtea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienſes autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum luſtrare ſolebant, adhibitis parvis & vilibus quibuſdam hoſtiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Ariſtoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Gloſſematarius. COGN. V. καταπλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Miſc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ᾠῶν ἐκ καθαρσίου iterum eſt mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Eraſmum Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Ariſtoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo ſolet, loca quaedam veterum indicaſſe contenti, propius inveſtigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omiſſae curae partem aliquam explere conabimur. Superſtitio ſacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, ſic non minus fuit in luſtrationibus inveniendis ingenioſa, quarum ope tanti mali labes depelli poſſet: luſtramina vero ſive purgamenta ſibi perſuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae cauſa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, ſub terra defodi, in mare, montes, loca vaſta deportari, ſaepius in triviis abiici τὰ καθάρσια ſacrorum legibus fuit conſtitutum. Peſſimas vaferrimae religionis artes ſapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod ſaltem certis in luſtrationibus uſurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae ſi quis ſciens attrectaſſet, cibive loco ſumſiſſet, ille foediſſimus atque averſabilis piaculum commiſiſſe putabatur nullo piaculo luendum. Locus eſt Demoſthenis inſignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. ſed inſigni deſcriptorum flagitio mutilatus, in quo teſticulis avulſis neſcio quas aves importune ſubdiderunt. Ariſto (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire ſe refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Auguſt. ſecutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Ariſtocratem ipſumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut inſtitutam verſionem quomodocunque impleret, *aviculas luſtrales e coetibus* dedit, ingenue faſſus nihil horum ſibi placere, veniam meretur: reponendum eſt ſine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non ſubſcribat: oſtendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, ſolitos fuiſſe Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, *καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον*. Etymologus quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo luſtrationes placandorum manium cauſa factas, ſubiicit, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec ſecus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, *τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται*· nam Heſychius etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non ſolum purgamentum, ſed & Ἑκάταιον Hecates ſignum aut ſtatua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diverſa ſcribendi forma notat Schol. Ariſtoph. ad Veſp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac ſeparatum, in controverſiam venire poteſt. Sub initium cuiuſque menſis Hecatae coenam a ditioribus inſtructam, propoſitamque fuiſſe in triviis, ut ab infimae ſortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Ariſtoph. ad Pl. v. 594, quam ipſe Comicus eo in loco teſtatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit luſtrata domo; quam religionem ſingulis fere menſibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo ſuperſtitioſiores, obire conſueverant: ea re Theophraſtus quoque in deſcriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, ſacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio perſuadebit, opinor, feliciter nos exemiſſe difficile mendum Harpocrationi in Τριακὰς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem diſerte VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a luſtratione aedium non purgamenta ſolum in trivia fuiſſe deportata, ſed adiectum inſuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de luſtraminibus ipſis foras proiectis dici manifeſtum eſt T. II, p. 290 D. canis χθονίᾳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Heſychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· ſimilique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Euſtathius ad Od. Γ, p. 1467, ſcribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum ſit, accuratior tamen in Heſychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, *peractis lustrandi caerimoniis efferri, inque triviis abiici*: Plutarch. Quaeſt. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim ſacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teſte, ne alios hic appellem, Ariſtoph. Schol. ad Plut. v. 1139; ſic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. Ariſtophanis eſt δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi viſa ſunt, quae Pollux ſervavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, ſive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπον, ſeu malis, quod nunc alteri praeponendum cenſeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae menſae coena*. Iunguntur a Luciano ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum uſus ſcilicet in expiando familiariſſimus: neque adeo mirum eſt, de triviis pro cibo tolli conſueviſſe, quandoquidem in luſtratione confringi non ſolebant, ſed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἔστι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averſabantur nec Cynici, anilium fabellarum irriſores, nec quos paupertas ſuperſtitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὠὸν ἐκ καθαρσίου) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuiſſe produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiuſmodi obibant munus, qui dicebantur a colluſtratione Periſtiarchi. Ova luſtrationibus apta monſtrat Iuvenalis illud VI, 516, — *niſi ſe centum luſtraverit ovis*: ſed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec luſtralia indicat illis verſibus, *Et veniat, quae luſtret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula ſulphur & ova manu*. Sed nil tam neceſſarium, quam ſulphur. Homer. Od. X, 481: Οἶσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum* ſulphur *ad expiandas ſuffitu domos*. COGN. De ovis luſtratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ

χοιριδίοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiaſt. Ariſtoph. Caelius c. 20, l. 3. Heſych. verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας. Suid. Heſych. ultimam tangit originationem. Ex his Periſtiarchis καθάρσια dicta περίστια. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον) Utitur hoc loco Oct. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, *ſciſſili palliaſtro ſemiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in Ariſtoph. Plut. v. 715; qui cum ſe vidiſſe narraret, quae ab Aeſculapio gererentur, *Atqui, ſcelus*, inquit hera, *quomodo potuiſti, qui te palliolo dixeris involutum?* tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὀπὰς δὲ τὰς τρώγλας· commode; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λινοῦν τρωγλωτὸν eſt *ſticharium lineum ac lacerum*: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῆ in Acharn. v. 434, id eſt, ut Schol. ait, πολύτρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Τυχὸν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνίητο) C. M. ἀνεῖτο. *V.* ἀνείτω. SOLAN. Inſcitia formationis Grammaticae, qua ſaepe labuntur, quos minime oportebat, peperit abſurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit ſcripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἐὰν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. *V.* ἀπεμπτῆσαι τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; ſed his veſcebatur vulgo. Mortuus eſt autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam eſſe rationem cenſui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adiutam: τούτῳ, *eo quod ova cruda voraverat.* HEMST.

Pag. 130. *l.* 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Τἀπολλὰ) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete caſtigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc verſionem expreſſit: *ac philoſophos illos arrogantes multa perſtringit.* Verum dixiſſet, ſi legeretur in Luciano πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι· nunc nullam interpres notam commeruit: idem eſt τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπιτοπολὺ, quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Noſter: *περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλὰ τερατευόμενος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλά·* non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24, vel invito clariſſ. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. *Κέρατα*) Per *κέρατα* captioſos ſyllogiſmos ad hunc modum conflatos intelligit Chryſippus: *εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ᾽ ἔχεις· κέρατα δ᾽ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις.* Quod *non perdidiſti, habes: Cornua non perdidiſti: Cornua ergo habes.* COGN. *Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδειλείτην.* De quibus in Vitar. auct. BOURD. *Ceratinae & Crocodilinae quaeſtiones & ambiguitates:* Quintil. I. VORST. Philoſophos omnes, praeſertim Stoicos, hic carpit, quibus ſophiſticatio illa in ore frequens: *Quod non amiſiſti, habes: Cornua non amiſiſti: ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, coniicio factum, ut poſtea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori iam aetate in proverbium abiiſſe obſervavit Ez. Spanhem. Diſſ. VII, p. 402, quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, exſtat in Onirocrit. l. II, cap. 12: *Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ* ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ *αὐτῷ* ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex. Etym. v. *Corne.* Vetus haec Sophiſticatio. Diog. Laërt. pag. 147 A. De phraſi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἐκκλ. c. 10, B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. *Κροκοδείλους*) *Κροκόδειλος* ſophiſma ex fabula mulieris Aegyptiae huiuſmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Vitarum auctione ſub finem. Quintilianus lib. I, c. 10, *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in noſtris Narrationibus lib. I. COGN. Reſpicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum ſe ſpondet verum reſpondenti: ſtatimque rogat, redditurusne ſit puerum, an non.* Haec & eiuſmodi *ἄπορα* philoſophis illa aetate, iuventutis exercendae cauſa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere ſolemne erat. V. Ἑρμ. c. 81, & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88. Idem Diogenes plura eiuſmodi *ἀπόρους λόγους* nominat 174 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. *Ἐρωτᾷν διδάσκ. τὸν νοῦν*) Venerat olim in mentem *ἐρευνᾷν*, dictio ſcilicet conſentanea *τῷ νῷ*, cui parum accurate iungitur *ἐρωτᾷν*. Verum minime repudiandum eſt *ἐρωτᾷν*, de philoſophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus ſeſe invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

prium : nam & Noſter ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato ſimili ſtructura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκτα, in Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾷν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*. Diogen. L. VI, 69, 71, de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. Sext. Empir. P. H. I, § 20, ἐὰν δὲ καὶ ἄντικρυς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae Stephanus, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius Creſoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum retineri conveniat ἐρωτᾷν, nihil eſt magis appoſitum, immo nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους· nam revera iuvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. Hemst.

ibid. Τὸν νοῦν) Τοὺς νέους ſcribe. Guyet. Vorſtius τοὺς νέους, Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce Baſilium Ep. I ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας παραλαβοῦσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς. Solan.

ead. l. 14. Οἰμώζειν) Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare iuberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribuſque aliis locis. Horat. II, Sat. V, 69: — *invenietque Nil ſibi legatum praeter plorare* —. Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter iubeo plorare cathedras.* Cicero in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus.* Cogn. Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiaſt. Ariſtoph. ad illud Ἱππ. v. 431, κλάειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in uſu frequentiſſimo apud Lucian. Bourd.

Pag. 131. *l.* 4. Ἕνα ὀβολὸν) Atqui alii teſtantur, mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide Suid. v. ὀβολοῦ, & v. φεῦ. Kuster.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. *Dicat Opuntiae frater Megillae.* Guyet. Vide Plat. de Leg. III. Noſter de eodem καταπλ. c. 22. Solan.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit Pauſan. VIII, p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem eſſe, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται· λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Prave Δαμαξένου· peius *Damaxenis* interpres: extra hunc locum alibi nuſquam apud Noſtrum, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Heſych. φοβερὰ ſimpliciter interpretatur Schol. Ariſtoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἢ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἢ ἐρύθημα) Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Heſych. verbo Ἐρυθαίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt Plin. Ruell. Fuſch. Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis feminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet diſcriminis. COGN. Ubi ſermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege ſoluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi ſolet κόνις· apud Noſtrum D. M. XVI, Herculis σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον· & XX, qui locus valde videri poteſt opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔῤῥιπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. Ariſtid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει· eius generis ex Anthologia ſola proferri poſſent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratiſſime pertineat hoc dictum, & a vitii ſuſpicione vel minima procul abſit. Eraſmus ſane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas ſuas inſtruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter Lucianum alio fideiuſſore dato: nec minus in Stromateo magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστί. At ſi, quibus incommodis haec verba premantur, conſideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae reſpondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communique uſu receptum, demonſtrat: cuius quis dixerit ullum inveniri veſtigium in Πάντα

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, *Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδὲν*, niſi quis ſimul eundem in cenſum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere poſſe concedam, proverbia tamen eſſe vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil eſſe aliud arbitror, quam coniecturam ſentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire *φασί*. Deinde quorſum illud *ἡμῖν* tam inepte interiectum? quod ſi quis obiiciat familiarem eiuſmodi dativorum, qui ornandae orationi ſerviant, uſum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeſo, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis ſim facile perſuaſurus, haud ſcio, mihi non videri inter ſe congruere copulata *μία κόνις*· ſatis erat, *κόνις πάντα*· quam autem longe diſſentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire poſſint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin ſtatim animadvertat. Nunc ſi difficultates eas ſimul omnes levem, vetuſque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiuſque venuſtatis ſtudioſis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, in quibus nihil eſt, quod ullam in partem offendat. Proverbii poteſtas explorata complectitur eas res, quae diverſi generis atque ordinis ſine ullo diſcrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. *περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον*· cum ſcilicet promiſcue convivae nullo dignitatis ſervato gradu ad menſam accumbere iubentur. Similiter Clemens poſuit in re multum diſſita Str. I, p. 355 C. *οὐ γὰρ δὴ μία Μύκωνος* (ita ſcriptum eſt per *ω*, ut aliis in locis ſaepenumero) *ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή*. Eruditiſſimi Patrum mens eſt talis, Sacrarum literarum explicationem & ſenſus non omnibus eſſe pari modo accommodatos, velut aliquem confuſae mixturae cinnum; ſed alios Chriſtianis infantibus & lacte ſuſtentandis, alios convenire viris ac robuſtiore cibo firmatis; quare hominis eſſe perfecti *τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. Themiſtius Or. XXI, p. 250 C. *ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα* (Platonis, cuius verba protulerat) *ὧν ἐραστὰς χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν*· non poterat clarius exhi-

beri paroemiae nativa virtus, quam ſane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abeſt, ut res aeque ſit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Eraſmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia ſub unam Myconum;* aliud Stephanus in Μύκονος, vel potius, quem deſcripſit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non ſunt ſatis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρτημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *ſub unam inſcriptionem*, ſeu *titulum*, *quae diſpari ſunt natura*, *redigere*: διηρτημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditiſſimis Caſaubono & Holſtenio, διηρημένα. Sed Euſtathio quid fiet ad Dionyſ. Perieg. v. 525, qui, cuius veſtigiis tanquam certiſſimi ducis ſic inſiſtit, ut a verbis eius latum unguem vix diſcedat, deſeruiſſe Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλάβην ἢ καταδίκην. Haec quidem unde ſint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem uſum in priſcis ſcriptoribus deprehendiſſe me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, poteſtate vocis γραφὴ forenſi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem conſtruxit? haud equidem ab hac ſuſpicione ſim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptiſſime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos ſignificaret nullum eſſe nec formae nec virium diſcrimen, aequatoque iure cunctos inter ſe ſimiles ac pares. Neſcio tamen, an aliquid inſuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametſi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio reſidere, exſtirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum eſt illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus.* Sed hoc ſubtilius forte, quam verius. Hemst.

ibid. Εἰσὶ) L. ſolus. Alii φασί. Solan.

Pag. 132. *l.* 3. Λακεδαιμονίοις ..... ἐκλελύσθαι ..) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora conveniant; ad Philoſtr. p. 164. Sed nihil eſt, cur de aetate ſenioris mortem proxime ſecuta, qualis hic fingitur, non poſſit intelligi. Solan.

ead. l. 5. Ἐκλελύσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetuſtior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe ſectae durioris philoſopho, iure videri poterant effeminati, a ſeveriſque Lycurgi inſtitutis longe diſcedentes: nam poſt Athenas devictas, cum voluptatum deſiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexiſſent, labare paulatim coepit priſtina diſciplina, & vitiis indies creſcentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid ſubinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum reſtitui potuit. Clearchus Solenſis, Ariſtotelis diſcipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἳ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec eſt cauſa, cur & huius & inferioris aetatis ſcriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum ſaepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἄγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod ſi ad tempus ſerius deſcendas, nihil eſt his ipſis Lacedaemoniis, maxima ſaltem eorum parte, inquinatius: vide Philoſtr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti ſenſus eſt Apollonii Tyanenſis epiſtola LXIII ad Ephoros, qua miſſos ad ſe viros oſtendit ab habitu corporis & veſtitu molliſſimo pro Lacedaemoniis habiturum ſe non fuiſſe, niſi traditae literae Lacedaemonios declaraſſent. Patet igitur, quanti ſit facienda Olearii ſuſpicio ad Philoſtr. p. 164, n. 5, *iuniorem Menippum eſſe, qui paſſim a Luciano perſtringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *ſub finem Dialogi illius Diogenes Polluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi perſuadeas, accurate Dialogos iſtos eum perlegiſſe, qui Menippum ibi paſſim a Luciano perſtringi ſtatuit. Hemst.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus*: μετοικήσομεν mendoſam lectionem ſecutus eſt interp. Bourd. Μετοικήσομεν Mſ. Ox. ed. B2. W. St. & Hemſt. melius, quam quod in reliquis eſt μετοικήσωμεν. Solan. Non eſt faſtidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac ſi dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendoſum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσομεν· haec enim quaſi comminatio mu-

tandarum ſedium expreſſius oſtendit, quanto opere Menippo nullum ſe vexandi genus abſtinenti ſuccenſuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. Hemst.

Pag. 133. *l.* 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρὸν &c.) Aſſimilis eſt Platonis ſententia de ſenibus, qui non ſine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὥς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. Hemst.

Pag. 134. *l.* 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deeſſe πω, ὡς οὐδέ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit ſimilitudo ſyllabae ſequentis: nunc nihil eſſe puto, cur eam deſideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritiſſimo, aſſentior ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus poſuiſſet Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis ſolum, ſed viliſſimorum etiam mancipiorum habet poteſtatem: eam elegantiam Xenophon non eſt aſpernatus Πορ. p. 538, v. 7, ubi ſcribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατεύεσθαι, ἢ εἰ συντάττοιντο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα.... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philoſtratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. Hemst.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; Ariſtoph. Ran. v. 21, Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide eiuſdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lyſiſtr. v. 659. Demoſth. in Ariſtog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τουτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt Dionyſ. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expreſſit: *Quid eſt, ſi hoc non contumelia'ſt?* Andr. A. I, Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III, Sc. III. Hemst.

Pag. 135. *l.* 11. Ἀμφίλοχε &c.) Trophonii antrum notius eſt, quam ut de eo dicendum ſit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum ſit, monendi ſunt ſaltem iuniores *Malli* exſtitiſſe, V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticae *vates Amphilo-*

chus pro Deo colitur, verba ſunt Livii XLV, 27, *templumque vetuſtum eſt fontibus riviſque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc deſino. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 7. Εἰσήρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipſa, quod dudum coniectavi, poſtulat ἐξήρχοντο. Tum *V.* ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monſtrabant. HEMST.

ibid. l. 8. 'Ανδεῖς) 'Αμηδεῖς. *V.* SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim eſſe corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. reſtituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex *V.* De Trophonio non diſſimilia tradidit Nonnus Συναγ. 'Ιστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. *l.* 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι) Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & ed. *Fl.* Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere perſonam videatur: quare nihil erat cauſae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco ſine controverſia pro Trophonio ſubſtituendus eſt Amphilochus: ut alieniſſima ſunt, quae hic dicuntur, a perſona Trophonii, quem, dum ſe heroëm eſſe contendit, & oracula vere conſulentibus edere, ſalſe Menippus irridet, ſic contra nihil obeſt, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adſcribi iſte ſermo, qui omnem illam divinitatis perſuaſionem ſtupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam cauſae communis deſertori, 'Αμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη &c. neque is, quaſi ſua parum referret, diſputationi ſeſe amplius immiſcet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a ſequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit Ariſtid. T. I, p. 82 A. 'Αμφιάραος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ 'Αμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσί τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ ('Ασκληπιάδαι, quos ſupra iſtorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι· ita legendum eſt διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifeſto reſpicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuiſſe, verſio prodit. Viden vero, quantum Luciano diſtet Ariſtides, homo ſuperſtitioni addictiſſimus: fama tamen tenuit, nuſquam praeſentiores apparere Deos, quam, quo Chriſtianos omnium minime credulos ablegabat Celſus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς 'Αμφιά-

ρεω, καὶ εἰς Μόψου· ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεοὺς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Origen. in Celſ. VII, p. 355. Hemst.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) Vulgatiſſima ſunt μαντεύεσθαι ἐν vel ἐς Τροφωνίου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκὼς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. θέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σηκοὺς & θαλάμας eadem in fabula ſacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pauſan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἔρχεσθαι· mox: ἐπειδὰν δὲ ἀνὴρ ἔρχηται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθοῦσιν εὕρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἴαμα· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. Hemst.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις) Exſequitur hanc totam hiſtoriam Scholiaſt. Ariſtophan. ad Nub. Vide Philoſtr. & Lucian. Necyom. c. 22. Bourd. Pauſanias habitum conſultorum deſcribit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philoſtratus etiam de ea re ſatis multa habet pag. 362. Solan. Tam parum a Luciano diſcedit iiſdem propemodum verbis expreſſus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρωος Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ δεόμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος ὀθόνῃ ποδήρει (Pauſanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pauſan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὕπτιος κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἄνεισιν αὖθις ὑποφήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religioſa vaferrimarum praeſtigiarum pompa inſtructiſſimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, teſtibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως ſcribere non ſit dedignatus; ſingularine libro, an, quod exiſtimari non abſurde poteſt, parte ſaltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno *: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philoſopho tribui ſolet, poſt Lebadiam recenſeri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixiſſe tibi perſuadeas, qui deſcriptionem ſacri totius accuratiſſimam ipſe fuerat perſecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento verſaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index oſtendit: qui labor ſi ad noſtram aetatem perduraſſet, ut erat ſane Plutarchus omnis antiquitatis, & praeſertim religionum vetuſtarum curioſiſſimus, haberemus certe enarrationem non ſacri tantum mirabilis, ſed & ſenſus allegorici ac ſublimioris exactiſſimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium afferri, contentos eſſe nos oportet diligentia Pauſaniae eo minus ſpernenda, quod ſacerrimarum fallaciarum tot miraculis praeſens ſpectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & ſatis graphice, Philoſtr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & peſſime vertentis obiter eſt vindicandus. Ad Trophonium, cuius perſonam aſtu non inferior agere potuiſſet, deſcendere conſtituerat Apollonius: renituntur antiſtites, apud alios ita dictitantes, ſe ſacri caerimonias praeſtigiatori mago arguendas obiecturos non eſſe; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι· hic καθαροὺς ut reponeret, ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines neſarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philoſtratus: *ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum.* Ceterum iſtae μάζαι, vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Heſychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (niſi, quod ad Pollucem fui ſuſpicatus X, 81, n. 84, abſit vocabulum, quocum οἷς convenerit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι· καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες· a quibus Etymologus non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iiſdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστὴρ καὶ ὑγίεια ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologo

teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐστὶ βοῦς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούταις certe Philoſtratus aſſignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μειλίγματα ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίμπτει· cui ſuffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiaſtes noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Ariſtoph. Nub. v: 507, ubi & Scholiaſten lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obſequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Ὄφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. *l.* 18. Ὡρίσθαι) O. P. L. In *I.* vero & *W.* ὁρίσαι, quod in reliquis prave ſcribitur ὠρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. *l.* 3. Τροπωτῆρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco προπωτῆρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. Poll: I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorſus in re pari verbis iiſdem uſus eſt Lucianus Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere*, *referre in rationes*, If. Caſaubonus obſervavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δεκ', ἰατρῷ δραχμὴν &c. cuius exſtat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidiſſimus. Dionyſ. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146 ex Lyſia: καὶ θήσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ Τίθημι, λογιοῦμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem*, *repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν· ſic τιθέναι & θεῖναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον· Eupolis in Poll. IX, 59, θὲς ἑκατὸν δραχμάς· θὲς ἑτέραν μνᾶν. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exſolvi.* Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere*, *exſolvere.*

Sed *καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν*, *pendere obolum pro acu*, Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt *ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν*. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & Lucianum ſcripſiſſe *πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον*, aut *πέντε ὀβολῶν· quinque drachmis emi acum*. *Λαμβάνειν* & *καταλαμβάνειν* Graecis, inprimis Ariſtophani, ſaepe eſt *emere, comparare*, ut apud Latinos *ſumere*. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti*. Ibidem: *Eſt mihi gratiſſimum, tanti a te aeſtimatam conſuetudinem vitae victuſque noſtri, primum ut eam domum ſumeres*. Horat. *Quae parvo ſumi nequeunt obſonia captas*. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: *ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad velum* ſc. *ὠνησάμην, emi*, quod *ἀπὸ κοινοῦ* repetendum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem *ἀκέστραν* tanquam explicatio adſcripta eſt haec vox *σακκαῤῥάφιον*. Sic poſteriorum temporum ſcriptores vocarunt *ἀκέστραν·* ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in *ἀκέστρα*. Graev. *Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου*) Haec Thom. Magiſter protulit in *Ἀκεστής*. Benedictus ita vertit, *Et pro acu ad reſarciendum velum* (nam Micyllus tantum dederat, *& pro reſarciendo velo*) *quinque obolos exſolvi*; quaſi legi voluiſſet, *καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον*. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam diſtinctionem mutatam, quae ſeparet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: *ἀκέστραν* perinde pendet ab *ἐκόμισα*, vel *ὠνησάμην*, ac mox *κηρὸν καὶ ἥλους* &c. Quare Mercurius iſta, *πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον*, paulum incitatior adiecit affirmandi cauſa, ut Charon omittat de fide ſua, quaſi lucrum pretia mentiendo captet, quidquam ſecius ſuſpicari. Hemst.

ead. l. 8. *Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεῳγότα*) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illuſtrant Io. Brodaeus Miſc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. *Μάλθην*, de qua Feſtus in *Maltha*, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. *Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας*. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magiſter in *Ἀνέῳγεν* his Luciani verbis utitur. Hemst.

ead. l. 9. *Τὴν ὑπέραν*) Omnes fere Grammatici ſimilem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antennas ad malos deſtinabant*, Caeſar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium alioſque viros eruditos appellare video, inductos Iſidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra ſiniſtraque tenduntur retroverſo*. Caute I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis ſunt* opiferae, *ſi Iſidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo eſſe veſtigia tam manifeſta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Iſidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hyfera, funis qui a c. a. d. ſ. tenditur retroverſo*. Ὑπέρας, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moſchopul. περὶ Σχεδῶν p. 138. Hemst.

ead. l. 11. Ἄξια ταῦτα ὠνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἄξιον hic eſſe εὔωνον, & praeterea de vitio priſcarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem caſtigatae Benedicti verſioni ſubſtituit, *Recte ſane, haec vili pretio emiſti*. Illa duplex & contraria poteſtas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔωνον complectitur, ex Stephano vulgaribuſque Lexicographis ſatis nota. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τροπωτὴρ) Verbis totidem exſtant in Gloſſ. meis Mſſ. nec diſcrepat Heſych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι. Hemst.

ibid. l. 4. Ἣν νῦν) Iſta, ἣν νῦν σακκοράφιον (φιν) καλοῦσι Solanus interpoſuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Freſne in Gl. M. & I. Gr. Hemst.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἠπητὶς) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἠπήτριον καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπητίς· καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. Solan.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, ſed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiuſmodi* ἐργασίον. Lege ἐργασίαν. Solan. Pro ἀκεστρὸς ed. A. repoſuit etiam Solanus ἀκεστρὶς, coniecturam ſecutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam eſt admodum depravata: ſed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc deſcriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς αἱ παλαιαὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύ-

θαι. Eam ad formam hic quoque reponendum eſt, τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτριόν φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἠπήτριον, ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπητὴς, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἠπήτριον autem, quod & Suidas habet in Ἠπήτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἠπητήριον ab Euſtath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἠπήσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus uſitatum retulit in ſuum Gl. M. & I. Gr. Car. du Freſne ex Lex. Mſ. Cod. Reg. proferens: ἀκεσταὶ, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαύγειν & Ῥάφθης. Th. Mag. in Ἀκέστης poſt allatum Homeri locum ex Βατραχομυομ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omiſſum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Heſych. in Ἠπήτρις, & Euſtath. ad Od. Ξ, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνύεται) L. ᾧ ἀνεῖται. SOLAN. Scripſi ἀνίεται ſecutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρτημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται· abiiciendum eſt, quod additur, τὸ σχοινίον. Euſtath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἑρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam deſcriptoris proverbium hoc in Scholio deſideratur. In ed. A. vitioſe τοῦ κέρεως· poſt γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μή. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari coeptum erat ſumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epiſt. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec ſcribit Goldaſtus ad Doſith. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρήνη γὰρ) Niſi alia aliter ſuaderent, hinc putarem hoſce Dialogos non niſi imperante Commodo ſcriptos; uſque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta ſunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & ſequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot ſint numero, quibuſdam emunctae naris hominibus viſus eſt in his nimius fuiſſe Lucianus. Adeo ut vel acutiſſimus eius imitator Fontenellus id ei ſub ſpecie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum eſt, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod toties in hunc morem ſit invectus, qui non turpiſſimus tan-

tum per ſe, ſed eius aetate uſitatiſſimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuiſſe probant Poëtarum, Hiſtoricorum, omniſque generis ſcriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum ſui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia ſunt atque uſitata dicamus, qui hereditates captent, teſtamenta ſupponant, iuſtos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora ſua libidinibus proſtituant; qui denique immemores, quid nati ſint, cum feminis patientia certent* &c. V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio ſive Gallo ſub finem. Eſt apud Ariſtophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor eſſet, & dives, tamen remp. adminiſtrabat. COGN. Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum uſque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potiſſimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus inſigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πενταχισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. COGN. Benedictus, *quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus, *quinquaginta millia?* GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caeſar. pag. 326 C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. HEMST.

Pag. 141. *l.* 10. Πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit:* ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) *Lactat*, πλανᾷ. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic diſſentire ab viro clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eoſque ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ ἔχει, ut loquitur Noſter in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic Noſter in Tragopodagra v. 29: Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι, *Vana ſpe ſtulte lactati*. Euripides quoque in Phoeniſſis v. 399: Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero lactat profugos, ut aiunt*. At, ne quid diſſimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὁπόσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν. Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicaſſe, quod τὸ ἐλπίζειν· vel in Luciano revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, cum & ipſum ἐλπίζω, ſive poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, iniicio, ad ſpem adduco*, uſurparint veteres. Sic certe Homerus Odyſſ. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ· quod ἔλπει Heſychius ἐλπιδοποιεῖ, Scholiaſtes vetus & Euſtathius εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων, *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud Heſychium: nam ubi legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum eſſe Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, ſumſit Heſychius ex Homero, apud quem Il. Η, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀελπέων· ſed ſine auctoritate; nec dubito, quin legendum ſit ἀελπτέων, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπέω dixerint, certo ſciri poteſt eo, quod Heſychius affert ἔλπεον. Iens. V. Ienſ. Lect. Luc. V. Hemſterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ— legiſſe videtur. Sic Thucyd. VIII, 1: θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. & Od. B, 91; N, 380. Solan. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in Βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioſo codice deceptus, an ipſe

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum eſt. Si quis Thomae patrocinari velit, non inepte putet, eum ſcripſiſſe, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum eſſe mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia ſubiectus Thucydidis locus, ubi literis expreſſis ἐπήλπισαν, prioribus, niſi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obſtare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quidquam ſubodoratus fuit Nicol. Loënſ. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit exiſtimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari poteſt: licet enim in Homero ſimplici verbo ἔλπειν addita ſit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen proſa illum uſum τοῦ ἐλπίζειν conſtantiſſime repudiavit: recte ſive Ammonius, ſeu Herennius Philo, & prorſus accommodate: Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium aſſeruit Ienſius: alienum eſt ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani propoſito: neque eum errorem non facile vitaſſet vir magnus, niſi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuiſſet occupata. Ipſum hoc ἐπελπίζειν, *ſpem facere*, *ſpe propoſita lactare & fruſtrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui ſub initium eſt libri VIII, Scholiaſtes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida ſaepius occurrit explicandis proximae poteſtatis verbis appoſitum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omiſſo ſcriptoris nomine proponit. Dion Caſſ. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioſeph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui ſenſus foret, *multum in eo ſpei de Aſia finitimiſque gentibus habentes repoſitum*; quod a ſequentibus & Appiani mente longe diſcrepat: nam Gelenius quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pſ. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὧν ἐπήλπισάς με· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· *& ne vos fruſtretur Ezekias ſpes veſtras ad Dominum convertendo*. Structura

mutata diverſam huic verbo ſignificandi formam induit, ἐπελπίζειν τινὶ, *ſpem in aliquo collocare & repoſitam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν· plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a ſimplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· Pauſan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνηθέντων ναυτικῷ, κάθοδον ἔσεσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum eſt Noſtri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiaſtae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Caſſ. qui ſolus habet exquiſitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὡς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberat, quo minus Pauſaniae placere potuiſſet, ὡς κάθοδος ἔσεται σφίσιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται) Si conſideratius attendas, videtur iſtud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo poſt ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ſequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille planus improbiſſimus, quaeſtu iudiciario paſtus, qui illi pecuniae, quam condiderat, ſpe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum eſt tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος· eodem ſpectat illud Sophoclis, Ἐλπὶς γάρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt Heraclito obſervata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπηνέμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συνηνέμους ἐλπ.) αἳ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶτις τύχη, ἐλπὶς παντοτρόφος, apud Heſychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, ſic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρησταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι paſſim frequentantur. Quod ſi quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto ſenſum capiet: *Hi vero iam ſorte inter ſe diviſa pecudum ritu ſecuri paſcuntur, vitam beatam ſibi attribuentes, rationibus ſuis adſcribentes*, ea τοῦ τιθέναι poteſtate, quam ad Dialogum ſuperiorem expoſuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam uſurpari, ſed ſaepe cum contemtu quodam & contumelia, ut ſignificetur, eos pecoribus ſimiles & abiectiſſimos eſſe, docet C. A. Dukerus ad Thucydid. VII, 48. Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etſi non ignorem uſum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-

ros deſcendunt, ſi ſcriberetur ἑλκέσθωσαν, haud equidem aſpernarer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet iam ante dixerit, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox κατάσπα. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἕλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. Quod autem mox τὸν ὀνειροπολήθέντα πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (Aelianum auctorem ſtilus indicat) apud Suidam in Κορνοῦτος· μηδὲ μὴν ὀνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχήν. HEMST.

Pag. 142. *l.* 1. Ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus iuventuti reſtitutus eſt, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos*. COGN. V. Ovid. Met. IX, Heſiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiaſtes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem paſſim: Ariſtoph. in Plut. Ariſtaen. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθήβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendoſe pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συμ. c. 35. V. Il. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἴαντος) L. Αἴαντος· ſed Scholiaſtes confundit hunc cum *Oileo*: & mox ὑπέργηρως. SOLAN.

Pag. 143. *l.* 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα) *In quatuor famulos incurvatus*. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt Lucianus & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἔμψυχόν τινα τάφον) Terpſion Thucritum ſenem decrepitum *vivum ſepulcrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *ſimilis ſepulcris nil niſi no-*

men retineo. Cogn. Ex Eraſmi Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver: Vivum ſepulcrum.* Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὕψ. p. 18, & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu totius orationis adiuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis poſſe exiſtimem, facile tamen dedero caſtigatius uſurpaſſe Lucianum de *ſilicernio*, vel *ſene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporiſque viribus ſepulcro quam vita longiore dignior eſt, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praeſertim Comici, ſed & σορὸν & σορέλλην per convicium appellitare ſolent. Hemst.

Pag. 144. *l.* 2. Ἄνω ποταμῶν) Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeſchyl. Eurip. Ariſtoph. Bourd. Mutilus videri poſſit hic locus; ſed in eiuſmodi proverbialibus locutionibus ſaepius invenias aliqua ſui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, verſus ſcholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuſe Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Heſychius obſervat, Aeſchylum eo proverbio uſum eſſe. V. Hemſterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiaſtes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. Solan.

ead. l. 5. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Eraſm. Bourd. Eraſmus prolato Luciani loco haec addit: *Id eſt, Nunc id evenit, quod vulgo dici ſolet, Plauſtrum ſaepenumero bovem ipſum aufert. Translata metaphora a plauſtris per declive retro labentibus, unaque ſecum bovem auferentibus.* Labitur, ut ſaepius, quam a quoquam hactenus animadverſum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae noſtrae decus, cuius errores magnis virtutibus compenſatos illa literarum tum primum renaſcentium rudimenta ſatis excuſant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, poteſtate ſumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, ſi rectum foret, vertendum erat, *plauſtrum bovem ſaepe effert, eiuſque funus ducit.* Tum neque illud ſatis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει· ſequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἕλκει vel adiiciunt, vel ſupplendum

eſſe monent. Mich. Apoſt. C. IX, n. 66, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν) λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιούντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, ſed & noſtrates hoc ipſo ſimilive proverbio rerum ordinem inverſum praepoſterumque ſignificare ſolent. Non alia Luciani mens, qui ſane nihil hic diſcrepans indicare voluit ab iſtis praecedentibus, ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, & ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Iam ſi hanc ſententiam noſtri ſcriptoris, uti decet, pro exploratа teneas, locum tueri nequit ſupervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam eſt uſus? Quocirca, ut dicam, quod res eſt, vehementer ſuſpicor, aſſumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, iſtiuſmodi verbum nimis liberaliter attexuit: reſecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. Hemst.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίνετε. Bourd. Bourdelotius recte vidit, legendum eſſe ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mſ. vulgatum ἐπιχαίρετε eſt ab hoc loco alieniſſimum. Graev. Ἐπιχαίνετε) Genuina haec lectio reperitur in Mſ. Gr. P. L. & ed. *I.* Uſurpat etiam Demoſth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo uſus eſt ſub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προεαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. Solan. Ἐπιχαίνετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam promta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: ſuam ipſe locutionem facile defendet Lucian. Dial. ſuperiore, μάτην ἐπιχανόντες· & in Tim. ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichi Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde peſſimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι ſunt dicti. Ceterum eſt ad heredipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut deſcribendi laborem ſubterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτώντων εἰσιὼν, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τουτωνὶ τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δι᾽ ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἷς μέγας ἐκ πολλῶν

ἀθροισθείη, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οὗ-δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Iud. de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνώς. Hemst.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς) Εἰσποιεῖν Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιεῖσθαι, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis tranſire iubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſaepe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. Iſaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἴπερ ξένον ὄντα τοῦτον εἰσεποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Pauſ. IV, p. 314, Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſeruit.* Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium aſciſcens atque adoptans, ſed & iudex, talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud Iſaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conſervavit Dionyſ. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem Budaeus ornatus magis cauſa, quam ſignificationis, poni cenſet C. L. G. p. 393, haud multum diſſentiente Stephano in App. p. 78. Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoſcunt παρέλκον illud Atticum Faber & Kuhnius; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, *& ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere.* Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur. Manetho, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις οὐρανίοισι φέρων παρέθηκα γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸν ἤπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demoſth. de Pace p. 61 C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, οἴχεται

φέρον, καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· niſi tranſpoſita legi malis, οἴχεται, καὶ καθείλκυσε φέρον· quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in iſtis, φέρουσα ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσῃ φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων· cuiuſmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeſchine exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demoſthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Cteſiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον κἀκεῖθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23, προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro & dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſtheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Iuppiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον· parum diſcedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμόνας, Πομπηΐῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiuſmodi verbis annectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat. Maxim. Tyr. Diſſ. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν. Iulian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλά σὺ μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

p. 14, προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: pag. 34, Aedeſius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἔτι λειπομένην παιδείαν· p. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρονι τῶν ὁδῶν. Damaſc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι· atque eum in modum eſt fere capiendum, quod Porphyrius apud Euſeb. H. E. VI, c. 19, de Origene ſcripſit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἕξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia ſummus Valeſius aberravit, vertendo ſenſum explanabimus: *ad barbaram Chriſtianorum & audacem diſciplinam velut in ſcopulum impactus adhaeſit, cui agglutinatus ſeque turpiter vendidit, ſuamque in philoſophiae cultu ſollertiam.* Poteramus, ſi liberet, in pluribus exemplis lapſus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec poteſtas ad vultures heredipetas tranſit, ſignificantur ſcilicet irrepere blando lenocinio, ſeſeque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas ſaepe hereditates officio aetatis extorſerat, tum anus & floris exſtincti, filium filiamque ingerebat orbis ſenibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam ſe ipſe inſerebat & intrudebat*: ubi neſcio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inſerebat* placuit. Saepius ita Noſter: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας· quae huic loco ſunt ſimillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans ſit & appoſita Luciani verborum ſententia: *Vos autem, malum! quid eſt cauſae, cur alienis inhietis, ac ſubdole irrepentes vos orbis ſenibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis exiſtimet, quaſi variatas illas ſignificandi figuras in participio φέρων ſolo reſidere cenſerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diverſis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diverſos, ſtructura diducente, poteſtatis eleganter immutatae rivulos, quorum curſum ac virtutem conſequi non licet, niſi circumſcriptione quadam utaris ad interiores ſententiae receſſus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri ſcripti editique: quibus etiam invitis, ſi Luciani mentem, & inſtitutum orationis ordinem ſequaris, particula negans videbitur inſerenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior eſt Codicibus ipſa ſententiae vis perpenſa: *Rem quandam & artem,* inquit, *excogitaſtis novam, vetularum ac ſenum amorem, tum quidem maxime ſi prole careant: nam quibus liberi ſunt, eos nos curatis, neque amore proſequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta veſtri amoris verſutia,*

etiamſi liberos habeant, odiſſe ſe tamen illos fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur. Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, τοὺς ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσι conſiſtere nequit, niſi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες ſcribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. *l.* 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mſ. ſuadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, *qui intelligunt veſtras artes* aut *aſtutiam*. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi ſequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpres; ſic repoſuimus, cum male antea δορυφορήσαντες. BOURD. Δορυφ— antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem repoſuimus. Exſtat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή—. V. Νιγρ. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arriſit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρῶντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polyſtratus oſtendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priſcam moveremus, cauſa fuit nulla; praeſertim cum membranae veteres nihil innovarent: δορυφορήσαντες ergo, qui divitem ſpe tabularum honorifice ſemper fuerant proſecuti, & perpetuo quaſi ſatellitio ſtipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, *cum ſe captandum praebuiſſet, reliquit filiam heredem, fruſtratus improbas ſpes hominum, quos ſic decipere, pro moribus temporum, prudentia eſt.* HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσμυγέντες) In cod. Mſ. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exſtat, ἀποσμυγέντες, *dolore ardentes*: eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Gloſſema eſt, quod in Mſ. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσμ. quam omnes impreſſi agnoſcunt. Aliud paulo eſt, quod legitur in Ἑτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύχτισας, ſed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* eſt, (vide ἱστ. α. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expreſſerunt, in ſinu rident, & ſibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγέντες, niſi forte hic ſigma, ut in quibuſdam fit, inſertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμύχομαι, uti ex Suida & Heſychio videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud Simonidem σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ— ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum Luciani, qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur, aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέντες) Pluribus in libris exſtat huius vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiſcunque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiaſtes Voſſianus. Niſi animum alibi praeſtantiſſimus Graevius habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Iunone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III, pag. 891. Eius ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur Lucianus in dial. Terpſ. & Plut.* ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, *ſeu* exardeſcunt. *Niſi malis* extabeſcentes, macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum* καίω, *verum etiam* μαραίνω. Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi dos. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poëta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiaſtes declarat, ex eoque Euſtath. pag. 781: Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἴληπται· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriuſque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyſſ. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθείη τέως μὲν ἔνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem inſidere II, c. 10, ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταιθαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum exſtinguendus, οὐ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετοὺς, quorum alii ſunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἷον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus ſemel ſignificatione propria II, p. 79, καλάμους, εἴπη τινες ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἁψάμενος, tranſlata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι᾽ ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὁ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ᾽ αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδεικνύμενος, πλεῖστι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· poſteriora ne verterent, interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciſcamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius ad-

ſtruet: *ipſe maiore, quam in aris ardebat, ſollicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Exſtat illud κατασμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, Ὡς δὲ κατεσμύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἰσθοιτό σε οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. Heſychius quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Κατασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribuſque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iaſonem aſpectat amore capta Κῆρ ἀχέϊ σμύχουσα. — adiuvandus eſt, auctore Suida in Σμυχόμενος, binarum literarum acceſſione Scholiaſtes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἁλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761, — ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & διασμύχειν, Gregor. Nyſſ. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἱονεὶ πυρὸς τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Suid. Διασμύχων, διαξύων, διακαίων· ſed ibi, Heſychio duce, reficiendum eſt διαζέων & περισμύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἧς με περισμύχουσι μελεδῶνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari. Gregor. Nyſſ. T. I, p. 828 C. κατασβεννύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπολούμενος. Kuſterum laudo, qui Eunapio reſtituit; eius enim eſſe, quae Suidas promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Baſilii Seleu-

cienſis interpretem. Pantinum mirifice decepit de Mirac. Thecl. II, p. 206: *ὅπερ (ἔλαιον) καὶ αἰτήσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος· οὗ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμηχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens, (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus*: ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris *ὑπέσμυχε*, ſtatim exſtat nativus orationis color: *Quod oleum cum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat.* Heſychio ſimul opem feramus: *Ὑποσμύγει*, (melius *ὑποσμύχει*) *θλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων·* ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte *περὶ τραυμάτων* poſſe legi, ut de vulneribus ſcriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono *ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων·* ſequitur in eodem, *Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα·* Suidas amplius: *ἐνδιερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα·* totidem vocabulis Etymologus, niſi quod *διερεθίζουσα·* nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic *διερεθίζουσα*, alter *ἔνδον ἐρεθίζουσα*, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeſte monent, eorum in cenſum *τὸ σμύχειν* cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni ſcriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem huius verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire Luciani verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo iure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nuſquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli *τοῦ σμύχειν* non ita videtur convenire *ἀπὸ*, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius *ὑποσμυγέντες* creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zoſimo IV, p. 264, *ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ* Theodoſius, pro *ἐπεσμύχετο*. Deinde cur non *ὑποσμυχόμενοι*; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure do-

ſta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio *καταγελασθέντες*, quam qui vocabulo, quodcunque in Luciano repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum *ἀποσμυγέντες* reperiſſe nequaquam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus affinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulchra L. Kuſteri coniectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento *ἀπομυγέντες*· fateor equidem, in eo verbo florem eſſe comicum, ab iiſque poëtis decerptum, quos ſtudioſe Noſtrum lectitaſſe conſtat. Quamquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, Polluci tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78, *ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾷν ἀπομύττειν εἶπον*· accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: Heſych. *Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾷν, γοητεύειν*· quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur. Euſtath. ad Od. Ξ, p. 1761, *Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι*. Neque aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. *Παραγγ*. p. 26, *Κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν*, modo ne vitio ſit ſcriptum pro *ἀπομύσσειν*· quamvis ibi quo minus pro *ludibrio habere*, *ludiſicari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare*: ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum*. Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis poſſe me emungi bolo*. Veteres aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens*. IX Ep. 7, *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit*: ut Hieronymum, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in Caecilii verſu apud Ciceronem de Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus *atque unxeris* ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime*. Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda I. Gebhardi obſervatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio Nonioque p. 103, *emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter *ἀπομυγέντες, ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat*, *deluſi atque emuncti*: quod ſane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet hereditatis bolus, quam improba ſpe iamdudum creviſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiaſten deduxerit ad ſuum illud καταγελασθέντες· quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγέντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγέντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυλλαίνειν, atque ille Clementis ἀπομυκτισμὸς Paed. II, c. 6, *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογίᾳ ἐπιστομιστέον καὶ ὄψει δριμυτέρᾳ καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπομυκτὴς prono curſu derivatur. Timoni in Sillis, teſte Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητορομυκτὴς, ἀττικὸς εἰρωνευτής· hac enim medicina iſte locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἑτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatiſque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum Luciani, tum Clementis inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium iunxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex Clemente remedium ferri poſſit corruptis Suidae verbis, quae merito Kuſterus habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω. Sed alterum ἐπιμυγέντες ut Scholiaſtes invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere*. Suid. Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν· Heſych. in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν· Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν non ſatis exploratum habeo: ad Homerum certe reſpexit Il. Δ, 20, Θ, 457, — αἳ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſiſque labiis ingemendi* poteſtas arri-

ſit, ſecutus eſt Scholiaſtes parvus: Heſych. Ἐπεμύξατο, ἐπεστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν· illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, Heſychius: neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate iam admonuit accuratiſſimus Sylburgius ad Clenard. p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud Aeſchylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat Heſychii Μυχθισμὸς, στεναγμὸς· nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: Heſych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter Suidas explicuit Meleagrum Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω ναί· τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In Theocriti Eid. XX pro μυθίζοισα utrum v. 11, an 13, ſupponi debeat μυχθίζοισα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes in Celſ. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὔγνωμον, ἐκεῖνα μὲν μὴ γελᾷν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν· ubi ſententiae nexus qualem vim poſtulet, haudquaquam obſcurum eſt. Verum minime negligendus eſt impreſſae maculae ſimilitudine notabilis Heſychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcunque in partem verſaveris ἐπισμύχειν, nunquam inde extundes poteſtatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Heſychius dederit ἐπισμυκτὸν, quod ſcribendum fuerat ἐπιμυγμόν· niſi tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vocis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὺν, cuiuſmodi multa praeſertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in Heſychio, ἁρμοστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κτιστὺς & λῃϊστὺς Herodoto, μαστὺς, ὀρχηστύς. Nunc ſi Scholiaſten ſecutus probaveris in Luciano ἐπιμυγέντες, ſenſus orietur a priore nonnihil diverſus: neque enim ad teſtatorem amplius, a quo fuerint egregie ludificati, ſed ad alios iſtos pertinebit, de quibus modo Noſter, τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται, quorum plenis cachinnis peſſimi captatores excipiuntur: *Hi vero dentes prae dolore collidunt, a cunctis ob deſtitutam hereditatis per inſidias appetitae ſpem irriſi ac ludibrio habiti.* Porro, me quidem ar-

bitrum ſi capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι· illud inſolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepoſitionem habet indoli verbi ſimplicis minus apte reſpondentem: hoc & uſu crebro & ratione nititur. Heſych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 91, — ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. *l.* 3. Ζώης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel ſeparandis varia librariorum eſt atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucydid. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι, Dionyſius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi ſecus: ut in Macrob. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. Ariſtaen. II Ep. 21, Ἀλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις. Philoſtr. Her. c. 9, καὶ δικαίους ἐποίει, βιῶναί τε ἐπιμήκιστον. Ioſ. Waſſius Add. praefationi clariſſ. Dukeri ad Thucydidem inſertis ſolutum ſcribendi morem in ſimilibus probat, quem ſane membranae quo vetuſtiores, eo accuratius obſervare ſolent. HEMST.

ead. l. 5. Ἢ προπέμψεις) Certiſſimus, ut mihi quidem videtur, eſt naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi poſſet προπέμψας· at verum Luciani arbitror προπέμψῃς. Neque alium, quam hunc, verborum horum ſenſum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutiſſime, dives ſimul & tales deridens; neque certe prius moriare, quam ubi praemiſeris omnes adulatores.* IENS. De hoc & ſimilibus ſupra affatim dictum puto ad Τιμ. c. 33. Neque eſt, cur ſcripturam optimam ſollicitemus. SOLAN. Eruditiſſ. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortaſſis alii uſitatius dicerent* προπέμψῃς atque id ipſum reſcribi voluit Ienſius. Sed merito lectioni vulgatae ſuppetias venit politiſſimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepoſitionis habuerint perſpectam. Capiendum eſt, quaſi dixiſſet, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auſpiciis; iiſdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illuſtrant ſimiles loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δᾳσὶ vel λαμπάσιν ὑμεναίοις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ παρθένων Dion Chryſ. p. 407 A. venuſte Noſter in Tim.

p. 114. ἐλεγεῖα ᾄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ Σικέλλῃ· quod aliis ignoratum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, ſed & *ſub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor Copae, *Criſpum ſub crotalo docta movere latus*: neque aliter Propert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti ſub carmine rhombi*. Ex his ſimul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auſpiciis ac ductu*; & v. 971, ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Niſi genitivum in hac phraſi ſaepius adiungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμίγγων, mallem fere apud Dion. Chryſ. pag. 286 C. διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς. HEMST.

Pag. 147. *l.* 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN.

ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum excidiſſe in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae ſic tranſtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me herede inſtituto brevi moriturum*. GRAEV. Acute coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deeſt. Reperitur autem in praeſtantiſſima ed. *I*. Librariorum negligentiae imputandum exiſtimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video cauſam, cur hac in parte a ſcriptura recepta, nulla addita ratione, diſcedere voluerit. Neceſſario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte ſcriptum eſt. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque negari poteſt, probam eſſe locutionem. Artemidor. I, c. 81, τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι· ita legendum eſt. V, c. 35, ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum ſi Lucianus ſcripſit, optime conſtare ſententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμενον· *illum ipſum ſemper obſervabam, promittentem ſe moriturum eſſe me ſcripto relictoque herede*: nam ὑπισχνεῖσθαι pro *ſibi polliceri, ſpeque certa rem quandam praecipere*, durius videtur, & ab uſu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis eſt copia, accedunt, veriſimile fit, iſtam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen deſideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire inſtituit: operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vulgata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciphr. I Ep. 3, ubi eſt, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuiſſet, in ſimilibus

exemplis a ſe productis ἐπὶ *non facile reddi aequivalente praepoſitione Latina, Lucianus*, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter iſtorum, qui ſenis cuiuſdam hereditatem ambierat, dicit*, ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, i. e. illum ipſum ſenem ſemper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *ſive* ſuperſtite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca ſecum non ferunt*. Phraſis eſt ſane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut Pauſan. III, p. 259, Πολυξὼ ὑπολειπομένη ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damaſcius apud Suid. in Αἰδεσία· τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· ſed etiam τελευτᾷν ἐπὶ παισὶν, *relictis, ſuperſtitibus filiis obire*: Argum. Demoſthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον —. Caſtigavit Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapſum in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem geſſerat in Eunapii Aedeſ. p. 70, ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis*. Euripides, quamquam oratione variata, non diſſimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον Ὡς ἕξοντες γ' ἐκ πατέρων Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatio demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἔτι νηπίῳ γάρ μοι τέθνηκεν reponendum eſt ἐπί. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ παντάπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil obſtare videtur, quin locutum eſſe brevius exiſtimemus Lucianum ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, pollicentem mihi, ut obſequii cultuſque gratiam referret, ſe, tanquam filio ſuperſtite me relicto, atque adeo, quod ipſa res intelligi iubet, ſcripto herede deceſſurum eſſe: argute autem τεθνήξεσθαι, quod & captator ſperabat, & ab homine ſene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliſſ. C. van Bynkershoek de Capt. Inſtit. p. 309 propoſuit hoc *exemplum captatae hereditatis, & ſimul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter ceſſerit*. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, ſicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὥς φασὶ, τῆς συνουσίας· itaque ſaepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto uſurpantur; quemadmodum Horatius, *Vivet extento Proculeius aevo*. Nunc tamen nihil movere ſatius puto. Thucydid. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγινομένου, minime ſpernendum eſt, ſimiliter enim Demoſth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγενημένων, *cum iam multum temporis interceſſit*: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipſe Thucydid. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται. Paulo diverſum eſt in Amatorio, quem Demoſtheni titulus adſcribit p. 250 E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. Hemst.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Eraſm. Adag. in *Tithoni ſenecta*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. Hemst.

ead. l. 14. Ἐπειδὰν τάχιστα) Prava diſtinctio impoſuit interpretibus, qui iſta verba ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime ſimul atque Ptoeodorus potum poſceret,* (*bibit autem abunde*) *praeſentius in calicem iniectum in promtu haberet*. Addit Bourdelotius, ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Sympoſiacôn decad. 5. Sed interpungendum eſt, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, *ut celerrime ſimul atque Ptoeodorus poſceret, bibit enim copioſe, meracius, immittere ut poſſit in calicem, paratum habeat illud,* venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poſcet. Graev.

Pag. 148. *l.* 1. Ζωρότερον) *Celerius:* ſic hoc loco haec dictio ſumenda, ut ex Homero Il. 9 interpretatur Plutarch. Sympoſiac. dec. 5. Bourd. Nec cur Benedicto placuerit *praeſentius*, nec cur Bourdelotio *celerius*, cauſa patet ulla, cum ex proxima parentheſi palam ſit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodiſſimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali cauſa fingi poſſet, prorſus ut ſupra in Timone de Thraſycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. Gron. Conſule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Caſaub. ad Theophr. Ch. 144. Ariſtot. de Poët. c. 26. *Merum* Noſtro haud dubie ſignificat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. Solan. Non auſculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον· ſi iungi voluiſſet Lucianus, non interpoſuiſſet, opinor, πίνει δὲ ἐπιεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Caſaubonum illuſtrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum;* quod ſcilicet Callidemidae iam longa ſpe laſſati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hauſto Proeodorus interiret: ita cepiſſe ζωρότερον apud Homerum quoſdam veterum Criticorum conſtat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω Philem. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. ſed nihil eſt neceſſe; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. Hemst. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me ſcripſit elegantiſſimus Geſnerus: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον,* bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.* Idem in Addendis.

ead. l. 8. Σφαλεὶς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. Bourd.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκείμην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κείμενον. Bourd. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem uſurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων. Ἐκταθῆναι, *extendere pedes, mori.* Hemst.

Pag. 149. *l.* 4. Ἧκε γὰρ ἄν σοι) Ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. ſic Mſ. *veniſſet enim ad te,* ſc. κλῆρος, *hereditas, communi illa via, licet paulo tardius.* ſic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire,* quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inuſitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota inſimul regna veniebant.* Sic & Cicero, aliique. Graev. Quid ſi, reiecta, quam forte male ſedula manus affinxit, vocula poſtrema ordinem continues: ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος· nimirum ὁ κλῆρος· niſi malis βραδύτερον. Perſimilis Ariſtophanis locus in Plut. v. 1243, Ἧκεν γὰρ ἄν σοι νεστὸς εὖ πεπεμμένος, ad quem de illa poteſtate verborum ἥκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praeſtantiſſ. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. Hemst.

ead. l. 12. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Ariſtoph. alii. Bourd. Vide quid ſupra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. Solan. Eſt in eo proverbio inexſpectati eventus atque ante non proviſi ſignificatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi pleniſſima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut eſt in Charmide Platonis p. 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obſcurum non eſt: illa tamen, ni fallor, ab Archilocho ſumſerat Plato. Explicat Luciani locum Eraſm. Chil. in *Hinnulus leonem*. Hemst. Fallor: ſumſit ab ipſo Critia Plato, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet. Idem.

ead. l. 16. Κατασοφισθεὶς) Mſ. κατασοφισθεὶς ἀθλίως, *miſere deceptus*. Vulgatus: κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος. Graev.

Pag. 150. *l.* 2. Θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν) Inſtitutionem hanc eſſe puram, atque adeo perperam referri ad eas inſtitutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliſſ. Bynkershoekius de Captat. Inſt. c. V, p. 319. Lex certe de animi ſecreto non iudicat: verum Noſter hoc quoque genus inſtitutionis hamo ſubtiliter obvoluto inſtructum, etſi directe non incurreret in leges, ad ſpeciem captatoriam retulit, ſententiam probiſſimorum ſuae aetatis hominum ſecutus. Sic mutuae coniugum inſtitutiones quamvis iure publico non improbabantur, poterant enim veris affectionibus videri provocatae, quia tamen, ſi mores ſeculi maculoſos ſpectares, plerumque in ſuſpicionem incidebant inſidiatoriae malitiae, gravem bonorum honeſtorumque hominum vituperationem ſubierunt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo, maritum teſtare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus inſtanter*: ibi Valeſius hunc Luciani locum protulit, interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, *teſtamentum ei oſtendere*: praefero ſenſum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51, *Qui teſtamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praeceſſit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non eſt, quod voluerunt interpretes, *imminente morte*, ſed *ſpe mortis*, quam ſimulac Hermolaus obiiſſet, reſignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae ſunt, quas Longinus vocat p. 240 ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν· nam θηρᾷν & *venari* non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *viduas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis*. Hemst.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit Aldus, iamque recte in verſione poſuit interpres, *Quid*

ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. IENSIUS.

ead. l. 10. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.) Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de heredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecunque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio, *Eſcam hamo circumponere.* Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσηται τὴν ἐν μείζοσιν ἀπιστίαν· Zeno Veron. de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτὴς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεὶς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καταπιεῖν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Iuliano Symeon Metaphr. Vit. Athanaſ. § 16: Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καταπιὼν εἵλκετο τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενος· de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Iulianus a fide Chriſti abſtraxerat Aſterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωμάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως ἄγκιστρον. Gregor. Nyſſ. T. II, p. 227 B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θήρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) διὰ τὴν χρείαν περιχήναντες συγκαταπίωσι τοῦ τόκου τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecunque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus Heſychio & Etymologo. His aſſimilia ſunt in Luciano permulta; ſed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾷν τὸ ἄγκιστρον· perquam appoſite Horat. II Serm. V, 24: — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. Ariſtaen. I Epiſt. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Eraſmus in *Vorare hamum* parum accurate. HEMST.

Pag. 151. *l.* 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδύς, εὔοσμος, περίοσμος, ἀνθηρός, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν ſaepiſſime interpretantur Grammatici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea ſemel de Siculorum

deliciis in animos hominum impreſſa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc dictionem uſurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copioſe de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero ſervat, qui ſui potens eſt, & in menſa Sicula vel Aſiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demoſth. Encom. vocavit Syracuſanas immodice lautas & opiparas: Syracuſani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracuſanorumque menſae delicatae non ſecus ac Sybaritarum: quare Lyſis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua deguſtata Hipparchus vel Archippus a ſeveritate Pythagoreae diſciplinae deduci ſe fuerit paſſus. Luciani locum Brodaeus attulit Miſc. V, 33, & iiſdem fere veterum exemplis uſus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit conſimilem adſcribere Theodoreti ſententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικήν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἁβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themiſt. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἀδδὴν καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων· Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyſſ. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἁβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil eſt in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Iſaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. *l.* 3. Ὑπέῤῥει) Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθὰ, *mihi, o optime, ab aliis bona affluebant:* vulgo ὑπέῤῥει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέῤῥει, ſuadente Mſ. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέῤῥει, quae omnes inſidet edd. ſententiam obſcurat; haec illuſtrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti ſcaturgine, qua, ni moles obiiciantur, campi ipſi inundentur. Hinc proverbium apud hunc noſtrum Ἑρμ. c. 61, ἐπιῤῥεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος· & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. IENSIUS.

ead. l. 10. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.) Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de heredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecunque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio, *Eſcam hamo circumponere.* Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσηται τὴν ἐν μείζοσιν ἀπιστίαν· Zeno Veron. de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτὴς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεὶς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καταπιεῖν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Iuliano Symeon Metaphr. Vit. Athanaſ. § 16: Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καταπιὼν εἵλκετο τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενος· de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Iulianus a fide Chriſti abſtraxerat Aſterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωμάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως ἄγκιστρον. Gregor. Nyſſ. T. II, p. 227 B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θήρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) διὰ τὴν χρείαν περιχάναντες συγκαταπίωσι τοῦ τόκου τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecunque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus Heſychio & Etymologo. His aſſimilia ſunt in Luciano permulta; ſed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἄγκιστρον· perquam apposite Horat. II Serm. V, 24: — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. Ariſtaen. I Epiſt. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Eraſmus in *Vorare hamum* parum accurate. HEMST.

Pag. 151. *l.* 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν ſaepiſſime interpretantur Grammatici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea ſemel de Siculorum

deliciis in animos hominum impreſſa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc dictionem uſurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copioſe de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero ſervat, qui ſui potens eſt, & in menſa Sicula vel Aſiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demoſth. Encom. vocavit Syracuſanas immodice lautas & opiparas: Syracuſani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracuſanorumque menſae delicatae non ſecus ac Sybaritarum: quare Lyſis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua deguſtata Hipparchus vel Archippus a ſeveritate Pythagoreae diſciplinae deduci ſe fuerit paſſus. Luciani locum Brodaeus attulit Miſc. V, 33, & iiſdem fere veterum exemplis uſus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit conſimilem adſcribere Theodoreti ſententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικήν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἁβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themiſt. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ᾄδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων· Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyſſ. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἁβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil eſt in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Iſaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. *l.* 3. Ὑπέῤῥει) Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθὰ, *mihi, o optime, ab aliis bona affluebant*: vulgo ὑπέῤῥει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέῤῥει, ſuadente Mſ. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέῤῥει, quae omnes inſidet edd. ſententiam obſcurat; haec illuſtrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti ſcaturgine, qua, ni moles obiiciantur, campi ipſi inundentur. Hinc proverbium apud hunc noſtrum Ἑρμ. c. 61, ἐπιῤῥεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος· & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

ἀντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentiſſimo hominum concurſu. Adde Philoſtr. in Herode, ὁ μητρῷος αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπεῤῥύη, p. 548, & Homerum ipſum. SOLAN. Sine controverſia verum eſt ἐπέῤῥει ὑποῤῥεῖν ſenſim ac lente fluere nimis eſt dilutum, quam ut Polyſtrati cogitationi ſatisfaciat. Praeterea ſuam ipſe manum tuebitur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥεῖν. Denique nihil eſt ſimilibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὄβλου δ' ἐπιῤῥυέντος· Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων· Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλά· Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέῤῥει καθ' ἑκάστην ἡμέραν· Ariſtaen. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιῤῥέῃ. *Influentis dona fortunae* dixit Seneca Thyeſt. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σβεννύναι τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιῤῥοὴν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλούτων ἐπιῤῥοίαι Euſtathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin priſtinas in ſedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abeſſet τινα, oratione hunc in modum diviſa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, ſimiliter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti?* videtur huic lectioni ſuffragari, quod a Luciano mox ſcriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam eſſe profectam, quae te ſenem naviculariam praemio iüventae fuerit remunerata, ſed ab illa aurea, quam domi conditam in arca ſervas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod ſi revocari placet, orationem ita conſtitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διαπορθμεύσας. De Phaone Etymol. Mſ. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων· τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius Suidas; nam Heſychius ea in voce miſere mutilatus eſt. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inſcriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut poſterior eo in argumento luſerit, colligi quodammodo poteſt ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hiſt. XII, 18, & Palaephat. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbius, quem Sappho amavit. Scholiaſtes ab aliis diſcrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formoſum redditum, quia *nulla mercede tranſvexerat.* SOLAN.

Pag. 153. *l.* 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec mecum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera*: nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται, ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus Dukerus ad Thucydid. V, 49. HEMST.

Pag. 154. *l.* 3. Οἰμώζειν) Horatius: *Nil ſibi relictum praeter plorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. Demoſtheni debent. qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliſſimo mancipio, dicere fuit auſus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνος ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ᾽ οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ᾽ ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ᾽ ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeſchinem adverſarium vocavit ὄλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo ſaepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco poſuit, tenendum eſt; uſurparique ſolet de perditiſſimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges. Diogen. L. in Ariſtippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρὺξ καὶ ὄλεθρος, ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλέανδρός τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρὺξ τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud Suidam, Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Ariſtoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἠ πλαγεὶς (vel παισθεὶς· nam vulgatum παύσει nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte Heſychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. Hemst.

ead. l. 14. Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c. 22. Solan. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus § 22 adſtipulatur additis eiuſmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque Lucianum hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod Wouwerius exiſtimat ad Petron. pag. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud Dion. Tarſ. I, p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione Valeſius amplexus eſt, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄνναρος Cteſiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damaſc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὼ ὀφθαλμώ. Alibi iam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre Lucianum. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meurſius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quamquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. Hemst.

Pag. 155. *l.* 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo huius dialogi. Solan.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν· alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. Hemst.

Pag. 156. *l.* 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi itidemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ſi Thomam Mag. audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠϊόνος· quamvis

Moſchopulus aſſentiatur pag. 7, 202, nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo iudicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠὼν & Ἠϊών. Vocem reſtitue Libanio Demoſth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἑωρακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων· legeris ἠόνας vel ἠϊόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis interpres. HEMST.

ead. l. 6. Τὰ ἔπιπλα) Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀποῤῥίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, *proieci*: verte, *proïiciantur*. GUYET. Pro ἀποῤῥιφθήτωσαν Attice, *proiiciuntor*, non *proieci*, ut habet interpres, quaſi eſſet ἀπεῤῥίφθην. CLER. Quale monſtrum illud ἀποῤῥίφθων; Bourdelotius tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπέῤῥιφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέῤῥιπται. Ceterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abiecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπεῤῥίφθων Mſ. O. Atticum eſt pro ἀπεῤῥίφθωσαν. Huius temporis exempla videſis Ἐπισκ. c. 14, & Ἑτ. Δ. XI deſinente.* In impreſſis ἀποῤῥίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii ſupercilium. Recte vero doctiſſ. Ienſius literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπέῤῥιφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπεῤῥίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπεῤῥίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν· ſic ἀξιούσθων, ἐξηρήσθων, ἐῤῥώσθων apud Philoſtr. p. 605, 620, 807, κεκαλύφθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prianſ. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἑτ. Δ. XI fin. nihili eſt, ut inſpicienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Deſcripta ſunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἔπιπλα οἱονεὶ vel οἷον ἡ κουφὴ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. Hemst.

Pag. 157. *l.* 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. Solan.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. Hemst.

ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. Bourd.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed aſſuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiuſmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδεμένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδεμένος· nec certe cum Brodaeo in Miſcell. IX, c, 10, legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iiſdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod *cincta* valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem gerit?* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accuſato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. Iens. Similem phraſin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον· & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Solan. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, &, quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Po-

tius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἁλουργὸς, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a doctiſſ. Ienſio collatis ex Tim. § 7, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. § 4, ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epiſt. II, τὴν ὄιν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo Luciani loco illuſtr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. Hemst.

ead. l. 9. Ὁ βλοσσυρὸς) *Minax.* Bourd. In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo (nam recte in inſcriptione huius dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις, vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?* Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἁλουργὸς, *hic vero qui & veſte & diademate purpureus eſt. Quis es tu?* Graev.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus eſt. Solan.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν πάρει; hic ſecus: quamobrem ſeparanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc ſaepe factum; ſaepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, Ἐν. Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava diſtinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; εἰώθαμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; Haec ſemel monuiſſe ſuffecerit. Hemst.

Pag. 158. *l.* 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, ſtadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Noſtrum Lexiph. c. 11, ubi ſtatua eius memoratur. Alter Damaſius Ol. CCI. *LLoyd.* Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Μανδὺς) L. μανδύη. Solan. Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυῤῥὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολόβιον· deinde pro πυῤῥὴν βηῤῥὸν vel βήῤῥιον, quo ducit Artemidor. II, p. 85. de birro multa Salmaſ. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut ſuſpectam habeam Etymologi πορπὴν· fibulis adſtringebantur ἐφεστρίδες ſive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρὶς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βυῤῥὸν erroris propagati gradus ſpectare licet in Moeridis πυῤῥήν. HEMST.

Pag. 159. *l.* 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum ſint *veſtimenta funebria.* GRAEV. Inepte interpres, *neque epitaphia*: ἐντάφια, ut notum eſt, pro *veſtibus ſepulcralibus.* GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκήρυξεν) Poſt hanc vocem in impreſſis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι· quod merum ſcholium eſt, & in Coll. Gal. reapſe loco ſcholii habetur. Bene factum: ad priſtinas ergo ſedes redeat. SOLAN. Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι) Ultima vox ſi abeſſet, nihil erat, quod in hoc loco deſiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Noſtro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην· in marmoreis etiam pſephiſmatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum ſunt conſtituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII ſcripſit, ταμίας ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, niſi lectorem peritum ſtatuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adſcripſiſſe εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuiſſem veritus, ſi vel unus certae fidei Codex addixiſſet, eamque dubitationem ſuſtuliſſet, an non forte Lucianus ſcripſerit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς) De quibus dico ad Catapl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non diſſimilia notavit Deſ. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. *l.* 5. Στράτων) Sic optime ed. *I.* non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. ſed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός· quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oſcitantem librarium. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Mſ. pro Κρα. eſt Νεκρός. Eſt enim alius quam Crato: nimirum miles, ſine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθυόμενος) Eorum in claſſem referendum eſt hoc verbum, quae raro ab ipſis veteribus uſurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi ſcriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, ſi vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto deliteſcentia & ſcenae libertati condonata ſtudioſius eruerent, ſcriptiſque ſuis quaſi

teſſellas insererent. Veniam merebatur temperata certiſque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι ſignificandi vim exemplorum ope declares, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ, unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod Pollux teſtatur VI, 104; vetuſtatem & rei & nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Recte Heſychius & Etymol. Βρένθειον, μῦρον τῶν παχέων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem viri doctiſſimi ſecutus labatur, ut docent Schol. Aeſchyl. ad Perſ. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloſſ. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρενθίῳ nihil eſt cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat θρίδαξ aut θριδακίνη, auctore Nicandro apud Athen. II, p. 69 B, & Heſychio: idem βρενθινὰ commemorat radices quaſdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: Etymologus praebet Βρενθία, tanquam ſi diminuta foret vox a βρένθος, quod ipſe ſuppeditat in Γήτειον p. 230, βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου· eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177, βρένθιον ἀπό τινος ἄνθους ἡδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, ſola lactuca, an apud Lydos alioſque diverſum herbae floriſve genus, mihi quidem definire non eſt in promtu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cuius ex Pauſania meminit Stephanus, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nuſquam appellationem huius unguenti aut parandi modum tradant, uſum eius iampridem interiiſſe, tametſi Pherecrates apud Athenaeum βρενθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens: nam quod Luciani Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθυον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia Etymologus, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρένθειον praefert. Iam illum eſſe fontem verbi βρενθύεσθαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, iuſtius obiici poteſt, minime conceſſero: repugnat tum ſincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis ſpecie haud ſcio, an quiſquam originum Graecae linguae peritus capi poſſit. Verum Helladii verba plenius exſcripſit Etymol. p. 212, in Βρενθύεται· non alius enim eſt Βησαντινόος, (ita legendum, non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βησαντῖνος) quam hic ipſe Helladius oriundus urbe Antinoo vel Beſantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuiſſe virtus tumoris & ὄγκου, quae quaſi materies ſubiecta ſe porrigit ad diverſos, quibus diffunditur, ſignificandi ductus: poteram, niſi longum, multaque ſimul alia dilucidare neceſſe foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae poteſtatis propagationem conſiderari velim. Haec tamen eſt ratio, cur in Heſychio τύμβον, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in τύφον, nec cum Guyeto in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro *faſtu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lyſiae in Aeſchinem Socraticum, etſi longiora* διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὦ φιλόσοφοι· hoc ille ſubactus, ſi quiſquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens ſingularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui ſcriptoris depromſit. Euſtathii quoque locus ad Il. Θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionyſio, vel Pauſaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praeſtaret Λυδῶν vel Λύδιον) περιαδόμενον· ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν κατατρυφᾷν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare oſtendit, alienam ſe obſervationem excerpſiſſe; ſaltem in Ariſtophanis, quem eo titulo plerumque ſolet indicare, quae ſuperſunt, quaſque ſolas legit Euſtathius, fabulis nuſquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθὺς, niſi me fallit in Heſychio corrigendo coniectura, Βρενθὺς, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὃ καὶ βρένθος me iudice deterius eſt, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non ſecus atque a πληθὺς exiſtunt πληθύειν & πληθύνειν. Iam ut perſpicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium eſt eorum interpretationes in unum congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦ-

σθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾷν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι· in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου· neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τοῦ βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non aſpernetur. Non una vice Ariſtophanes uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει· Scholiaſtes cum ſcribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad παραβάλλεσθαι τὼ 'φθαλμώ. Diogen. L. II, 28, antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως· alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem Athenaeus expreſſit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66; quod ab elegantiſſ. Menagio praetermiſſum Gatakerus annotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit Ariſtophanes, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis, res ipſa loquitur. Paulum aliter ſcarabaeus in Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος Βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat*: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια· Lyſiſtr. v. 887, Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant*. Orat. XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἠσέλγαινον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri*: περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Athen. IX, p. 383 F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. Aelian. de Anim. V, 36, vis aſterias, εἴτις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὅδε βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferen-

dus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat. Athen. XIV, p. 625 B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themiſt. Or. XXIII, p. 291 A. ἠκούσατε δὲ αὐτίνος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui Petavium fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ ἀθαδίζομαι· καὶ ἐπεστόμισεν ἄν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα: *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις· & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit inprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἑλλ. θεραπ. p. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἱρετοκακομ. c. 1, ut alia praeteream. Apud Agathiam, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a Suida, qui, quod exemplum primo loco poſuit, Theophylacto debet Hiſt. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον κατεβρενθύετο, οἷα προπηλακιζόμενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δωρήματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae Heſychius emendatus faciat: Βρενθύεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βριν δίεται, vel Βρινδεῖται· nam infra ſane legitur, Βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ὀργίζειν. In eodem malim, Βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quamquam de poſteriore non contendero. Hemst.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. Solan.

Pag. 161. *l.* 1. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. cap. 22, & alib. Bourd.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.) Verterat Mart. Bolerus *& curioſitatem.* Id mutaturus Benedictus reddidit, *& rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane iam ſatis expreſſit hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non ſunt ab hoc poſtremo diverſa.

Itaque non miror, patrem notaſſe, videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur καὶ ὕθλους· καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντηκόντορος abſurde vertunt *quae quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, cum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur, ſe ſolum δικωπίαν ἕλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναῖ) Coll. P. & L. In impreſſis μνῶν. SOLAN.

Pag. 162. *l.* 1. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαίμονος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Ariſtoph. in Γήρα· κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἠμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακηρῶν —. Poſteriora ſubmiſtrat Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπῳ) Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. BOURD. Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri, qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπῳ in Mſ. eſt ἐπικόπτῳ· ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt Lucianus, ſicut illo Menander in Meſſania, ut auctor eſt Pollux Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua ſecabant in fruſta carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον· dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἐλεὸν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt Heſych. quamvis alios ἐλεὸν ſcribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεοῖσι. Apud Pollucem ſtultiſſime vertitur ἐλεὸν *olearia cella*: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic Lucianus, prae ſe fert ἐπίκοπον, ſed non in verbis Menandri, quae ſtatim ex eius Meſſania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe, ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi: recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comoediae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex Euſtathio ad Odyſſ. B, v. 237,

ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ ἤτουν ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad huius noſtri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτείναντες ὡς ἐπιξείνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξήνῳ. Sic & male legitur apud Heſych. ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quo ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* Graev. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephan. Theſ. T. II, p. 354. Ἐπίκοπος, inquit, *ſubſtantive, lignum, quod ſupponitur, cum quid ſecuri ſecatur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe Euſtathius tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόρμιον. *Ariſtophanis autem Scholiaſtes* ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. *Euſtathius exponens Homericum illud Od.* B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, *ſubiungit,* προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἤτουν ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ὥστε κοπῆναι, *in trunco, in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud Poll.* ἐπίξηνον, *& apud Scholiaſtem Ariſtophanis* ἐπίξηνος. *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἐλεὸς, *quam* ἐλεὸν, *ut Euſtathius annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae Pollux ſcripſit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a Graevio ſunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo ſit tenendum, declarabo. Ἐλεὸν apud Homerum, vel ἐλεοὺς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215, Od. Ξ, 432, τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοὐλεὸν Ariſtophanis in Equ. v. 152, 169, & ab utrovis aeque repeti poſſit poëtae ἐλεοῖσι· non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἐλεὸς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἷς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis ſi obtem-

peremus, Ἐλεὸν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὸς, τοῦ ἐλεοῦ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς θοίναις, teſte Athen. IV, p. 173 A. quem deſcripſit Euſtath. ad Il. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, an Ἐλεοκόποι Lyſiae, quos alii τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινὸν, γεγένηται τοὔνομα· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a Suida, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ἕρκος, vel, quod verius exiſtimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in Ariſtophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam,* hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *menſam laniomam* ſtatuas. Aeſchyl. Agam. v. 1286, Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει Θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adiungit Pollux origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis:* nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigienſis. Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit Euſtath. ad illud Od. Γ, 443, — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπίκοπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμου· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Ariſtophane liquet; Demoſthenis locum hactenus quaero. Hinc in Heſychio reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur.* Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὀσχέου ῥακώσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod Heſychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον, Graevio mutanti nondum aſſentior. Idem: Κρήϊον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρεῖον ſive κρήϊον duplicem; hi *codicem coqui lanioniſve* accipiebant, alii *lebetem*, *in quo carnes coquantur*. Tum etiam, ſi lectioni receptae tuto fidimus, μάλκην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari Heſychius oſtendit: illi autem coniecturae, qua ſuſpicatus fui in eodem reſtitui poſſe Ἐπίκοπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπίκωπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκορον, ἐπίκαρπον. Scaligero ſubſcribo Gloſſas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philoſophi barbam ſcala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod ſecuris robuſtum aliquod lignum, non levem tabulam poſtularet. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνα·) Locus & vitio laborat, & prava diſtinctione; quam ob rem ignoſcendum eſt eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte: *Euge vero; nunc homini ſimilior evaſiſti, foetidis ſordibus ibi depoſitis.* Ἀναπέφηνας intellexerunt, quaſi actionem contineret; perverſe: aliud norma Graecae linguae, atque ipſe Lucianus ſuadent. Θ. Δ. IV, § 1, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας· Κατάπλ. c. 24, πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 5, οὔτε θύων τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. Suidas: Ἀναπέφηνα, ἀπεδείχθην, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis conſarcinatorem § 3, ipſe rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii poſtulat, niſi is, qui, quae habet ipſe, deponit atque a ſe proiicit: modo, τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, &, ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Paſſ. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc ſponte ſequitur, quomodo ſit capiendum αὐτοῦ, tanquam ſi locum, ubi ſordes excuſſae iacebant, digito monſtraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii perſonae conveniant, manifeſto, dummodo ſententiam conſideratius perpendas, patebit. Securis loco ſerram Menippus ad deradendam philoſophi barbam riſus cauſa po-

ſcit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, ſecuris ſatis eſt idonea: tum Menippus dicto audiens utitur ſecuri. Hoc peracto miniſterio, ſermonem continuat Mercurius: *optime ſane; nunc tu, philoſophe, multo humanior appares, poſtquam taeterrimam illam ſpurcitiem depoſuiſti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de ſuperciliis demam?* quae ſane leporis Comici ſunt pleniſſima. Sic igitur perſonas digere: Ἑρ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio ſane donatum tonſore philoſophum! Similiter ſupra p. 27, τί τοῦτο; ſermo intermiſſus a Vulcano, poſtquam caput Iovis ſecuri diviſerat, repetitur. Hemst.

ibid. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383 B. Solan.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id eſt, αὐτόθι, εὐθύς. Guyet.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incenſis. Hinc Horatius anum huiuſmodi dicit *hircum in alis habere.* Lyſimachus apud Plautum in Mercat. *Iam plenus aetatis, animaque foetida Senex hircoſus* —. Cogn.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem faſtum philoſophorum, qui quidem ſapientiam ſolo vultu ſimulant, quando veteres irrident, id quod fieri ſolet ſaepiſſime, ſupercilia potiſſimum vellicant; uſque eo, ut notam illorum ac deſignationem complectantur iſtae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Euſeb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Ardemidor. Prooem. l. I, p. 3. De ipſo Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. Alciphr. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc Luciani locum commoda notavit Berglerus, quaedam tamen a Deſid. Heraldo praecepta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, niſi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil eſt cauſae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Noſtro familiare, ſollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτόν· quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, ſi ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & Etymo-

logus eſſe contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc eſt illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua ſubrigens ſupercilia*; & p. 143, *elatus in arduum ſupercilium*. Hemst.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς δ' ἐπῆρκε τὸ ξύλον. Solan.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel geſtatur, ſub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo uſus eſt Demoſth. contra Aphob. Ψευδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo iſta norunt, neque ſub ala, ut aiunt, provocatio facta eſt; ſed in medio foro, multis praeſentibus*. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κόλπου, *ſub ſinu*. Cogn. Eraſmus in Adagio, *Quae ſub alis fiunt*, incredibilem huius phraſeos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea caſtigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valeſius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iiſdem, quibus Stephanus, exemplis uſus, Graecos ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta ſolere dicere* obſervat. Nos alias ad Thomam Magiſtrum plura. Hemst.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Πάντας μιαίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. Solan. Haec vel Scholiorum deſcriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere ſenſum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Perſuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris eſſe Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν ſignificet *faſtidium creare*, quale ſolet odor ingratus ac taeter; at *faſtidire, averſari* σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*taedeo*) Σιαντία, *faſtidia*. Σιαντὸς, *taeter*. Iiſdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiuſque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν· nam Nicephori & Ioannis Moſchi σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipſo σιαίνεσθαι, repeti: utrique loco poteſtas aſſignata plane convenit: aliena eſt, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. noſtro ad Tim. p. 78, reſtitui commode poſſit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam στυγνότητα nimirum vultuſque triſtitiam, qua feſtum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα *proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus faſtidium excitet*, ſive malis, *omnes faſtidiant*: an potius parva mutatione legi praeſtat? λέγει δυσα-

δίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, ait Lucianus *gravi foetore philoſophum eum omnibus eſſe faſtidio.* Qui porro venit in mentem huic homini, ut *κινάβραν* forte vocari *peram* ſuſpicaretur? quid dici poterat abſurdius? haec tamen Etymologi verba non multum diſcrepantia recognoſce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliiſque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiaſta, ſed ab Etymologo noſtrum Scholiaſten ſaepe deſcribi: de pera certe vix quiſquam, quid ſit κινάβρα declarans, cogitare poſſet, niſi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. *l.* 1. Κολακείαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. repoſuimus. SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) *Quare aut paria eſſe debent poſteriora ſuperioribus, extrema primis, aut, quod etiam eſt melius & iucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: *paria paribus relata, & ſimiliter concluſa, & immutatione quaſi quaeſitas venuſtates* parce adhibendas aut fugiendas eſſe ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide Philoſtr. p. 497. Meminit iterum Noſter Δημοσϑ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμοὺς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae caſtitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἦν, ἰδοὺ)* Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ſed ſcribendum ἦν' ἰδοὺ, *ecce:* quod alibi quoque ſaepiuſcule apud noſtrum occurrit, ſed ſaepius corruptum. Dicitur pro ἠνὶ ἰδού. GRAEV. Secutus eſt eruditiſſ. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδοὺ, inquit, *apud Lucian. eadem ſignifi. initio Anacharſ. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, ſcribendum puto ἦν' ἰδοὺ, poſita poſt ἦν' apoſtrophi nota: nec enim dubito, quin eliſum ſit ι adverbii ἠνὶ, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδοὺ, perinde ac ſi diceretur ἠνὶ ἰδού.* Ego, quamquam, utrum probes, haud ſane multum refert, ſecus ſentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάϑραν ἀνελώμεϑα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: *ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνεῖλκον τὰς ἀποβάϑρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο.* Quam hic ἀποβάϑραν, paulo ante dixerat ἀναβάϑραν· idque iam obſervatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucydid. IV,

c. 12, nec Stéphanum in Theſ. Luciani loca fugerunt. Pauſan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών· Poll. VIII, 120, μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illuſtris ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ) Videtur hic aliquis locus citatus fuiſſe. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμοὺς, nemo facile pervidebit. Eruditiſſ. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortaſſis loco non ſuo poſitam obſervat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Latonae* p. 46, huius ed. οἱ δέ σοι παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens aſſentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiuſmodi quiddam, adductis etiam iiſdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. *l.* 8. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: *Tarde, immo iam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: exſecratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem*: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περιέισιν) Futurum, uti ſupra Ev. Δ. X, αὐτίκα μέτειαι καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ſecus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἔσπευσα) Conſule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. SOLAN.

Pag. 165. *l.* 3. Συνέχεται) *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* CLER. Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim, συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri.* Porphyr. in Euſeb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberiſque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀφθόνοις) Sic paſſim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedaemonius antiquus ſcriptor. *LLoyd.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ θρ.) Narrat eadem de Luctu. BOURD. Protulit Deſ. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Mox θάπτουσί με unde Cuperus expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in pleriſque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* SOLAN.

Pag. 166. *l.* 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deeſt. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Mſ. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deeſt. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν) Perperam in Aldina, Salmurienſi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, poſt voculam ὢν ponitur ſignum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil reſpondet Diogenes. Quin ſi haec per interrogationem dicta eſſent, ſignum iſtud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὁμηρικὸν) Legendum ὡς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatiſſimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε) Sunt Aiacis verba ad Ulyſſem colluctantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Ἢ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω ſcripſerat Solanus. Eo uſu poſita ſunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. *l.* 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου eſt etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. *l.* 6. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ὥσγε neſcio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorſum enim ſpectat, aut quem ſenſum reddit, impedita ſtructura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipſum in ſequentibus etiam adſcitum curſum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις οἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἴτε ἀ. τῶν ὀ. οἴτε Χ. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρεῖχε &c. Mecum facit H. Valeſius ad iſta Marcellini XXVIII, p. 581, *Iiſdemque ſubſeruntur genitalium extorum interpretes controverſi, hinc praefecturas profuſius largientes & ſepulturas divitum matronarum*, hunc in modum ſcribens: *Simile eſt, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Ariſteas viri ditiſſimi ſe mutuo captarent, ac ſe viciſſim heredes inſtituiſſent palam ſcriptis teſtamentis, vates & Aſtrologos & ſomniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque conſultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixiſſe*: quae ita ſunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit ſecutus, oſtendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex ſpe lucri futurorum praedictio pendebat, inſidiis teſtamentariis interveniebant: egregius eſt Plinii locus I Ep. 20. Hemst.

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. Bourd.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. Bourd. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. oſtendit, hoc vocabulum eſſe mendoſe in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ ſcribit Ἀριστέᾳ, ut ſcribendum eſt. Graev. Ἀριστέᾳ) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum ſuſtulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Ariſteo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Ariſtei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Ariſteas nullus. Solan. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt noſtri Commentatores, a quorum ſententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac cauſa ratio habeatur. Ad Alciphr. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quaſi a βορεὺς per metaplaſmum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεύς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, ſed hoc non ſine alluſione ad ἀριστεύς.* Illam alluſionem, haud quidem alienam, etſi non praeſtem, ceteris tamen non invitus accedo: eſt enim talis nominum, praeſertim propriorum, formae mutatio neutiquam inſolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον Homerus plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od. Υ, 255, Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod poſterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnius ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius

Obſ. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστaῖος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. refingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXVIII, p. 282, Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoeſchel. ad Orig. contra Celſ. p. 113, Rutgerſ. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat Ἀριστέαν τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριστέα Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericae, unde has adumbravit Noſter, quae Achillis Hectoriſque fata exigebant Il. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένους) Thom. Mag. in Βούλομαι vitioſe προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. *l.* 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριστέας καὶ Μοίριχος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίῤῥαν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criſſam.* Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ηὐξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην· quamquam ſaepiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare invidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde στέφανος Ὀλυμπιακός. Heſych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. *l.* 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον) *Alii vero nihil curabant iſtiuſmodi poſſeſſiones, nulluſque coluit nos, hereditatem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur.* Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus *op het geld ſien.* Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾷν eſt *affectare, petere, cupere*, adiuncta praepoſitione ἐς vel πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: Ἀλλ'

ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, *Non tenuia nos expetimus dona*. In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὑρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας, *Et propemodum, ſi quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem ſpectantes, eamque conſequi ante omnia ducentes*. In de Mercede Cond. c. 24: Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾷν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, *Sed fidenti & bono oportet eum eſſe animo, qui ad viae metam pervenire ſtudeat, & ad illam, quae ſupra eſt, beatitatem*. In Demonacte c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *philoſophiae ſtudioſi*. Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult; ſequi etiam paulo poſt, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Aelian. H. V. I, 28: ἐν Ῥόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτούς. — Sed & ſine praepoſitione βλέπειν & ὁρᾷν ſimpliciter eo ſenſu ſumtum reperitur. Noſter in Amoribus c. 24, Τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non eſt omnino *affectare*, *cupere*; ſed tamen *ſpectare*, ut illud verbum ſaepe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem ſpectaret*. Non intellexit id interpres, iure propterea caſtigatus iam ab Iac. Gronovio, Graecae phraſeos callentiſſimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *ſtudere*, ſumitur ὁρᾷν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam ſectantur, ut de iis inter ſe contendant*. Poteſt & recte eo ſenſu per *videre* verti, cum etiam *videre* ita ſumatur apud Latinos; ut iam ad Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo ſcriptore meritus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi affert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themiſt. c. 7. — Hunc in modum eleganter poteſt explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi auctor ait, in regum Perſarum conviviis adeſſe Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniiciat, dum alius Eunuchus iam dudum tenſum arcum tenens, τὸν ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum ſpiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἃ μὴ θέμις, vix poteſt hic eſſe, qui ſimpliciter aſpiciat (nam cuius, eiſdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non coniiciantur ſubinde in eos, qui adſunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis ſtimulis agitatum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα*. At illud *εἰς* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὁρᾷν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. *Sed in id inprimis*, inquit, *ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. *l.* 2. Ἥξουσι) De ἕξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominaſſe traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciſſet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumſiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rèi tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, *cum Epheſum profectum*

dediſſe operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, ſaepe congrederetur, Claudius, inquit, *ſecutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuiſſe legatione tradit, eumque Epheſi collocutum cum Hannibale.* Hoc ille, ſi Polybium haberet auctorem, nunquam interpoſuiſſet, neque alium ſibi in hiſtoria pervulgata fideiuſſorem paraſſet, tam ſollicite demonſtratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam ſuam in ea re literis mandanda deſiderari, quae & Romani nominis imperatori ſummo ſingulare virtutis bellicae teſtimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, ſi veram eſſe ſibi non perſuadeant, libenter ſaltem optent. In Iuliani Caeſar. p. 320 & ſeq. ubi Iulium Caeſarem & Alexandrum inter ſe componit, multa reperies ab his non valde diſſidentia: Luciani in notis ad illud ſcriptum Gallicis ſaepe meminit illuſtris Spanhemius eiuſque ſententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis diſceptata fuit in Beatorum inſula, ius dicente Rhadamantho, ut Noſter, qui ipſe iudicio teſtis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἱστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, inſula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie ſancteque vitam in ſuperis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. *l.* 4. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum ſervanda eſt loquendi formula, cuius veteres ſecutus eſt Lucianus auctores. Thucydid. I, c. 18, εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια· ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operoſe cavet H. Stephanus; cuius annotatio ſi fuiſſet in promtu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confiſus Mediceis membranis non dediſſet in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος pro τὰ πολέμια· iſtius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionyſ. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους· v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἄλκιμος. Thucydid. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praeſtantiſſ. Dukerus, exiſtimans ſimiliter accipiendam eſſe Thucydidis phraſin τοὺς πολέμους διέφερεν, ad VI, c. 54. Non moleſte feret vir humaniſſimus, ſi diſſentire

me profitear, & Scholiaſtae Caſſ. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere conſtet, quod *bello ſtrenuum atque egregium eſſe*, lubens deſeram. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Iulian. Caeſar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Noſtrum frequens, ad quod, etſi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, ſaepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illuſtravit Iac. Gronov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.) Non neceſſe erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuſcula Graece ſcripſiſſet. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantiſque bellis diſtrictus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri ſunt Graeco ſermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vultonis in Aſia rebus geſtis.* CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exſilio Graece neſciviſſe? Haud ſane mihi fit vero ſimile. Corn. Nepos ait, eum *Soſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore*. SOLAN. *Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Lucianus* τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iuſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conflati ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, cum uſus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariſſimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eoſque ſe praeſente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia. Dion. Coic. in Exc. Valeſ. p. 593, καὶ παιδείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἤσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τήν τε διάλεξιν ἀλλοτε ἄλλην ποιούμενος, ᾔδει γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui ibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo

dicendi initio falſum orationis colorem attribuerit. Hemst. Ita Io. Matth. Geſnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quaſi neſciverit, Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi tranſpoſitione ſic legamus:* Ἓν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδ. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego Luciani patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero. Idem *in Addendis.*

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis ſuae viro, qui ſucceſſerat ſocero Hamilcari: ei Haſdrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. Cler. Non *fratri*, ſed *ſororis viro.* Vide Liv. XXI. Solan.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitioſa diſtinctio, & unà litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repoſitam improbet. Uſitatum eſt κατατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud eſt κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de ſe gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενός πω θαῤῥοῦντος, ἐμβαλὼν τετρακόσια ἀνέστησα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus everſarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam aſpernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chryſ. Or. LXIV, p. 599. Hemst.

ibid. Ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hēmſterh. ἅπαντας· horum uterque ἅπαντα repoſuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorſtio placuiſſe video. Poteſt tamen aliquo modo ſtare vulgata, ſi uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν. Sed indigna haec ſunt Luciano. Solan.

Pag. 172. *l.* 4. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις) Variae de horum annulorum menſura ſententiae. Quorundam ſententias profert Liv. lib. 23, *expleſſe tres modios ſuper dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuiſſe plus modio. Aliter Flor. aliter Plin. pro quo ſtant Valer. Eutrop. Oroſ. Multi, ne litem hanc ſuam facerent, modum indefinitum poſuerunt: ut Dio Pruſ. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei iſti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum ſecuti. Bourd. Accommo-

datius hic, quam ſuperiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae menſurae detraxit aliquantulum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem eſſe miſſos*; additque, ne Florum non agnoſcas, *dignitatem equeſtrem taxatam menſura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodia* memorant. Parum a Noſtro diſtat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes ſuas modio metiebatur*: dura quidem, ſed in Afro ſcriptore forte tolerabilis appoſitio; niſi potius inſerto *ac caedes ſuas* molliendavideatur. Zonaras, ut ſatis conſtat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannenſi proelio abſumta fuerit, Hannibalem inſuper habuiſſe, περὶ δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἴκοι Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον· Χοίνιξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. Dion autem Chryſ. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit ſecutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commiſſi erroris ſi quis Dionem inſimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus ſaepe tales naevos viri doctiſſimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, ſcriptis adhaerere: videtur ſane in Hannibalem contuliſſe factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannenſis Carthaginem a fratre miſſus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in veſtibulo curiae iuſſerat, teſte Livio XXIII, 12, &, qui hunc ſequi ſolet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica ſublata, annuliſque oſtenſis (nam non vereor, ne quis ſigna veſtis hic, purpureaſve notas interpretari velit) nemo alius, ſi recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem conſtare vix ac ne vix quidem perſuaderi poſſum: ne dicam, quod levioris eſt momenti, σκῦλον eſſe pro σκύλων ſcribendum, ſuſpicatus aliquando fui, poſt πολίταις excidiſſe κόλπον, cui commode iungatur ἀνάπλεων· verum aliunde forſitan huic loco felicior ſalutis afflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis ſunt uſi, Fr. Fabric. ad Oroſ. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Hoſt. de Menſ. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem hiſtoria Graece dedit μεδίμνους Paeanius: & ſcriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. HEMST.

ead. l. 9. Ἀντεξεταζόμενος) Nolui hic ſine Mſſ. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus conſert; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi ducum merita aut artes examini ſubiicias iudicis rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπλεκόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. Solan. Ἀντεξεταζόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius uſu gaudens Δ. N. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud Demoſth. p. 38 E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi*; quare de iudiciis etiam uſurpatur. Alciphr. III, Ep. 54, ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robuſtis iuvenibus contendere & manum conſerere*. Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρίνεσθαι· συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur:* I Maccab. X, 71. Hemst.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίους) Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. Cler.

ead. l. 15. Τὸν ὄλεθρον) Cave vertas *miſerum Darium*: ὄλεθρος eſt *exitio dignus*. Hoc autem convicio proſcindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. Cler.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adieciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adiectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt ſagaciores. Cler. In *V*. erat ἀμιλκα καὶ καρτα πρ̀ς. Leg. Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βαρκη πατρός. Gron. Ἀλμικα· στουοι καὶ Καρκα πρ. C. Solan. Ego in *V*. niſi me fefellerunt oculi, cum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀλμίκαστον καὶ καρτα πρ̀ς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante coniectura fueram aſſecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas.* Polybius: Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. *l.* 1. Ἀποστὰς τῶν πατρῴων) Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens,* non, *a paterna virtute,* ut habet interpres. Obiectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque ſit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbelas devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto,* aſſumſit Medorum mores; tranſiit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν poſitos eſſe per ellipſin τοῦ κατά. At vereor, ne hoc plus aequo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς δίαιταν) In omnibus libris deeſt illud ἐς, quod ſententia tamen, ut recte vidit Ienſius, requirit. In ed. *l.* loco ſuo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum eſt. Bonis itaque avibus in priſtinas redeat ſedes; quod iam a clariſſ. Hemſterhuſio factum in ſua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & conſenſum eruditorum hominum contra MSS. Codices aeſtimo, praeſertim in hac cauſa Stephano praeeunte Theſ. T. I, p. 985. Μεταδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro,* δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν, *id eſt, ſuum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendoſe omiſſa ſit praepoſitio* εἰς ante δίαιταν. Eiuſmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis inſtitutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατρῴων· utriuſque vocabuli diſcrimen, in eoque cautionem Atticiſtarum expoſuit Graevius ad Soloec. § 5, ſubdubitans, an recte legatur πατρῴων, cum potius exiſtimandum ſit probatae ſibi normae voluiſſe Lucianum obtemperare: verum, quoniam ſaepe, quos in Soloeciſta ridendi

cauſa poſuerat, ipſe fines refixit, & caſtigatiſſimi veterum ſcriptores aliquando πάτρια & πατρῷα promiſcue deprehenduntur uſurpaſſe, nihil eſt cauſae, cur lectioni vulgatae controverſia moveatur. Hemst.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, *& interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adſcripſit pater, *inſtar lictoris*. Id enim vult, *& ipſe corripuit* duxitque *ad mortem*. Gron. Haec ſic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit*. Equidem non poſſum non mirari, quomodo phraſin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. Συλλαμβάνειν quidem cum dativo ſignificat *opem ferre*, ſed non cum accuſativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, ſed etiam ad συνελάμβανεν. Eſt autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere*. Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum eſt. Mihi nihil aliud eſt, quam *ad mortem*. Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ eſt ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis ſupplicio afficiatur. Eandem phraſin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic eſt συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi iubebat*, vel *comprehendebat per alios*: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium ſuo iuſſu. Vid. ibi cl. Perizonium. *L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.*

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης) Diſcedit haec ſtructura a certa ſcribendi conſuetudine: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης· ſi teneas ἐπιπλευσάντων, ut ſane retinendum eſt, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ. Longus II, p. 48, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum, ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς· ſic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, alioſque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum ſit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ λῃστήρια πολύανδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diverſum eſt Xenophontis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, *pariter patriae dominatus*

ſum; quod & obſcurum eſt, & longe a Luciani mente diſcedit, qui ſignificare ſcilicet volebat, Hannibalem, multo ſecus atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis aequo iure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac iuſſis libentem paruiſſe. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀεὶ ὄντι τε καὶ μή· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὤν) Valer. Max. V, 1, ext. §6, poſtquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, Iſocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano miniſtrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt Demoſthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ Ἕλληνος ὄντος οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos *alienigenas* eſſe & *barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chryſ. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίστατο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσείας. Haud mirum, Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλοῦσιν· εἶχεν δὲ ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Euſtath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Ῥαψῳδῶν) Hanc lectionem in ſola Salm. Benedictus expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. *F.* & *I.* habent ἐραψῳδουν· *A*1. *H*1. *V*2. ἐραψῴδουν. *B*2. *P.* melius ἐῤῥαψῴδουν· portentum dedit *A.* ἐῤῥαψωδῶν. HEMST.

ead. l. 11. Μόνῃ τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius belli multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Hannibal Graecarum literarum uſus eſt doctore.* Cler.

ead. l. 14. Μακεδόσι) *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. Solan.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὁμήρου adiecta ſunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ ſcripſi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τό. Hemst.

Pag. 174. *l.* 1. Τῇ γνώμῃ) *Ingenio & prudentia.* Frigide interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna, eſt uſus*: quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum inſignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δι' αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν· εἷς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀήττητα πλήθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. Cler. De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile iudicium Polybii in Exc. Valeſ. p. 166, quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὑτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχίνοιαν, multiſque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit Diodor. in Exc. Valeſ. p. 278; illumque talem imperatorem exiſtimat Polybius, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Caſſ. in iiſdem Exc. pag. 593. Hemst.

ead. l. 3. Αὑτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum eſt. Solan.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) *Nihil erat reſpondendum.* Bourd.

ead. l. 7. Λῃστὴς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioſo titulo perſtrinxerint; qui Romanos *latrones, communiſque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didiciſſe potuit a Demoſthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὑτωσὶ ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie ſe βασιλέα ferat, eoque inſigni ab Hannibale diſcerni poſtulet Alexander, parum ipſius cauſae prodeſt; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci ſcriptores agnoſcunt: Dion Chryſ. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magiſtratu fuerat functus, honorari ſolent, ut I. Andr. Boſius oſtendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem* vel *imperatorem*. Hemst.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigeſimum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. Solan.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum eſt aut καὶ καταφ. aut κἆτα φοβήσας· id enim ſequentia neceſſario poſtulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. *l.* loco alieno inſertum eſt καὶ poſt χειροτονηθεὶς. Solan. Debilitanda non eſt verbi καταφοβ. poteſtas detracta praepoſitione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everſarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienſis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστήκει· Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν· atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodoſ. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας praetulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. Hemst.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. Bourd.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exe. G. ſic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι· ita & C. niſi quod ἀρκεῖσθαι. Solan. Ex *V.* refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certiſſimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾷν expoſuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. Hemst.

Pag. 175. *l.* 7. Διαπηξαμένους) Commodius utique συμπηξαμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam διαπῆξαι compoſitum rarius, ac Luciani ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diverſae vir-

turis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret.* Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodot. V, 82, νῆας τε πηξάμενοι. Similiter in Philoſtrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. HEMST.

ead. l. 16. Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. *l.* 2. Ἐν φυγῇ ἂν) Dion Chryſ. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipſum ἀτίμως in fine dialogi adverſus Hannibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem inprimis inſignem fecerunt Romani ſcriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum eius ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat Polybius in Exc. Valeſ. p. 30 & ſeq. Contra Romanorum Hannibalem incuſaſſe crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Valeſ. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικαίως ἄν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ὠμότητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν) *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam iuſti aut claritudinis alicuius memor*, ut abſurde habet interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. CLER. Sumſit a Demoſth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἑτέραις συνὼν) Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, *cum amicis conſueſcens*, hoc eſt, *meretricibus*. GRAEV. Ἑταίραις συνὼν *Flor.* Ἑτέραις peccatum eſt poſteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannenſi maluiſſe, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipſe, & exercitus ardor elanguit.* Mitto Tarentum, quod tamen hactenus fuiſſe nemini ſuſpectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem ſecutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, *qui Hannibalis impetum ferre non poſſet, mora eum eluſiſſe, & ad Campaniam traxiſſe, ubi deliciis Carthaginienſium virtus obtorpuit*: tacent plures: nam *ipſum*, ut ad Annaeum notat eruditiſſ. Dukerus, *deliciis his emollitum fuiſſe, Polybius, Livius aliique hiſtorici quidem non produnt: ſed tamen probabile eſt*; eamque in rem Luciani noſtri verba profert. Verum ſunt ſane non pauci, qui Hannibalem ipſum peſtifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguiſſe ſcripſerunt. Ne Aurelio Victori teſtimonium denuntiem, qui ſolo imperatoris nomine exercitum indicaſſe videri poteſt, quid Valerii Maximi verbis eſt diſertius IX, 1, ext. § 1: *Invictum enim armis Hannibalem illecebris ſuis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantiſſimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris uſu laſciviore ad ſomnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciſſet, niſi, fractis in mollitiem copiis, eadem caput ipſum labe adflaſſet: idcirco Cupidines allocuta, ſic ait apud Sil. Italic. XI, 402: *Combibat illapſos ductor per viſcera luxus, Nec pudeat picto fultum iacuiſſe cubili, Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnet amomo*: & ne putes intra votum ſpem Veneris improbam ſtetiſſe, cavet Silius v. 422: *Ipſe etiam adflatus fallente Cupidine ductor Inſtaurat menſas dapibus, repetitque volentum Hoſpitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante ſagitta.* At ſi horum fides ſit fortaſſe levior, hiſtoricum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monſtrabit ἑταίραις συνόντα. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obſidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνήρ. Hoc paulo quidem ſerius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, ſi recte memini, mentionem nullam fecit, ſcriptoris in ordine rerum geſtarum digerendo non nimis accurati, induſtria parumper hic vacillet, accidiſſe non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Eſt autem elegans loquendi formula τοὺς του πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, cuius genuinam vim haud equidem ſcio, an Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit aſſecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere.* Plutarch. in Anton. p. 928 A. Ἐκεῖ δὲ μειρακιου σχολὴν ἄγοντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθη-

δυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν χρόνον· eamque poteſtatem pluribus verbis confert affixa praepoſitio κατά. Καταπορνεύειν, καταχυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδεραστηκέναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταριστᾷν, καταγυμνάσασθαι, vide Heſych. in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφορτίζειν Ariſtophani Nub. v. 855, ad quem legendus eſt Schol. Nonnihil hinc diffidet Syneſii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπεποίητο τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſi potiretur, in maiore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis*: quamquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. Suidas ex ſcriptore, neſcio quo, profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἱκανῶς· notatque, genitivum etiam annecti: cuius ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου, exſtat ſane in Baſilii Hom. ad Div. p. 60 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ διαρρέων· ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Baſilium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; cum tamen vel invitis membranis ac Suida non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον· nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae*: quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem Livius IX, 17, in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio lib. VII. Hemst. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95: *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi*

praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri exſtinctam: quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM *in Addendis*.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri noſtri pro ἤ. SOLAN.

Pag. 177. *l.* 2. Ἰταλιώτης) Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτος) Commodius, mea quidem ſententia, legeretur οὕτως. ſed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. *l.* 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅμοια) Quorſum pertineat, quove referendum ſit, exputare nequeo: nam quae ſimilia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio ſenſus verborum eniteſcere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁποῖα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ· &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea conſueſcere*: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irriſoriam fingentis perſonae. Ὁποῖος autem, ποῖος & οἷος frequenter ſimilem uſum habere notum eſt. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praeſtantiſſimis illa ſingularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis ſpecie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teſte Aeliano de Anim. XII, 39. De Auguſto quid mandare memoriae ſuſtinuerit Aſclepiades Mendeſius, vel inter Aegyptios homo nugaciſſimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno ſunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a ſcriptoribus expoſitus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quoſdam ſane non puduit Philippum infandi concubitus ſpectatorem agenti rimas ianuae admovere, ideoque poſt orbatum oculo male curioſo, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conſpicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae ſuae noxium averſata dicere ſolebat argute: Οὐ παύσεταί με διαβάλλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipſi ſit hono-

rificum, Alexandri certe ſtultitiam parentem draconem non aſpernantis perſtringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit ſe, quin ſcriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius perſaepe viſam prodigii eius ſpeciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapſam.* Equidem, ſi quis me roget, quid ſentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae ſtirpis fulgore nobiliſſimi viri ſuperbiant: neque tamen coniectorem acutiſſimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectoſque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas ſubeundo ſimulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte verſari in lecto conſpectum aliorum ſubterfugientem*, eratque ſane draconum eiuſmodi furtivus acceſſus, & emiſſitiis teſtium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut Livius ait, hominum interventu evolverentur, ne ſic quidem ſatis erit expeditum: aliud exiſtimarem, ſi praeberet κυλίεσθαι, verbum opportuniſſimum, ex cuius corruptela neſcio profecto, an nata fuerint, ſupponentibus, quod quiſque menti ſcriptoris optime congruere putabat, correctoribus, iſta duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ſic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηναῖον παρὰ τῆς Σεμέλης. Hemst. Ὅμοια praeſtantiſſimus Geſnerus accipit *ſimilia*, i. e. *conſentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, ſi retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo poſt, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed priſtina coniectura diſplicere mihi nondum poteſt. Uſum verborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Mileſ. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum ſe penetrarunt, ut teſtantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. Idem *in Addendis.*

ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι ſcribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι ſuadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpres, reddens, *Atqui de Olympiade ſimilia ferebantur, draconem cum ea conſuetudinem habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem veniſſe: porro deceptum Philippum, qui ſe tuum patrem exiſtimaret.* IENS. Ἐξηπατῆσθαι Mſ. Ox. recte. Omnes impreſſi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Ienſio diſplicuit. SOLAN.

Pag. 179. *l.* 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) *Incolae nemoris*, ut Curt. IV, c. 7, § 20, *quos Hammonios vocant, diſperſis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyſes cum ipſo oraculo funditus deleri iuſſerat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyſandrum, cum fruſtra Pythiam ac Dodonidas auro tentaſſet, εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον διδόντα. Hi cives Ammonii ſunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipſo templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens ſacra, &c, non ſecus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore inſignis, qui perſonam Iovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam reſponſa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἀλλὰ μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἐᾶν δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (ſic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, aliique plures. Poterat ergo Noſter forte non deterius ſcripſiſſe, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio eſt apud Herodot. II, 32. δυνάστας & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oct. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 15: *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipſis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi Freinshemius ad hunc ſenſum vergentia Luciani loca collegit. Paulo poſt ἐσθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, τῷ an τινὶ parum refert; hoc tamen in uſu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

ſipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισχῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι οὕτως· utrobique de moribundis poſitum. Inter teſtes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiſſ. Freinshemio non eſt omiſſus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus eſt in reſponſione Diogenis ſenſus, niſi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidiſſe; idque conſideravit interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt* &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipſe Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pytheae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo pſephiſma Demadis turpiſſimum in ſuffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Athenienſibus, in quamcunque partem incubuiſſent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοί τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεωροὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφιγμένοι, teſte Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. *l.* 1. Τρίτην) Suſpecta mihi haec vox: certe ad trigeſimum uſque diem inſepultum iacuiſſe Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum eſt: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca aſſervatum cadaver Auguſtus conſpexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Caſſ. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuiſſet: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄννουβιν) Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta eſt prima; *Latrator Anubis.* IENS. Ἄνουβιν recte Ox. in reliquis Ἄννουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe diſcrepabat a noſtri Diogenis ſententia Theocritus, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula conſtruxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φίλα εἰδὼς Ἑδρϊάσι Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας· pro quo poſteriore vocabulo αἰολομήτρης poſuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numeroſiſſimo beſtiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus ſuis Alexandri ſucceſſoribus iure quidem denegare non potuerunt: inſaniam eorum ſuperſtites nummi teſtantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἴσω τοῦ στομίου) *Neque enim fas eſt quemquam reverti, qui ſemel paludem tranſmiſerit, atque intra ſpecus hiatum deſcenderit.* In verbis ἐς τὸν εἴσω τοῦ στομίου poſſet quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus ſcripſerit ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου, ut Dial. ſeq. καθάλλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impreſſo, video doctam manum in vocula τὸν extrinxiſſe literam ν. IENS. Τὸ εἴσω optime ed. *I.* & St. Mſ. Ox. & P. non, ut in reliquis eſt, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελής) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Melius Luciani conſuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. *l.* 2. Ταινία λευκῇ) Sic Dial. ſeq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quaſi hac orationis ſtructura fuiſſet ſcriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης· aptius ad hunc ſenſum τοῦτο conveniſſet, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non poteſt, quin idem ſit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recenſui, luxuriae & ſuperbiae inſtrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit ſuſpicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem inſuper habuiſſet Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Ariſtotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perſtringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι) Quamquam ſtructurae norma conſtet, ut p. 140, ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· p. 158, ἔασόν με ἔχειν, ſententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam eſſe difficulter perſuaderi mihi patiar: quid enim eſt poſt intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae reſpondet, *me ſolum ſine quae ad Ariſtotelem*

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhnius, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δὴ ἰέναι ad Diogen. L. VIII, 30, *ſine modo, ut recenſeam aliquid de Ariſtotele.* Sollerter excogitatum; neque tamen eiuſmodi, ut repertae veritatis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non eſt, Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem, cuius magiſtri ſui iam dudum, antequam ad plures abiret, rereverentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum profert Plutarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L. V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἔν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην. & p. 706 A. ad Caſſandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τῶν Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidioſe vero Athen. XII, p. 537 F. non eſt, quod miremur, ait, aetate noſtra Herculem haberi voluiſſe Commodum, eiuſque Dei inſignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. Hemst. Si color aliquis vulgatae lectioni poſſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod ſuggeſſit Io. Matth. Geſnerus: *Non puto*, inquit, *hanc vocem eſſe ſilentio tegi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, ſine me ſcire, *id eſt, concede, ut ego melius quam quiſquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles; ut noſtri,* das muſs ich am beſten wiſſen. Μόνον *non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a praeterita.* Idem in Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Magiſter in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverſe tamen praemiſſo titulo dialogi Diogenis & Herculis. Hemst.

Pag. 182. *l.* 3. Οἶσθα ὃ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere οἶσθ' ὃ δρᾶσον, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. Kuster.

ead. l. 9. Ὁρμῶντας) Ed. *l.* ὁρῶντας. Sed praeſtat vulgata, quam firmat etiam Ox. Solan.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas treſve particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciphr. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgatiſſimae ſtructurae modum merito caſtigatus a L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 19. Hemst.

Pag. 183. *l.* 5. Ὡς χρήσιμον) Exiſtimet aliquis vel ὡς ſupervacuum eſſe, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique ſcribi non abſurde poſſe ὡς χρησιμώτατον. Verum ſciendum eſt, eum ſaepe locum tenere particulam ὡς, quem ſine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετελευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae ſtirpis excitanda & fovenda plures aſtum Alexandri agnoſcunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ἕνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέῤῥα οἰσύϊνα) *Crates vimineae*: quid gerrae, docet Ioſeph. 3 Excid. erant veluti ſcuta quadrangula, *ἰτέα*, de quibus alibi: ἰταίας vocat Heſych. quem vide: lege Lucian. de Hiſt. Conſcr. cap. XXIII. BOURD. Has ipſas voces ponit Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes, quod veriſimile videtur, ſolum eo referendum eſt illud interpretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, οὐ κυκλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσυΐνας ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176, X, 176. Luciani locus utriuſque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p. 24, v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit Barn. Briſſon. de Regn. Perſ. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύϊνα) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὅπλιτ.) Haec ita diſtinxerant in prioribus edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abſuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos ſuperarit: eo ſpectant iſta amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a Demoſthene ipſi non fuerit obiectum. HEMST.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Περσικὰ) Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior exſtat Scholiaſtae noſtri de γέῤῥοις anno-

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. Hemsterh.

Pag. 184. *l.* 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης, & ſimilia: ſed Lucianum haec obſoleta non amare, id quoque ſcio. Graev. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὴν de equa. Ζευξ. c. 6: τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι. In Amor. cap. 45, Θεσσαλαὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Ζ. τρ. cap. 21, ἵππων Θρᾳκικῶν. Solan.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. Bourd. Χρυσοφόρων, commode: hac enim per contumeliam velut inuſta mollitiei nota Perſas Medoſque victores Graeci ſignificabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet, delendum eſſe καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων. Hemst.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omnibus legi dignos. Solan.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐτοὺς, ſcribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, ſive *diducens*: ſed in vulgata ſententia eadem eſt. Graev. In MS. ſuo invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quoque in ſuo codice Scholiaſtes. Sed recte iudicat vir cl. in vulgata eandem eſſe ſententiam. Quin & in hoc uſu διϊστάναι eſt frequentiſſimum pro διασπᾷν, χωρίζειν, διαχωρίζειν· quemadmodum paſſim hoc verbum interpretatur Heſychius. Iens.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo Demoſth. alii. Bourd.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum editionum irrepſit. Solan. Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confuſa διαστήσας & διασχίσας. Hemst.

Pag. 185. *l.* 2. Δορατίῳ) Venabulum, haſtam, ſariſſam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io. Freinshem. ad Curt. VIII, 1, 52. Hemst.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε) Luſcinius: *eo quod nomen meum celebraret & meas res geſtas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. Benedictus accuratior: *eo quod me, collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet.* Sed cur elegantiam Graecam obſcurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris ſequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixiſſe, *Iſocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiae comparetur*; Iuſtinum, *Lydorum reges fuere variis caſibus memorabiles; nullus tamen fortunae Candauli comparandus*. Et ſic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Conſule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Perſarum veſtis, ut ſupra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem conſtat; 'Αλεξ. c. 27, θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάνδυν) Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege Suid. Heſych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τιάραν ὀρθὴν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπ' ἐλευθέρων) Admodum diſplicet illud ὑπ'. Ego delendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachum leoni obiectum ab eo ſcribunt, ait Curt. VIII, 1. Iuſtinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιούτους) Seponere non poſſum levem vitii ſuſpicionem in vocabulo ſecundo: debuiſſe videtur Lucianus deſignare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipſe verbis plane ſimilibus laudi ſibi ducit in illa elaboratiſſima oratione apud Arrian. VII, c. 10: γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in pleriſque aliis, a Luciano diſſentit Plutarchus Alexandri vel inprimis admirator περὶ τῆς 'Αλ. Τ. ἢ 'Α. Or. I, p. 329 E. 330 A. HEMST.

ead. l. 16. Ἐν 'Οξυδράκαις) Communem hiſtoricorum opinionem ſecutus eſt Noſter, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audaciſſimum facinus edidiſſe docens. Utroſque Mallos & Oxydracas in hac hiſtoria coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. καθήλατο μετὰ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide Io. Freinshem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Λύσανδρον) Nota Calliſthenis hiſtoria: quamquam de eius poena & morte valde diſſentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; ſed quem Lyſandrum, caveae leonum itidem incluſum, indicet, non reperio. Suidas in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi aſſociavit: an pro eo memoriola vacillans Schol. nobis Lyſandrum ſuggeſſit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὀξυδράκαις) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus. Hemst.

Pag. 186. *l.* 13. Ἐπικερτομοῦντας) Iam irriſa fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praeſentique ſtirpis ementiendae ſuperbia. Arrianus eodem hoc uſus verbo VII, c. 8: Macedones σὔκουν σιγῆ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἄμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. Hemst.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Λίψιν) Debuerat Λιβύσι· ſed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae ſunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox ſequitur χειμῶν δυνοτόμενος ἦλθε. Hemst.

Pag. 187. *l.* 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etſi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides, quam male. Graev. Interpretes merito caſtigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, poſitis Luciani verbis, monet: *Senſum non ceperunt interpretes; eſt autem hic:* quidquid enim egiſti, id omne, ſiquidem ut a Deo geſtum aeſtimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem poſitum cenſebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas eſſe nationes, expugnatas urbes, everſa imperia ſi narres, quilibet profecto cenſebit, eum hominem inter ceteros excelluiſſe: at ſi Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes ſciant*, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Iuſtin.* II, 12, 10. Hemst.

ead. l. 7. Ἄορνον) Ἄορνιν Mſ. non ἄορνον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe, docuit Euſtathius ad Dionyſium Periegeten. Graev. Ἄορνιν etiam P. & L. habent; ſed aliter ceteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4, & Ῥητ. c. 7. Solan. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque ſaepe conferri Alexandrum, docebit idem Freinſhem. ad Curt. IX, 2, 29. Hemst.

ead. l. 12. Συνῇς) Fl. nullum ſubſcripſit iota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per iniuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ἀπομαθήσῃ. Hemst.

ead. l. 26. Οἷα πρώην) Dialog. ex his verſibus Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. Bourd.

Pag. 188. *l.* 3. Ἐπάρουρος ὢν) Argumentum huius dialogi ex Homero Lucianus derivavit Od. Λ, 488, utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte Platonis, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib. III de Rep. hos verſus inprimis alioſque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a Platone quoque ſumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem ἐπάρουρος, cuius duplicem ſignificatum, ut ex Euſtathio & Heſychio patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κηπουρὸν ἐπιμίσθιον ſive τὸν γῆν ἐργαζόμενον· cum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρὸς ἐὼν, id eſt, φύλαξ, εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus Etymol. pag. 353, & Euſtath. p. 1695. Eundem Homeri locum, ſed alia ratione, Dion Chryſ. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Lucilius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσιν καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δεῖλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, àn praeſtet δοῦλον. Hemst.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat Lucianus, non ad δοξάριον, qua uſus erat. Cler.

ibid. Ὅ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* Graev. Sola Fl.

ὁτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubiecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελής· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide Daviſ. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucydid. II, c. 47. Hemst.

Pag. 189. *l.* 6. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro,* ut venuſte canit Propert. III, El. 3, ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cuiuſdam iure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a Barthio ad ſimilem Claudiani locum in Rufin. II, 474 Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit.* Sil. Ital. XIII, 776 — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiuſmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcripis facile reperiet. Hemst.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περί σε ἐσμὲν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earundem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus; ſic enim in illo legitur: σιωπᾷν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Immo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis riſum concitare. Graev.

ead. l. 17. Δέξαιντο) *Qui non velint, non cupiant*: quaſi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant.* Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντὸς.... τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac ſi-

gnificatione uſurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucydid. V, 94. HEMST.

Pag. 190. *l.* 1. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις) Philoſtr. de V. A. T. II, c. 6, ἄβιοί τε καὶ ἱππόται τῆς ἀγέλης ταύτης· verti debuit, *inopes*, & *elephantis equorum loco vecti*: errorem interpretis in ἄβιοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apoſtolos eorumque inſtituti ſectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Heſych. quod egregie Polluci reſtituit adiutus a membranis Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omiſſum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκληρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾷν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum ſit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia diſcordia interpretum, Ottomaro Luſcinio vertente, *etiamſi non palam confiteamini, nequiores ſane in eo, quod tacite huiuſcemodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod ni confiteamini, eo deteriores eſtis, quod haec toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter acciſa omnia. Adſcripſit pater: *eodem modo affecti, ſed diſſimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti ſitis, diſſimuletis.* GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾷν γὰρ) Sententia poſtulat, σιωπᾷν γοῦν, καὶ φέρειν· particulas iſtas γοῦν & γὰρ iam ſupra vidimus inter ſe permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, iridem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat; ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut ſolum putes, iam olim exſtiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Euſtathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quamquam paulo poſt p. 1703, v. 18, facetis huius dialogi iocis delectatus ſcribat, οὐ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur Scholiaſtes parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. Pauſan. II, p. 140; nec magnopere cauſam Homeri laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abit Serv. ad Aen. IV, 654; niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet uſus hoc ipſo Homeri loco, *ſciendum, ſimulacra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin Dii facti ſunt*: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθηράμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίεται τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἴδωλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit Giſb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. Hemst.

Pag. 191. *l.* 1. Ὦ Καλλίνικε) Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen eſt ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεις. Sic in Piſcat. Bourd.

ead. l. 4. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. Bourd. Ἔχειν, ſicuti Latinis *habere*, vir eximius Io. Schultingius illuſtrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, *ambiguum eſſe, recte ne ceperit interpres*. Heſych. Ἔχειν, ἐγεγαμήκει· quod ad Homerum pertinet Od. Λ, 269. Propert. I, El. XIII, 23: *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis He-*

ben Senſit ab Oetaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhuſium. Hemst.

ead. l. 10. Ἀντανδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον. dico alibi. Bourd. Exiſtimabant nimirum veteres, interdum poſſe cuiuſpiam vitam redimi, ſi quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alceſtidis, ſuntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus conſulendi Iſ. Caſaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmaſius ad Adrianum Spartiani. Cler.

Pag. 192. *l.* 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή· εὕρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipſi rarum videri, ac paene inuſitatum, cum Moſchopulus in Ἀ. Ὀ. Ἐκλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῷ συντάσσεται. Quod fieri vetat, ſcriptores probatiſſimos non refugiſſe docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adverſabor autem, ſi quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. Hemst.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. Λ, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν· *Nudum arcum habens, & ad nervum ſagittas*. Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. Graev.

ib. Γυμνὸν) Id eſt, extra thecam eſt; promtum eſt. Guyet. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, aſſervare. Vid. Od. Λ, 606, quo haud dubie reſpicit. Solan.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. *I.* & *W.* recte: in reliquis mendoſe περί. Solan.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. *Bourd.*

Pag. 193. *l.* 2. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι) O. Codici non auſcultandum eſt ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur Eunap. Aedeſ. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. Hemst.

ead. l. 3. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Baſileenſes & Bourdelotius, *ex quo factum eſt, ut gemini unius matris utero lateretis*. Benedictus, *ita ut eodem in utero gemini lateretis*. Sed non hoc in ſenſu adhibetur iſta locutio apud ſcriptores. Itaque adſcripſit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ubi Eraſmus, & recte, ac ab eo Benedictus, *& illud nos latuit, cum iam olim fuiſſe defunctum*: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Neſciebam te unum quidem hoc corpus, ſed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν) Cum hic dixiſſet, quidquid in ſe fuiſſet Amphitryonis, obiiſſe; quidquid Iovis, vivere, & apud ſuperos frui ſempiterna beatitate; ille vero repoſuiſſet, duos igitur Hercules eſſe natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, reſpondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & ſententiae requirit, ut legas ἤμην, & vertas, *nequaquam, ſtulte, ſolus enim ambo eram.* Ego Hercules ſolus eram ambo, filius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς eſt ſaepe μόνος. Ariſtoph. αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *ſoli enim ſumus*: & ſuperius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *ſoli enim nos ſumus.* Αὐτὸς ἤμην ἄμφω eſt, ut apud Phaedrum, *Aeſopus cum ſolus eſſet familia.* GRAEV.

Pag. 194. *l.* 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem ſingularis, nec tamen prorſus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae poſt mortem vel igne vel putredine conſumantur, ſatis eſt frequens, nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix ſatis diſpicio. Quid ſi coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ· nam in Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα θεὸν γενέσθαι. Euſtathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperiſſe p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἄνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ᾅδην, οὗ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidiſſime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic eſt difficultatis; ſed venuſtas tamen huius loci perſpici ſatis non poteſt, niſi obverſetur memoriae locus Homeri, ad quem alluſit. Is eſt Odyſſ. Λ. v. 600:

Τὸν δὲ μετ᾽ εἰσενόησα βίην ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίης, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Poſt hunc vidi Herculem
Simulacrum: ipſe vero cum immortalibus Diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Mſ. habet ψυχρολογίας· *eam frigidae ſententiae*: optime ſane: quae ſit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo poteſt ignorare, niſi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Mſ. Gr. P. Ox. Coll. & ed. *I.* SOLAN. Quamquam ψευδολογία non abhorreat, & Iſocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστοὺς ſub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοϊζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίᾳ tamen auctoritate membranarum ſuffultae negare non potui, quin priſtinas in ſedes remigraret: ſcilicet genuinam vocem, quod appoſitum erat interpretandi cauſa, deiecit. Heſych. Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν Suid.) λέγων· Phot. de Damaſcio, οὐκ εἰς ἄμουσον ψυχρολογίαν &c. idem ſaepius apud Galenum occurrit. Neque metuendum eſt, ne pro ſuo non agnoſcat Lucianus: in Somn. p. 16, ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. 'Αλ. 'Ιστ. II, c. 20, κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ 'Αρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. 'Επὶ τῇ λίμνῃ ἑστὼς) Reſpicit omnino locum Homeri Od. Λ, 582. Ariſtarchus tamen haec ut notha reſpuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum conſtituit Noſter, quem Homerus fecit 'Εσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ· eum fere ſequuntur omnes, & apud Ciceronem poëta Tragicus, *Mento ſummam aquam attingens, enectus ſiti Tantalus.* Ne autem, ſibi rem eſſe cum Homero ſolo, non clare demonſtret, imminentis ſaxi, quo ſuſpenſo ad poenaſque ceteras addito poſteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc ſcenam ornaſſe commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. 'Επικύψας illuſtrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. *l.* 11. 'Εν Λυδίᾳ που) In Sipylo ſepultus; quod eius monumentum θέας ἄξιον vidit Pauſan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Heſych. Σίπυλον, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everſa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Aſclepiadae ſunt depromta, quae ſcripſit Schol. Homer. ad Od. Λ, 581, Iovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήδευτο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, ſi libet, de Tantali miraculo conſulas, ſuppeditabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. Hemst.

Pag. 196. *l.* 1. Δέδιας μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀ.) Longe quidem ab hac opinandi inſania Tantalus abeſt, ſi Dioni Chryſ. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumſeſſi velut inter cuſpides corpori undiquaque imminentes verſantur, ὥστε τὸν ἐν ᾅδου Τάνταλον, ὅν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾷδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expreſſit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixiſſe probat Xenophon ipſo fine Oeconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ· unde non obſcure colligas, ex veteris cuiuſdam ingenio poëtae commentum illud emanaſſe, quod Tantalo ſecundae mortis metum affinxit. Fieri vix poteſt, quin eodem Lucianus, etſi ſuo ſatis dives, nihilo minus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere ſolitus, mentem retulerit. Clariſſimum autem ignorantiae deſcriptorum eſt indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venuſtatem dicti Lucianei minime capiebant: poſt ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδην ſi accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam ſententiam ac nitidius inſtructam facit, parum diſcrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeſchin. Dial. III, § 4, ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. Agatharchidae locus ioci ſimilis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraeſento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μετηλλαχότων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεσθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῆς ὄψεως γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & ſine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματος liquet ex inferna ſcena, quam Homerus apparavit Od. Λ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἔτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ κατασπα-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare Agatharchides ac noſter Lucianus? ſane ſic exiſtimo: praeſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud *εἰς* agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab ed. *I.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet *εἰς*· ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI, *μεταβολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον.* SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλεβόρου) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίψαν) Dixerat initio Dialogi *ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους,* ut Ariſtoph. Equ. v. 531, *δίψῃ δ' ἀπολωλώς·* & *τῷ δίψει κολάζεσθαι·* nunc mutato genere *δίψαν·* non magis ergo Noſter diſtinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab Homero uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſaepe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in Dione Chryſ. p. 133 B. pro *δίψην* vel *δίψαν* alii codices *δίψος* praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis uſus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἐλλέβορον) Affert Thom. Mag. in Ἐλλέβορος, *ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλέβορον·* verum eſt, quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic Theophraſtus & Dioſcorides, *ἐλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας.* Meminit huius loci Eraſmus in *Bibe elleborum.* Θάῤῥει mox nihil aliud, quam *ἀμέλει,* eoque modo ſaepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάῤῥει) Notandus hic huius voculae uſus: non enim, quomodo vulgo uſurpari ſolet, *bono animo* iubet eſſe Tantalum; ſed aliud quid vult, quod nondum ſatis aſſequor. Niſi forſan legendum ſit iterum *ληρεῖς.* Certe iis, quae hic Menippus affert, nulla conſolatio ineſt. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος) Doctiſſ. amitinus meus Abreſchius in Animadv. ad Aeſchyl. p. 63, deleta diſtictione legit: *διψῶσι τοῦ ὕδατος,* & ſic *τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον* ait forte *δεικτικῶς* illam *λίμνης* aquam, quae initio dialogi *φεῦγον ὕδωρ.* REITZ.

Pag. 197. *l.* 4. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non deſiderarem *αὐτὸ,* ſi abeſſet, ita nunc, quandoquidem exſtat in cunctis edd. ex-

cepta Fl. cur repudietur, cauſam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἐμὸν οὑτωσὶ δάκτυλον. Hemst.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Reſpuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoſcit P. cum reliquis impreſſis. Faceſſat ego etiam auctor ſim. Solan.

ead. l. 7. Τυρὼ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ, 235 ſqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. Solan.

ead. l. 12. Θαυμάζουσι) Deſcribunt iis verſibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. Cler.

Pag. 198. *l.* 2. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praeſertim ſcriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kuſterus illuſtravit ad Ariſtoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticiſmi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, ſectabatur contemto vocabulorum faſtidioſo delectu, ſaepius uſurpat: nec ſprevit pater epiſtolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diſſ. de Styl. N. T. & poſt eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem poteſtas reſidet in &, quod qui Graecae particulae loco poſuerunt interpretes, digni non ſunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum veſtigiis inſiſtere non piguit. Ut autem mox Noſter πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, ſic verbis iiſdem Iſocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιεώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. Hemst.

ead. l. 7. Ἀνεμέσητον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Ariſtaen. alii. Bourd. Nobiles Homeri verſus exquiſitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conſpectum tam inuſitatae pulchritudinis ſe velut igne novo concaleſcere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conſervata penſentur. Expreſſere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noſter περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Euſtath. de Hyſm. Amor. III, p. 93. Ariſtaen. I Ep. 1 ſub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσητον Syneſ. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσητον δὲ ἐκπεριπατεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quinctilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: *Non putant indignum Troiani principes Graios Troianoſque propter Helenae ſpeciem tot mala, tanto temporis ſpatio, ſuſtinere: quaenam igitur illa forma credenda eſt?* Hemst.

in Schol. l. 3. Τοιῇ δ' ἀμφὶ) Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum eſt Scholium, niſi forſan decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. Solan.

Pag. 199. *l.* 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni ſolent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *ſe proiiciunt*, vel *corpora humi proſternunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibuſque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον· p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε· aut ſi quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV, εἰς τοὔδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in Arriani Epict. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, *& quod ille* (Socrates in Phaedro Platonis) *duriſſimis pedibus fecit*, *ut ſe abiiceret in herbam*: ſequitur Craſſi reſponſum, *Immo vero commodius etiam, pulvinoſque popoſciſſe.* Haec ſi fuiſſent in promtu Vulteio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔῤῥιψε κατά τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐῤῥιμμένοι Dioni Chryſ. p. 659 D. pro mendicis egeniſque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis-exorandae cauſa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noſter tribuit: ſupra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorſus aſpernanda eſt Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἔνθα Ὑάκινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἔῤῥιπται. HEMST.

- *ead. l.* 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philoſtr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. Il. Β, 701, Euſtathius, quae in pauca contraxit, quiſquis is eſt, qui ſub nomine Didymi prodit Scholiaſtes: ἡμιτελής, inquit, ἤτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφῃρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Alluſionem ad Homeri locum Il. Β, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus Scholiaſtes & Euſtathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile eſt, etſi Turnebi ſententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Euſtath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

tullus ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi Scaligerum vide: nam Iſ. Voſſius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis aſſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere coniugio;* quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa *δόμου ἡμιτελοῦς* maxime placuit explicatio, quam Heſychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Poſidonius ſuffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. *τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου*, ideo dici ab Homero, *διότι χῆρος*· diſſentire Lucianus non videtur, ut qui poſt *ἡμιτελῆ δόμον* velut interpretaturus adiungat *χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα*· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius *χήραν δὲ τὴν ν.* illud autem *τε* omnium eſt editionum ac vetuſtorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, hiſtoriam Proteſilai narrans, cum Lucianum teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. *Γυναῖκα*) Laodamiam, cuius epiſtola ad maritum apud Ovidium eſt XIII. LEED.

Pag. 200. *l.* 4. *Δύσπαρι*) Homericum eſt. Apud Euripidem *αἰνόπαρι* eodem ſenſu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non diſſentit: ſic enim illa, Ovidio verba miniſtrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyſpari Priamide, damno formoſe tuorum:* ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poëticae non expertes, antepoſuiſſe languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide;* cum altera lectio, nihil habens moleſtum, & eruditione Naſonis ſit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formoſe tuorum.* Varie, prout ſolent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. Heſychius emendandus: *Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθείς*· lege, *Πάρις κληθείς*. HEMST.

Pag. 201. *l.* 6. *Ἐπικεκλῶσθαι*) Ridet Homeri fatalia ſtamina, eodemque, quo ille ſolet hac in re, verbo utitur. Multa praeter iſtum Luciani locum congeſſit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Baſileenſi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quaé ſi ſunt ex Mſſ. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor ſic haberi debuiſſe videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. *Περιήγησαί μοι*) Euſtath. in Epiſt. Commentariis ad Dionyſium praemiſſa p. 110: *Εἴληχε δὲ τὴν περιηγητικὴν*

κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησὶν, ὅ ἐστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos habuit Euſtathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praeſtari ſolet, *per omnes partes circumducendi, quaeque viſu digna ſint, monſtrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲ conſentiens Euſtathio: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, poteſtatem huius verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, pleraſque priſcarum hiſtoriarum monumentis claras, ſe peregrinis comites applicabant, & oſtendendi ſingula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundiſſima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eoſdem, qui ſaepius ἐξηγηταὶ vocantur a Pauſania, Lucianus intelligit in Philopſ. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, ſed doctum ſane Pythagoreorumque diſciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis ſpectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι eſt, *accurate ſingulas rei geſtae partes narrando perſequi*: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἔκφρασιν Theon Prog. p. 118 deſcribit λόγον περιηγηματικόν. Salmaſius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diverſa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι intereſſet, liquido perſpectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγήσει, revolvitur, ut ſaepe ſolet, vir ſummus ad veram rationem: addam inſignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν. HEMST.

ead. l. 18. Οὑτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα καὶ τὸν πορθ-

μέα τοῦτον) Prava diſtinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὑτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα &c. *Omnia* exponere, *Menippe, haud facile eſt. Tamen quae praecipua ſunt, accipe. Hunc quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te tranſvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti.* Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. Iens. De diſtinctione mutanda recte monuit doctiſſ. Ienſius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε· ut ad ἑώρακας ſola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in eiuſque, Mercurio commendante, gratia poſitus. Hemst.

Pag. 202. *l.* 2. Πυλωρεῖς) Paſſim hoc muneris Aeaco aſſignat Noſter: ſupra Dialog. XIII, & fine huius. Philoſtratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. Solan. Attigit hunc locum P. Weſſeling. Obſ. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit: idéo ſollicitus eſt in fine dial. μή καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών· & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πένθ. § 4, Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἅδου πυλωρὸς Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & *immanis ianitor aulae* Horatio. Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 597 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte Iſocrate in Evag. p. 192 A. — *immenſis urnam quatit Aeacus umbris*: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demoſthenis ſententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicum infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeeſſet. Hemst.

ead. l. 10. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα) *Vere imbecillia capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad Homeri locum reſpexit in Odyſſ. K, v. 521: Πολλὰ δὲ γουνᾶσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, *Multum vero precare mortuorum imbecillia capita*. Graev. Illud Homeri ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K

& Λ. De ipſa voce, cuius poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερὸς) Τρυφερώ... *V.* SOLAN. Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita: eodem ſpectat, quod ab Hellanico vel Calliſthene ſine dubio ſumtum tradit Schol. Ariſtoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς, καὶ τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. *l.* 6. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vid. Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemſterh. SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina coniectura diffidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo coniungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo Luciani loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit Noſter Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Homerus, Euripides ceterique ſcriptores. Achill. Tat. V, p. 295, προσπτυξάμενός με πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi περιπτύξασθαι. Idem p. 303, καὶ τόν τε Κλεινίαν περιπτύσσονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπτυξάμενος αὐτῇ δεσμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit περιπτυσσόμενον τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud Dioſcoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περιπτύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I; σῦκον ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπτυσσόμενον Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. ſimiliſque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μέν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe Barth. ad Claudian. Paneg. in IV Conſ. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue.* Sophocl. Ant. v. 1246, Πτύσας προσώπῳ· ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κόῤῥης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Muſonius apud Stob. p. 169, λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι· ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγή· quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imiretur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἑστιώμενος παρά τινι τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενοημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμεληκότι, χρεμψάμενος ὡς πτύσων, εἶτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας· hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini ſcriptor ſub Luciani nomine latens cap. 56, mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura Noſter uſurpavit in Sympoſ. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcunque rem abominari, deſpectam longe a ſe aſpernari*, &, quod Latini dicunt, *conſputare*. Ariſtaenetus, ſive quicunque Epiſtolarum illarum ſunt auctores, non enim omnium unum eſſe cenſeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· *& faſtidioſe averſamini ſummo nuper ſtudio deſideratas conſputantes voluptates*: quod tractum ab Epicuro: eius enim eſt apud Stob. p. 159, Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς· quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas huius ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοὶ, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis uſus in περιπτύειν τι, quo Stephani poteſt in poſterum locupletari The-

ſaurus, apud Ariſtaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur inprimis, Simplic. ad Epict. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam ſi animum attendas ad Luciani ſales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Molliſſimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculoſiſſimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem inviſum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum ſaltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumelioſae deſpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuiſſet amplexatus, omnem illam forte oſſeam larvam longo luxu permollitam contriviſſet. In Catapl. c. 12, de ſervulo nequam conqueritur Megapenthes, qui ſe in funebri lectulo cubantem κατὰ κόῤῥης ἔπαιε. τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου.... ᾤχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab inſtituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis affirmandam. Hemst.

ead. l. 11. Ὦ Εὔφορβε) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. Hemst.

ibid. Ἢ Ἄπολλον) Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noſter ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. Solan.

ead. l. 14. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς) Paſſim hoc. Bourd.

Pag. 204. *l.* 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditiſſimi Ritterſhuſii ad Porphyr. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit: inde diſces in animo fuiſſe Noſtro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἔσθειν pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Euſtathii locus a Caſaubono ad iſta Luciani declaranda productus exſtat p. 948, v. 23. Eundem vide ad Il. I, p. 757, v. 42, ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. Π. Υ. III, p. 184, ἔνιοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους· obſervat Fabricius, qui a pleriſque Empedocli tribuantur, Orpheo verſus adſcribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiſſe refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentoſum opinionis mirificae documentum prodit: ſi quis fabam ejuſque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, poſtque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu ſunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Windet. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingenioſiſſimam de Pythagorae κυάμῳ diſputationem in Miſcell. Obſerv. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil eſt, cur quidquam amplius a nobis deſideret. IDEM *in Addendis*.

ibid. Κύαμοι) Euſtathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον·

Ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων·
διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ' ἀνάβαθμον
Ἐξ αἴδεω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis verſus eſſe ait Rittershuſ. p. 30 ad Porphyr. ubi aliter ſcribuntur. Pythagoricae ſcholae hoc ſcitum fuit. Caſaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Noſtrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphyr. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre teſtem addunt Lucianum I. Meurſ. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκάλειτο πατρωνυμικῶς· *altum hac de re apud reliquos ſcriptores ſilentium* eſſe queritur Kuſterus. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοδρίδης· hoc enim ſanguine nobiliſſimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execeſtide: ἦν γὰρ Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Heſych. de pane ῥυπαρῷ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. ſic poſt αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.) Φλυκταίναι puſtulae ſunt & corporis & panis ſub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingenioſiſſime reſtituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuſte Noſter tale verbum poſuit, quod Empedocli non minus, quam ſubcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Poſth. c. XXII, p. 675. Saltus Empedoclis Aetnaeus a Luciano ſaepe priſciſque Eccleſiae patribus irriſus quam fidem apud ſe mereatur, Strabo, vir emunctae naris, oſtendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν:

cuius ego ſententiae libenter ſubſcribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. teſt. ad Empedoclem potiſſimum reſpexiſſe cenſuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam exiſtimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noſter exagitat, ſic non minus acriter, hac quidem in cauſa nihil diſſentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiuſdem gregis recenſere, quibus hunc in campum exſpatiari voluptati fuit. Hemst.

ead. l. 13. Χαλκόπου) Διὰ τὴν κρηπῖδα χαλκῆν. inferius. Guyet.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Αἶς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat. Tum ſatis inconcinne dixit βουλὰς κατεσκεύαζον, *fabarum ſortitione ſenatores creabant.* De κυάμοις lege, quae olim cum praeſtantiſſ. Kuſtero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. Hemst.

Pag. 205. *l.* 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic ἄξιον legunt, ſuboluerit. Ed. *l.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Ienſius ipſe genuinam eſſe lectionem demonſtrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26, & Ἑτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae ſunt ſententiae: vide Strab. VI, p. p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμύκλαι. Vide Περ. c. 1, ubi magis graviter iſta tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluiſſe ſuam mortem; verum, quod ex aliis diſcimus, ſive vis ignis, ſeu alius aliquis caſus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam eſſe cenſet Dacerius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri ſententia eſt, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, &, ſi ita videtur, ad examen revoca. Solan. Utrumvis erat, flagitante ſententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. Nonn. Συναγ. Ἱστ. pag. 127, κατεκάη δὲ εἰς τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. Hemst.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuſte Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres ſolebant, Socratem Aeacus deſcribit, nihil ad eum diſcernendum valere, ſed omnibus aeque mortuis eſſe communes, iocatur. Simus erat Socrates inter ſuperos & calvus, eamque ob cauſam Sileno comparatur: Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 223, ἐλέγετο

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμὸς τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi facetiſſime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὂν σειληνῶδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum ſuae formae decus, ut erat εἴρων ad unguem factus, defendit ipſe Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, νὴ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo; longe aliter atque interpretes) αἴσχιστος ἂν εἴην· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera ſingulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam ſpeciem deſpiceret, internam ſolam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adoleſcente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέοικε δέ σοι τήν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo ſaepiſſime ſcriptores antiqui reſpectant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάστορες. Iulian. Caeſ. p. 314 D. Syneſ. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam ſuſpicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, ſed paene mihi perſuadeo de Socrate eſſe intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum* (quod etſi retineri poſſit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum ſenem*) *ſcribunt eſſe grandibus ſuperciliis, ſilonem, quadratum?* fieri certe non poteſt, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec ſunt depromta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis ſimiles formae philoſophorum parentis imagines protulit Savaro ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. Hemst.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον) *Viden' calvum illum?* Men. *Omnes calvi ſunt; quare & omnium hoc inſigne ſit.* Aeac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud ſimile: ſimi enim omnes.* Lucianum ſcripſiſſe exiſtimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluiſſet hunc in modum, uti vulgo legitur, ſcribere, meo iudicio ſcripſiſſet ἴσον. At maluit vulgatiſſimum illum Helleniſmum, quo & infra utitur in Reviviſcentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas ſimiles inter ſe eſſe video, quantum & ad habitum, & ad inceſſum, nec non veſtitum:* & ſic paſſim. Iens.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ-

λοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί· τὰ δ' ἀλλὰ ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum eſſe, dudum vidi; ſed quomodo purgari poſſet, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mſſ. repoſueris, cognoſces emaculatum. Sic autem in illo ſcribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἧκε παρά σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. *Multi iuniorum ſe philoſophari profitentur. Ac habitum quidem ipſum & inceſſum ſi quis aſpiciat, ſummi philoſophi videntur, ſane quam multi.* Socr. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Ariſtippus, & ipſe Plato.* De Platonis & Ariſtippi luxuria vide Theodoret. θεραπευτ. β. ex ipſo Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnoſoph. de amore Platonis in Archeanaſſam Colophonienſem. Inde & ab Antiſthene Σάθων dicitur, quaſi diceres Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem ſic reſtitues: Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuiſſe exiſtimant, & omnia iſta noviſſe, cum nihil, verum enim dicendum eſt, ſcias.* Hinc Socratem alii fuiſſe idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. *l.* 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Poſſit tamen ſine iſto ſupplemento locus hic conſtare, modo tollatur importunum punctum poſt φιλόσοφοι. *Quomodo ſe res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum ſe philoſophari praedicant; & quantum ad ipſum habitum & inceſſum, ſi quis eos conſpiciat, ſummi philoſophi ſunt quamplurimi: ceterum vidiſti, opinor, qualis venerit ad te Ariſtippus* &c. Liber vero MS. quo uſus eſt vir cl. ita ſupplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile eſt, fingi hic Socratem, qui iam dudum eſſet mortuus, vidiſſe νέους illos, iactantes ſe eſſe philoſophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum reſtituimus ex ed. *I.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, niſi quod in Ox. pro μάλα vitioſe legitur πάλα· in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: eſt enim ex corruptis exemplaribus, in quibus ſine Socratis nomine pro his, quae adſcripſi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem ſuffragio ſuo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum conſenſum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, ſubodorari me in hiſce reſtitutis neſcio quid improbi & notae minus ſincerae: non enim videtur Socratis perſonae convenire reſponſum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *ſi habitum quis & inceſſum ſpectet, ſummi philoſophi valde frequentes*: porro τάγε σχήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα ſententiam quandam, niſi fallor, oppoſitam flagitant, quae nihil eos eſſe minus, quam veros philoſophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, poſt τὰ δ' ἄλλα praetermiſſum eſſe iampridem ſegni librariorum negligentia unum atque alterum verſum, in quo eiuſmodi fere fuerit, qualem dixi, ſenſus, cui commode iungantur illa ſequentia, ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ (niſi, quod puto, praeſtiterit παρὰ σὲ) Ἀρίστιππος &c. Poſtmodum quam reperiebant lacunam, quiſque pro ingenii ſui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae ſpatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis veſtigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρου) Diogen. L. p. 51 F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Ariſtippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἀνθ. εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeiviſſe videtur interpres. Vulgo priora ita diſponuntur, Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· ſcilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam Ienſius, quae cum uſu particulae οὖν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens eius ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται. Poſtea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur: in corrigendo Luciano Lucianum ſequi malui, quam ſcriptis editiſque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. § 14, alibique ſaepe. Alcidam. p. 185, v. 3, ἄνδρα σύμμαχον..... καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότα. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Miſere antea ſine καὶ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γάρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν οὐδὲν εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perlecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδότα) Unum ſcio, quod nihil ſcio. GUYET.

ead. l. 15. Χαρμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. *l.* 1. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T tranſeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo fulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine poſitam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδεραστίαν ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit obiectum: de Platone res iſta maiorem habet controverſiam: vide Daviſ. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. eius ſpecimen illuſtre reperire licet in Aeſchin. D. III, c. 6, ſed cum ſolita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum: vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Daviſius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem auſus inceſti arguere, modum in iocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratiſque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aſpaſia ipſeque Athenaeus: quin & ipſe Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noſter non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι) Benedictus: *Non per Iovem: Croeſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὅρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, Θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὖσα. νὴ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Senſus eſt, *Itane? immo ad Croeſum* &c. GRON. Nihil mutandum; paſſim ita adhibent optimi quique ſcriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hiſce ſcatet: neque unquam aliter Xenophon, niſi vitiatis forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quiſquam alius impertiverit, cohoneſtetur: neque tamen ſecus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragm. Bentl. n. CLXI, Ξεῖνος Ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον. Hercules eſt ille ξεῖνος· nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus ſit verſus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. *l.* 4. Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ) Τῷ in pleriſque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis ſemper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teſte; quam fuiſſe talem praedicant, quae cuiuſcunque mariti alterius vultum facile movere potuiſſet: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ ſuppeditatum a P. ſi exigas ad ἀτρέπτῳ, eiuſmodi eſt, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, ſtatuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι ſi ſpectes, palmam forte dederis huic lectioni; praeſertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hauſturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Ioſepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον, duo non ſpernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον· ſimilis variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Noſtro tamen nihil eſſe novandum credo, quia ſententiae non minus, quam illud alterum, ſervit ἄτρεπτον πρόσωπον optime reſpondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου· iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Λαπ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, ſiquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna ſtructura ἐδόκει ... δοκῶν· exterminata voce poſtrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum ſentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Inſer. ad Obſerv. p. 683; pro ἐθέλων vero ſubſtituit ἤθελεν· ad meam partem acceſſuros ſpero literarum Graecarum peritos. Hemst.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano cauſae fuit, cur ita diſcerpta orationis membra temere diſſeminaret? Cave tamen abſque Mſſ. ope mutaſſis: mox idem in ſeq. Dial. iterum, κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi paſſim. Solan.

ead. l. 8. Δακὼν τῷ κωνείῳ) Δοκῶν forte. Guyet. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu ſolum umbras territat, ſed & morſu petit: maiore audacia, ſed quae facetiſſima ioci venuſtate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus eſt in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδότα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens ſit apud Pauſaniam atque alios, & *rapaces fati manus* memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς neſcio an ab Antiphane Comico ſit ſumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius ſimillimus exſtat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους Ἄκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, ſi Luciano credimus, Socratis fuit cauſa: verum indignor, viri ſapientiſſimi,

ſinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, ſtrenui cultoris memoriam ignominia tali adſpergi: pluris eſt apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diverſi huic iniuriae ſubſcribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita ſcribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τἆλλα τἀγαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο· commemorataque Socratis σοφίᾳ & γενναιότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam poſſint, finem elegantiſſimae defenſioni ſimul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῆς ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. Menander in Ὀργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακών. Hemst.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὄντως) Credo legendum οὕτως· ſic ipſe contextus habet. Hemst.

Pag. 209. *l.* 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης) *Ut dignum erat genere canino:* ad Cerberum ſupra dixerat Menippus, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Auſon. Epitaph. XXXI non perinde benignus eſt; nam ad manes abire vetuit, canemque ſuperum iis in ſedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur? clari flagrat qua ſtella Leonis Additus eſt iuſtae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus eſt Auſonius, Graecum epigramma cultu ſimplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύων σαίνοις Κέρβερε τὸν με κύνα. Hemst.

ead. l. 6. Διογένης) Quomodo ſibi mortem conſciverit Diogenes, alibi dicendi locus eſt ad B. Πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum ſibi conſtans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνδεῖ φύσιν κυνός, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. Solan.

Pag. 210. *l.* 1. Ὀβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda ſunt loca. Ceteri fere conſentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Κεῖται δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον· — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενος· ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantiſſimus iuſtitiae, debita Charontem ſtipe fraudare noluit, porrexitque ipſi ναυτιλίας

ὄβολον, ſive τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teſte Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis inſtrumenta ſecum portet, egeſtatem a contemtu divitiarum ortam obſtitiſſe credendum eſt. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκηδευόμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kuſtero, Photius ſcriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etſi iuxta cum aliis ignorem, ſuſpicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatallis deſumtam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inſpectis Grammatici verbis illud ipſius oboli funebris eſſe nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem Suidas in Μελιττοῦττα, quae derivata ſunt ex Ariſtoph. Schol. ad Lyſiſtr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid eſt de Orei ſtatu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum tranſtuliſſe contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βᾶριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπίβαθρον νόμισμα τὸν ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὀβ. Ναῦλον proprie ſic dictum Heſych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui *inopem* Virgilii *turbam* Aen. VI, 325, longe ſecus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori ſolvat, nummus vel naulum deeſt. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenſes) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud Ariſtophan. v. 372, Ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius eſt, quod Moeris Atticiſta protulit, Καττιτέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, ſi verum eſt, quod viris eruditis Grammatici perſuaſerunt; id enim ex Heſychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure ſibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit iſta gloſſa, qui auctor novandi vocabulorum uſus haud infrequens forte ſolus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Perſici genere poſito, quod Graecis non ignotum pretio proxime reſpondebat: quod autem undecunque inveſtigatum Natalis Comes ſcripſit, verſus eſſe ex Hecale depromtos, certiſſimum arbitror; in quibus poſt limatiſſimam Caſauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmaſ. de Uſur. p. 427. In eo ſolum a

Caſaubono diſſentio, quod proferri hos verſus, *non quia in illis voce δανάκης uſus ſit poëta, ſed ad confirmationem moris* exiſtimarit, cum mihi ſatis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti verſus Δανάκην —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore trientem*, nummulo deſignato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vota movent ſuperos: ubi portitor aera recepit Obſerat herboſos lurida porta rogos*: quae poſteriora vereor, ut a quoquam commode poſſint explicari. Paſſeratius *umbroſos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis exſtinctis*; quam vocis inauditam poteſtatem ſermo Latinus, credo, faſtidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione ſola ſpem pono: *Obſerat umbroſas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigranteſque domos animarum intraſſe ſilentum*: ſenſum nemo melius explanaverit, quam Theognis, Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναινομένας· nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae ſtipis morem, quem inter alios iam obſoletum apud Athenienſes ſua etiam aetate permanſiſſe notat Scholiaſtes Iuvenalis, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent ſcriptores Itinerariorum. Iam quod duûm obolorum, qui Charonti ſint tradendi, mentio fiat in Ariſtoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifeſto liquet ex v. 141, idque bene Scholiaſtae perſpexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & conſiliaria Pſychae iuſſu Veneris ad *Orci ferales penates* deſcenſurae praecipit *offas polentae mulſo concretas ambabus geſtare manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam tranſvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, ſic ad ripam ulteriorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (ſuſpicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane diſplicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum exſpirare patietur? Huic ſqualido ſeni dabis nauli nomine de ſtipibus, quas feres, alteram, ſic tamen ut ipſe ſua manu de tuo ſumat ore.* Pauloque poſt: *ac deinde avaro navitae data, quam reſervaveras, ſtipe, tranſitoque eius fluvio recalcans priora veſtigia, ad iſtum coeleſtium ſiderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meurſii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. Hemst.

ead. l. 3. Ἄγξω σε) Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam eſſe verbi rationem in creditoribus oſtendit, qui debitores ſegnes obtorto collo corripiunt, adque ſolvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & Baſil. Hom. in Pſ. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει· πνίγειν tamen eadem poteſtate a probatiſſimis ſcriptoribus uſurpatur. Hemst.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius eſt, & venuſtiorem Atticae ſtructurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata ſcripti codicis lectio: ſolent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut Noſter in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lyſ. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσήει· & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει. Long. pag. 71, τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας. Ariſtaen. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, ſi quis πεπτωκυίαν reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός· quo in genere, quod innumerum eſt, tum ornatus orationis ſpectatur, tum vehementia non niſi a perito iudice ſentienda; velut in illo Socratis ad Antiſthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis ſuperſtitioſus apud Diogen. L. VI, 48, μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου διαῤῥήξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quaſi nihil differret a προῖκα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a Graevio iure caſtigatos exiſtimo, eamque Luciano fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi erit redeundum:* confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit Apuleii iocus, *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum exſpirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum

contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud Euſeb. H. E. VII, c. 30, p. 361, uſu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι* &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant.* Hemst.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, num ergo tam longo traiectu te gratis tranſvexero;* cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non recum attuleris. Sed paulo ante melius Mſ. *κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον·* male in editis *σου πατάξας*. Graev.

ibid. Ἔσῃ) Ἔσομαι forte. Guyet.

ead. l. 13. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε) Interpretantur omnes, auctore Eraſmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta.* Gron.

Pag. 211. *l.* 3. Μόνος... προῖκα) Etymol. Magn. v. Δανάκη docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. Solan.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in Θέρμος. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero venditat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac cauſa Luciano teſtimonium denuntiatur: longe rectius ex iiſdem locis Gonſal. de Salas obſervavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Cum autem addit, *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: exſtat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησὶ, πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν· τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πήρας καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀδούλευτον καὶ ἀκολάκευτον. Duo iambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De δείπνῳ Ἑκάτης dictum eſt p. 397 ſqq. Hemst.

Pag. 212. *l.* 4. Κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *nec quidquam ipſi curae eſt.* Mavelim ego, *neminem curat.* Illud οὐδε-

νὸς non ad πρᾶγμα, ſed ad perſonam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Phariſaei & Herodiani dicunt Ieſu: Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magiſter, novimus te veracem eſſe, & non curare quemquam. *L. BOS Animadv. c. XII, p. 55.* Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem, vel perſonam indicat: poſterius mihi non ſecus atque clariſſ. L. Bos placuit: eum explicandi modum poſtulat ſolius veritatis memor Cynici perſona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem ſine dubio ſic intellexit Teles, quem ſuperiore nota teſtem citavimus, quando poſt μηδενὸς φροντίζειν ſubiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπευτον καὶ ἀκολάκευτον, nullius hominis reſpectum habere, ſed talem ſe gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec aſſentetur: longe ab iſta mente aberravit interpres Stobaei. Hoc ſane multo magis in Chriſto verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; ſed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis ſimulatio adhibebatur, quia quaeſtionem erant inſidioſam propoſituri de cenſu Caeſari ſolvendo: quaſi dicerent, ubi veritas agitur, ſcire ſe, adeo nullam perſonarum dignitatis rationem habere Chriſtum, ut ne Caeſaris quidem maieſtate retineri poſſit, quin animi cogitata libere planiſſimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, ſed ſententiam inſuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chryſ. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Eſt alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν· Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo Xenophontem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενὶ, pro οὐδέ. Hemst.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum eſt, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc ſane quam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Baſileenſis non hanc appellationem praemiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. Gron.

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638, *Iuppiter Stygius.* Solan.

Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac maieſtatis habet ſignificationem: Pauſan. II, pag. 166, de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat Aeſchylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeſes & domina*, apud Hephaeſt. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat ſententiam: Tragici mentem improba Stanleii verſio obfuſcavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Iovem* illuſtrat, iſtorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proſerpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 88 l. 9, facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud Aeſchin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cuius eſt Il. I, 457, Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Hemst.

ead. l. 19. Φυλάκιος) A Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid Stephan. Guyet. A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. Leed. Mſ. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695, 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Proteſilaum recenſet Noſter c. 52 & 53. Solan. Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεὺς naſcitur Apollonii Φυλακηΐς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαΐδας ſcribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαΐδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος· verum utraſque ſitu tamen propinquas diſtinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec eſt, cuius Stephanus meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Proteſilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem, ſed ab avo, praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab Homero ſignata Il. B, 700 & 705, manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant, multa da-

bit N. Heinſius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phylleïdes* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceïdes*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla uſquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi varum fonte fuerit derivata. Tzetz. Chil. II, c. 52, poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μέμνηνται καὶ ποιηταὶ καὶ νέοι, ſine dubio dialogum iſtum indicans: Philoſtratum vide p. 662, cum Oleario, & ſaepius in Heroïc. Ariſtid. T. III, pag. 374 C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γεγενῆσθαι μετὰ τῶν ζώντων· Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet Tzetzes, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. *l.* 4. Αὐτῶν) Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, ſcilicet ἔρωτος. HEMST.

ead. l. 8. Ἕκτορος) Homerus Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano ſentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν) Id eſt, amor, deſiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benedictus, *ſed haec res praevaluit pondere:* quamquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto, *ſed is in uxorem amor meus omni pondere,* quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit exſtingui.* Eiuſmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii maioris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dedero, *meus amor omnem modum excedebat, moliſque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον Heſychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπέρμετρον· inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eandem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro οὐκοῦν for-

te non deterius legeretur, σὺ γοῦν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 214. *l.* 5. Κᾳκείνην) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic reſpicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν) Si velis ſcire, Lector, in quo gradu conſanguinitatis fuerint Proteſilaus & Alceſtis, en tibi ſtemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaſte, Plutarcho, Pauſania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceſtis	Iphiclus
	Proteſilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσήσεται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admiſſum in edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένῃ, nec cum φείξεταί σε ſatis accurate conveniret. Moſchopul. Ὀν. Ἀττ. Ἐκλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Noſt. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. *l.* 3. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) *Mercurium iube, poſtquam ad lucem pervenerit Proteſilaus, contactum virga, mox in adoleſcentem formoſum eum convertere.* Sed quid ſibi velit praepoſitio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ ſatis plene dicitur. Homerus Il. Ξ, v. 104: Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, *O Ulyſſes, valde meum penetraſti animum increpatione gravi.* Neque vero ſi in hac locutione intelligatur praepoſitio, videtur ἐν, ſed σὺν ſubaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Ienſius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his ſimilia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: ſic enim iterum Noſter alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui ſimilis exſtat phraſis in Epigrammate, teſte Conſtant. Lex. ἐν βέλει πληγεὶς) quamquam ibi MS. G. & L. σὺν legunt. Euripid. autem El. v. 321, Καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει· & Ἱκετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam ſcriptores Graeci ſuperſtites agnoſcant, neſcio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 ſcripſerit Lucia-

nus, τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, cum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicunque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. Ariſtot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες..... τριόδοντι... εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χείλεα —. Arriano 'A.'A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Noſtrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, ſimpliciter eſt κλοιῷ δεθείς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερῴοις διαληλιμμένοις ἐν ἀμόργῳ. Polemo Phyſiogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνήρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad 1 Theſſ. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεί. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν 'Εν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat cauſa, cur Needhamus Hierocli demeret ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἑκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo θαυμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. Hemst.

ead. l. 4. 'Απεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. Hemst.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viſo marito ſtatim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat hiſtoriam F. CIII & CIV. Leed.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiaſtes monuiſſe, quia omiſſa fuerat eius in exemplari Proſerpinae perſona. Hemst.

Pag. 216. *l.* 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine

iuſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ... καὶ ὅτι καλὸς ἦν.... τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyaeno conſtet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent Leo Allatius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Daviſ. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Euſtath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρως περιείργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius ſcribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos exſtruxit culmine manes.* Hemst.

ead. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teſte Plinio, ab Auſtro & Septemtrione ſexagenos ternos pedes. Solan.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo ſit praeferendum:* plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. Hemst.

ead. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Theſ. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ὂν οὐ κατάγνυται οὖν, ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμοῦται καὶ διαστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, *Simataeque iacent pando ſinuamine nares.* Hemst.

Pag. 217. *l.* 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abeſſe εἶεν ἱκανοὶ, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo εἰμί· paulo aliter Lyſias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mauſoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μαυσώλου τάφος

ἐστὶ πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὔτις ἐκεῖ τυμβολέτις παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφῆς) Sororem Gellius non dicit: ſed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. ſoror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τοῦ μὲν σώματος, *contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam τὸν ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc eius ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philoſophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporiſque voluptatibus ſervili nexu ſunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, reſpicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus ſervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Noſtrum: ſimilis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit ſepulcrum prope Corinthum. Vide Pauſan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς) Adſcripſit pater, forte βεβιωκότος· ſed & prius ferri poteſt. GRON.

Pag. 218. *l.* 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem ſcribitur. Sed, ut iam plus ſemel in eodem mendo monuimus ſupra, εὐμορφότερος ſcribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc ſcripturam. At recte ea obſervata cum paſſim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem ſcripturae macula infuſcavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις στεῤῥωτέροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στεῤῥοτέροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμώτερον, pro θερμότερον· ut recte apud eundem ſcriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Iſocratis Panathen. p. 243 B. Καί τοι τίνας ἄν τις κρι-

τὰς ἱκανοτέρους ποιήσαιτο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους· ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφοτέρους ſcribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ;) Vide, quam inepte diſtinguatur haec περικοπή· τίνες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obſederat, diſtinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ὡμολόγηκα γὰρ αὐτῷ. Ariſtoph. Plut. v. 425, Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας — v. 1190, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX, p. 377 D. — οὐδεὶς εἶχέ σοι Κωβιὸς ὅλως γὰρ ἧπαρ — ita recte Caſaubonus, qui ſimul annotat, *coniunctionem* γὰρ *tranſpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe.* Sophilus apud eundem XIV, p. 640 D.... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... Xenoph. Κ. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire H. Stephanus aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ N. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Σκύμνης) Σύμης eſſe reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. *l.* 3. Ὥρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur,

vel poſt τὸ ἡγῇ. Guyet. *Iam vero tempus eſt, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes*: ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronunties*: haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅντινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas*. Graev. Ὅρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὥρα δέ σοι & ita cl. Hemſterhuſius edidit. Solan. Quod praebent ſcripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι iure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo poſteriore loco male membranae Graevii, ὅρα. Aelian. V. H. I, 21, ὥρα σοὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾷν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. Hemst.

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariſſ. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, *quin perperam edatur* Χάροπος pro Χαρόπου· *nam pater ei erat* Χάροπος, *non* Χάροψ: *res certa eſt ex Homer. Il.* B, 672, *Euſtathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII.* Hyginus quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX, *Nireus Charopis filius*: quamquam ibi merito Schefferum *Charopi* praeferre cenſeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim eiuſmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυς, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἱέραξ, ἱέρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος· in Heſychio, quod rarius eſt, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος· ſimili modo recentioribus *brax, calix, delphix*, pro *braca, caliga, delphica*; non aliter atque στέροψ pro στεροπῇ Sophocli, notante Euſtath. ad Il. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heinſ. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiuſmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidiſſe ſe, cum animus eius reli-

ctо corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret; τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuvabitur: ſed nos magnae litis iudices non ſedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis Barthii verſio obſcuravit. Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον· — εἰν ἀΐδᾳ γὰρ Μένων Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII, p. 162; ſed aliis quibuſdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi, ſimul atque apud Salmaſium Ep. de Com. p. 703 reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum eſt μὶν ὁ, manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel coniectura fuit opus, poſtquam beneficio viri inſignis I. P. D'Orvillii nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia Kuſteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσοφον.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαιέτω, ἕς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν ἀΐδᾳ γὰρ
Μείνω Θερσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit praeſtantiſſimus D'Orvillius, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. HEMST.

Pag. 220. *l.* 8. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν) Chiron eſt Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas eius ac ſtudium virtutis permovit Iovem, ut

aſtris haud indignum inſereret. Hoc Eratoſth. Cataſt. cap. XL, paene verſus ab Hygino P. A. II, cap. 38, aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt Luciani θεὸς ὤν. A Pauſania tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς lib. V, pag. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: κἀκεὶ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδοὺς τῷ Διῒ Προμηθέα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε· ita legendus eſt hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διῒ Προμηθέα. Idem p. 129: Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέσχε τῷ Διῒ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quidquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo Lucianus forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὢν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. HEMST.

ead. l. 12. Τίς δέ σε ἔρως) Hunc locum profert Thom. Mag. in Ἀνέραστος, verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾷν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218, — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250, Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν· quod Stobaeus etiam deſcripſit c. 118. Alceſt. v. 691, Χαίρεις ὁρῶν φῶς; HEMST.

Pag. 221. *l.* 1. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ) Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον· dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane Menandri locum attulit Clericus, deinde repoſitum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiſerit σαπρότερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρ-

μένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτ' ἔτη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους· Σεμνότερα τούτων ἕτερ' οὐκ ὄψει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὃν φημὶ, τοῦτον, κἀπιδημίαν ἄνω· Ὄχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit Menander ab Alexide, cuius ſimillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mercatuſque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat Daviſius, niſi quod Syneſii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἁγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον appellat Aeſchin. Dial. III, c. 3, cum quo contuliſſe non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platoniſque diſciplinae figura maxime convenit, quae ſcilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil diſcedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, ſtulti hominis intempeſtivum Athenarum arciſque deſiderium perſtringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἄστρων, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adſpectu videbantur gratiſſima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud ſuperos reliquiſſet, ingenue reſpondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; ſed addito puerilis ſimplicitatis verſu tertio, Ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχνους, non ipſe tantum inſulſi notam commeruit, verum ad homines etiam inſulſos proverbium a ſe natum propagavit, ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur iſta plenius in Montefalconii Select. Hiſtor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorſus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apoſtol. C. IX, n. 81. Simul ex hiſce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

ſita. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conſpectu quotidiano hauriuntur, ſatietatem oriri atque adeo faſtidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς Ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῆ τὴν θέαν ποιεῖ· & plura paſſim, quae cum Menandri Lucianique ſententia non ſolum, ſed & verbis ſaepe congruunt. Egregie Lucret. III, 958. Hemst.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec ſcriberet, obverſatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeo, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσεται Ὄψει παρόντα· κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους, Σαπρώτερα (ita leg. non σεμνότερα, quod eſt contra rationem oppoſitionis) τούτων οὐκ ὄψει ποτέ. *Hunc beatiſſimum aio, quiſquis contemplatus, ſine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune aſtrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praeſentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hiſce nunquam videbit.* Cler.

ibid. Αἱ ὧραι) Καὶ ὧραι. mox, poſt αἱ αὐταὶ, τὸ ἦσαν aut quid ſimile deeſſe videtur. Guyet.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) An μεταβάλλειν; Guyet. Ad ſenſum, qui ſatis expeditus interpretes non fugit, minime reſpondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro *vices mutare*, quantum memini, poſitum invenies. Olim timide conſiderandum propoſui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi ſcriptione μετασχεῖν haud difficulter naſci potuiſſe ſuſpicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι· quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyeti μεταβάλλειν ſed iſta literarum ductibus propiora cenſebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Oreſt. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irriſum, Ariſtoteles etiam uſurpat Ἠθ. Εὐδ. VIII, p. 186. Fortaſſe gravius eſt huius loci vitium, quam quod opera tam levi & ſine librorum veterum adiumento poſſit ſanari. Reticenda non eſt viri doctiſſ. Io. Iac. Wetſtenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. Hemst.

ead. l. 8. Ἥκεις) Confer cum fine Dial. XI. Solan.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) An? ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem ſtili Lucianei curſum impediverit: quam utilitatem habeant in hac diſputatione, οὐδὲν — σκότῳ, mihi quidem non ſatis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπιδεεῖς) Thomas Magiſter v. Ἀτέλεστον videtur in ſuo Codice legiſſe ἀτελεῖς. Sed praeſtantior eſt noſtrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magiſtri liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum exſtat in noſtris veſtigium: ipſa tamen indicio eſt, quod ante nos ſuſpicari diximus, hunc dialogum male fuiſſe a deſcriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελὴς, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut ſatis eſt ad huius loci ſententiam conveniens, ſic magnopere vereor, ne a conſuetudine Graeci ſermonis abhorreat: equidem memini, non diſſimili ſtructura ſcribi a Dionyſ. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελὴς τοῦ ἔργου ἀναστρέψειεν· ſed alia eſt & poteſtas & ſignificandi ratio. Forte quis exiſtimet, ita defendi poſſe ἀτελεῖς, ſi eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis:* in Gloſſis alterum alterius explicationi inſervit vocabulum. Tum ſenſus erit, iſque minime contemnendus: *ſed immunes ſumus rerum iſtarum omnium: ſed oneribus illis ac functionibus ſitiendi eſuriendique ſumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri poſſunt mutaſſe. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non eſt, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; ſed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipſe incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, poſitis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur:* quod proprie pertinet ad explanandum περιστῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in ſemet ipſam incurrens, ipſa ſibi contraria.* Eſt autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in ſe converſis facile refutetur, eoque pacto in ſemet ipſe incurrens abſurdi convincatur: hoc ſane eius eſt, qui adverſo capite pugnantia locutus ſibi contradicit: qua in cauſa Chironem verſari Menippus demonſtrat. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. *l.* 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, ſed haec ordine continuo praecedentibus abſque diſtinctionis ſigno ſunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ) Gataker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianea protulit adiecta Benedicti verſione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praeſentibus rebus ſis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a ſcriptoris noſtri mente deerraſſe puto, dum ad Chironem referunt, quae ſententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil eſt apud veteres iſto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatiſſimo familiarius, ἀγαπᾷν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα· εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει· ſic ut paroemiae communis imaginem ſaepiſſime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam verſionem exegi. Hemst.

ibid. Συνετὸν) Eximiam hanc ſententiam minus apte Menippo ſuo tribuit Lucianus, utpote qui ſibi ipſe, ut ſupra viſum eſt Dial. XXI, mortem conſciverit. Solan.

ead. l. 21. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προϊέναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noſter habet. Ita vero ſcribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθὺς, quod, monente Phrynicho p. 24, ſolius temporis ſignificatione gaudet: quamquam poſterius pro altero nonnunquam vitioſe poſitum reperiatur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν· ſicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus aſſentitur praeſtantiſſ. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter eſt ſcribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnius ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ᾅδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non ſolum εὐθὺς & εὐθὺ prorſus eadem habuit, ſed & εὐθὺ pro *ex adverſo*, *e regione*, non diſtinxit: vide H. Valeſ. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyſide: Ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique ſaepe. Haec cum ſint ſatis nota, atque in aperto poſita, iure mireris, Olearium in Philoſtr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἥκων, verti voluiſſe, *ſtatim poſt pugnam Chaeroneam accedens*, cum ſine ulla dubitatione vertendum ſit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronenſi* negligentius ſcriptum. Hemst.

Pag. 223. *l.* 4. Ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον) Micyllus: *reluctari tamen & reſupinos obniti nul-*

la neceſſitate aut commodo ſuo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo deſcendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari poteſt. Itaque Benedictus eo animadverſo poſtremas tres voces abſcidit. Sed nihilo plus huc convenit illa neceſſitas. Non enim modo ipſis neceſſe non eſt obniti, ſed contrariâ neceſſitas ipſis incumbit quiete & cupide deſcendendi. Sed nec Graeca quidquam de neceſſitate. Verte: *reſupinos obnitentes, cum id fieri non oporteret, non ſic faciendum eſſet.* Ut de Saltatione: ἐπαίνους ἐπιβοῶντα ὀλέθρῳ τινι ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demoſthenes Olynthiac. 3, πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον. Gron.

ead. l. 11. Ἰσμηνόδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Iſmenodorus. Solan.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec ſint neſcio. Solan. Nominum huius dialogi propriorum uſus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, veraſque res geſtas a Luciano denotari cenſeo. Si quid aliunde ductum, id omne ſcenae novae comicis crediderim deberi; cuius documentum aliquod paulo poſt afferetur. De Arſace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortiſſimus Parthici regni conditor a Iuſtino matura ſenectute, ab Ammiano placida morte deceſſiſſe narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valeſio obſervatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diverſos auctores ſecutus occiſum eſſe tradidit: genus autem mortis ita deſcripſit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει· quae quidem undecunque depromta, Suida ſaltem iudice, ad primum Arſacen ſpectare, ex ſequentibus eſt manifeſtum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arſaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius exiſtimo, dum certiora promantur, haec eſſe a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. Hemst.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiſſ. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluiſſe ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. Hemst.

Pag. 224. *l.* 1. Κιθαιρῶνα) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis ſitum accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem At-

ticam ſuperandus erat Cithaeron, qua parte demiſſior flexuque leni interruptus viam planiorem oſtendebat. Herodoto vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeenſes, qui de nocte obſeſſa urbe eruperant, ut hoſtes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, ſimulque vident τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipſum Cithaeronis pedem, ſuperatis anguſtiis, occurrebant Eleutherae, campuſque urbi ſubiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Harpocratione conſtat in Οἰνόη, contingens: qua de re diligenter, ut ſolet, Pauſan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I, pag. 18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φερούσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικήν· cum his conſentiunt, quae ſcribit Strabo IX, p. 631 B. 582 C. Soli Ariſtophanis Scholiaſtae ad Acharn. v. 242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae diſcrimine Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας· haud inepte, ſi quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxiſſe docet Stephanus ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος· matrem, ſi quis ſcire deſideret, Aethuſam Neptuni filiam indicabunt Pauſan. IX, c. 20, & Schol. Heſiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα· digna eſt, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθὴρ ὄνομα πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπό τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὠνομασμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος, ὥς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, Heſychio teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo reiecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici enarratore enucleatius expoſita Pauſaniae non parum lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam olim ab heroum uſque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In Dicaearchi Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλωπῶν) φόβου· quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῆ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπισφαλής· ſi non alio, quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur H. Stephano, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθερὰς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Mſ. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demoſthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eoſdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas ſpecies habet Heſych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis Lucianum emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue: οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 eſt *pro ſocietate inita.* Paulo ante κυμβία ſunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demoſth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phraſi ἐς τὸ ξυμμαχικὸν iure merito diſſentit eruditiſſ. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.

ead. l. 7. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων) Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Caſſ. XL, p. 127 C. ut manifeſto liquet ex p. 130 E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi proelio Plutarch. in Craſſ. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος· quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους ἐν μεσαγκύλῳ· confer Suidam in Ἐξέσχε. *Pondera conti Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura ſuppeditabit eruditiſſ. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον, *ſic vero ſubiecta ſariſſa ipſum & equum perfodit*: ſed nunc coniecturae praefero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) *Sariſſam* vocat etiam Latine Liv. XXXVII, 42, 2, & *Sariſſophoros*. SOLAN.

Pag. 225. *l.* 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram haec excedit. Apud Polyaenum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur ſariſſae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δέγε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. Ἡρώδης. BOURD. De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noſter in Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum conſule III, 130. — Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario iam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra Armenius dictus eſt, hoc eſt, Armeniae rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes exſtiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. SOLAN. Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula muta-

tione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quamquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim huiuſmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροίτης ἱππεύειν εἰωθὼς καὶ πάνυ ἁπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota diſtinguat ab Arſace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro ſcribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum eſt, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibuſdam Ὑρώδης, a Polyaeno VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Perſarumque morem, quibus, praeſertim ſi liberi locique honeſtioris eſſent, in publicum prodire, niſi equo vectis, paene fuit turpe, iam Briſſonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo paraſitus Libanii ſpectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττὸς, καὶ ἐφ' ἵππου στειλάμενος εὐπρεπῶς οὕτως ἐπείγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκότα. De Parthis, qui iſtos vitae cultu imitabantur, Iuſtin. XLI, 3: *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: ſuper illos ire, conſiſtere, mercari, colloqui.* Hac tamen conſuetudine labefactati pedes ſic debilitabantur, ut firmo ſtabilique greſſu incedere non poſſent: cuius vitii cauſas in Scythis, illis praecipue, qui ſedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ Α. Υ. Τ. pag. 292, 293: Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτέους κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἰεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἕλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat Zoſimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἑδραίως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valeſius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Etſi vero Armenium ſupra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat ſub eo nomine complexus, quod fieri ſaepe ſolet, Perſas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum diſſimiles. HEMST.

Pag. 226. *l.* 7. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς) Scribi potuiſſet ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. ſed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam eiuſmodi verbis adſtruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Iulian. Miſop. pag. 338 A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, *inter illos ſedens*, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλεψίας .. Λάμπις .. Δάμις) Aut obſcuri, aut ficti homines. Solan.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσης. Bourd.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuiſſe eandem illam meretricem, quae Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50 regnante Philadelpho. Palm.

ead. l. 14. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι) Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum, ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως· alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miſerum in modum emori*. De formula loquendi, ipſoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, ſuppeditaverat Euſtathius ad Il. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inſpiciendi ſit copia: exſtant ſcilicet lib. III, Ep. IV, ſed paulum aliter, quam fecerat Euſtathius, diſtincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος· ſequitur inferius, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epiſtola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Heſych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκλαίοι) ἀποξηραίνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Veſp. v. 160: mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimllis eſt in ἀυανθῆναι, ἀφαυανθῆναι. Ariſtoph. Eccleſiaz. v. 146, Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι· & ἐπαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυανθῆναι· lib. IX, p. 401 F. ἵν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζη-

τῶν τὸν σύαγρον ἀφαυανθῇς· poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίης. Taceo conſignatam a Scholiaſte variam lectionem in Sophoclis Philoct. v. 951, Ἀλλ' ἀνανοῦμαι pro ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. Hemst.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Κατεξηρᾶσθαι) Vitium ed. A. κατεξύρασθαι correxerat etiam Matth. Sladus. Hemst.

Pag. 227. *l.* 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad quem referas, ſi unum tantum interrogantem facias. Solan.

ead. l. 4. Ὁμοῦ) Verſionem purgavimus interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum, & ſignificans *circiter*, *admodum*: ut in illo Demoſthenis loco in Ariſtog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi Wolfius a Valeſio reprehenſus, quod *omnino* reddidiſſet. Habet autem ideo poteſtatem eam, quia τοπικὸν eſt Atticis, ſive adverbium locale; neque minus, ut ſolet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit Schol. Ariſtoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512, Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἤδ' ἐγγύς· eiecto Scholio vel reſcribendum eſt, quod antiquus enarrator praebet, vel cum Mſ. Vatic. ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Vide L. Bos Obſ. Crit. c. IV, p. 14. Non aliter uſurpant ὁμοῦ τι, de quo Iſ. Caſaubon. ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lucianum iam ante nos obſervavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34. Hemst.

ead. l. 5. Ὀκτωκαιδεκαέτει) *Iuveni illi octodecim annos nato.* Bourd.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam prope ſententia verbiſque abſunt a Thraſonidae querela in Menandri Μισουμένῳ, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, dubitari ferme non poſſit. Comici locum debemus Arriano in Epict. III, pag. 351: Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελές, Ὃν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελὲς oportere legi εὐτελὲς, quia continuo ſequitur, παιδισκαρίου δοῦλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Berglerus ad Alciphr. II, p. 271, non coniectura eſt, verum certa fide conſtat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλῃ σκηνῇ, Παιδισκάριόν με, φησὶν, εὐτελὲς καταδεδούλωκεν. Eſt etiam παιδισκάριον εὐτελὲς in Alciphr. III, Ep. 27, pro quo Noſter τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut

autem ἐπίπλαστα δάκρυα, ſic in eodem Menandri Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη πότε· quae a Suida conſervata v. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. Hemst.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Dele duo commata, ut loquuntur, poſt αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conſpiciuntur, & interpretare: *prior ipſe ſe accuſavit multae dementiae.* Graev.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci eſt τῷ τε. Nec id profectum eſt a Luciano, qui ſcripſit, τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* Graev. Παρέσχον τότε *W.* ed. uti & Graevius vidit eſſe legendum, & ſecutus eſt deinceps cl. Hemſterh. Solan.

Pag. 228. *l.* 4. Ἆρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. conſentiant, non tamen dubito, quin melius ſit ἄρα τί φίλτρον. Hemst.

ead. l. 5. Ὑπέργηρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantiſſimam decrepiti ſenis deſcriptionem habebis. Solan.

ead. l. 15. Βίον ἄπορον ἀπὸ κ. καὶ ὀ.) Nota piſcatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος· ea de re quaedam obſervans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciani locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. Hemst.

Pag. 229. *l.* 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hp. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. Solan.

ead. l. 6. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, *Ita mortem horres, ut adoleſcens.* Non credo eiuſmodi poteſtatis exemplum aliud certum proferri poſſe: longe diverſum eſt apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit vir magnus in iſtis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς διαμειρακευόμενος· quod non eſt, *quaſi apud Sophiſtas glorians, & ſeſe iactans adoleſcentis licentia;* ſed, *cum Iſocrate atque Anaximene Sophiſtis iuveniliter ac iactabunde contendens concertanſque.* Illa vis in compoſitis ex διὰ verbis ſaepe viros egregie doctos fefellit. Hemst.

ead. l. 7. Τί οὖν ἄν τις λέγει) Una vocula hic auctiores ſunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phraſi aſſuetas habens, non illico offen-

datur audiens, Τί οὖν ἄν τις λέγει, nec ſoloecum deprehendat? Non puto ita ſcripſiſſe terſiſſimum ſcriptorem, qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius huius linguae poſtulat. Senſus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes ſunt?* Adiecta particula ἂν, praecipue in interrogationibus, ſed & in aliis loquendi formis, vel Praeſens Optativi, vel Imperfectum, Aoriſtumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc ſcriptore? Sed & ſtatim Dial. ſequentis initio, Τὰ δ᾽ ἄλλα, οὐκ ἔτ᾽ ἂν εἰπεῖν ἔχοις, *Ceterum non iam amplius dicere poſſis*. & ſub finem Dial. XXX, οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν· & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, Ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoriſtum in Necyomantia cap. 17, εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paulo poſt, πολλῷ δ᾽ ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide, quae ſupra notavimus. IENS. Λέγοι cl. Ienſius & *B*. 2. In reliquis prave λέγει. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens poſuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ ſcribendum eſt. HEMST.

Pag. 230. *l.* 1. Ὅμοια) Melius Mſ. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. GRAEV. Ὁμοίως omnino ſcribendum cum ed. *I*. & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & Vorſtium acute conieciſſe video. SOLAN. Ὅμοια τὰ ὄμματα κενὰ) Credi poterat excidiſſe καὶ propter ſimilitudinem pronuntiandi, καὶ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat κενεὰς γλήνας, id eſt, interprete Scholiaſta, τοὺς κενοὺς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut Oedipi *vacuos orbes* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora leonum* VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. Μόνον δὲ αἱ) Mſ. κεναὶ μόναι χῶραι. BOURD.

ead. l. 3. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεὺς) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατος. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. Ὁπότε ἀνὴρ &c.) Uno ductu in Fl. ed. & Mſ. Ox. ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἤσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtilus eſt. Vide Προμ. c. 4: εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις· & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum ſemel non latebunt. SOLAN.

ibid. Ἢ ὁ γυναικεῖος;) Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος

ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μηδείας) Legendi omnino verſus, quos tangit, apud Euripidem ipſum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic finis: — ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 231. *l.* 4. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία.) Interpres: *nihil acerbi, Tireſia*: immo, *non grave eſt quod quaero*, ſeu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, *nil grave eſt*. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Poteſt ferri. Cenſeo tamen Lucianum ſcripſiſſe, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt, mammae factae ſunt pannoſae*, ut Martialis loquitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν cenſet cl. Graevius ſcribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui ſententiae ſubſcribo. Contrarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam ſi Tireſias ex femina denuo factus eſt mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis ſint ἀποταθεῖσαι, *diſtentae, extenſae*. Statim D. XXX, ἀποταθεὶς dicitur is, qui porrectus iacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς &c. IENS. Ἀπετάκησαν Graevio obſecuti pro ἀπετάθησαν ſcripſimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. eſt. SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo poteſt. Graevius quin felici coniectura ipſam Luciani vocem fuerit aſſecutus non dubito*: quam ob rem, etſi pro corrupto ſtent libri veteres, congruentis tamen ad ſententiam verbi potiorem eſſe rationem habendam cenſui. Corn. Celſ. II, c. 8: *Mulieri gravidae ſi ſubito mammae emarcuerunt*. HEMST.

Pag. 232. *l.* 5. Ὁπότ' ἀκούσῃς ἔργα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingenioſe pro vulgata lectione ſcripſit ad me politiſſimus Geſnerus: eummet ipſum audi cauſam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit* ἀπετάκησαν, *quod ipſe eius reſtituendi auctor Graevius vertit*, emarcuerunt, pannoſae factae ſunt. *Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto ſcriptionem conſtantem omnium, qui uſquam ſunt, librorum* ἀπετάθησαν, extenſae ſunt, *non in longitudinem dependentem, ſed crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται, ſive* extenditur, *cum ſolo aequatur: unaquaeque enim linea curva, ſive arcus circumſcribens collem illum extenditur, & fit recta; certe ad rectam magis accedit*. Haec ille: quibus ſi vetuſti ſcriptoris ad uſum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, iam ſublata foret omnis dubitandi cauſa. HEMST. *in Add.*

νες;) Perſpicuum eſt, hic intercidiſſe ὡς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες; *Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuiſſe credis, ubi quaſdam ex feminis legis factas fuiſſe aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem ſententia, ex loco Aeliani in elegantiſſimo illo libri XII capite 1 de Aſpaſia; de qua, invitiſſimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, ſumente, ita legitur, Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδυ, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgatus interpres ad lubitum intorſit. Verum ſenſum Aeliani ſcribentis fuiſſe hunc exiſtimo, *Alapis vero percuſſa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, ſe talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oſcitabundus deſcriptor, ubi ſcripſiſſet ὅμως, inſuper habuiſſe ultimam huius vocis ſyllabam denuo ſcribere. Ὡς pro ὅτι paſſim ſcriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφήσει & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae ὡς uſum notavit quoque Thomas Magiſter, ac poſt eum H. Stephanus. Iens.

ibid. Ὄρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὡς forte hic deſideratur. Guyet. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὡς ſimilitudine forte praecedentium literarum oppreſſum: Halc. p. 130, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα ſtructurae orationis aliena vix putarem eſſe Luciani, niſi ſuccederet Menippi reſponſum, ἤν που κἀκείναις ἐντύχω, quod ipſo nomine fuiſſe deſignatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam eſt conſtructionis ſtatuenda, cuius ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. Hemst.

ibid. Ὅτι) Coll. & P. In reliquis deeſt. Solan.

ead. l. 6. Τὴν Ἀηδόνα) Ad τὸ πιστεύειν referendum. Guyet.

ead. l. 13. Ἔριν) Vid. Ovid. Met. III, 316. Solan.

ead. l. 15. Τῶν ψευσμάτων) Id eſt, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. Guyet.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Βλάκα) Totidem verbis apud Etymol. & Suidam exſtant. Hemst.

Pag. 233. *l.* 1. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obſederat ſuperſtitio, quin vatibus mendacii crimen ſaepe fuerit obiectum, praeſertim a poëtis ſcenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipſosque Deos vel cothurnatis ſententiis caſtigare, vel comicis ſalibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui ſe ſcire, quae prorſus ignorarent, lucri fallendique cauſa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque ſaltem convenire non negat Ariſtot. 'Hθ. Νικ. IV, c. 7. Ariſtoxeni Selinuntii verſus in Hephaeſt. Ench. p. 25, Τίς ἀλαζονείαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non eſt quod miremur, ſi hominum illud genus odio proſequatur. Frequens autem, mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν· Dinarch. p. 96, v. 18, Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται. HEMST.

ead. l. 7. 'Εμέλησας) 'Εμέλισας. GUYET. Pro ἐμέλησας, quod nihili eſt, & omnes tamen obſidet editiones, ſcribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Aiax, te ipſe interfeciſti, noſque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* μελίζειν eſt *membratim concidere.* Aiax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas graſſaretur, putabat ſe Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiacem flagelliferum v. 297 & ſeq. In Mſſ. tamen legitur ἐμέλλησας, quod ſi quis malit, non repugnabo; ſubaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occiſurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit, Aiacem noluiſſe apud inferos alloqui Ulyſſem, reſpicit ad Homerum, quem vide Odyſſ. Λ. v. 543 & 526; ſicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita ſunt, v. 545. Quod addit poſtea de Troianis ſententiam ferentibus, & quae reſpondet Aiax, *novi, quae me damnarit,* intelligenda ſunt ex verſu ſequente Homeri: Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας 'Αθήνη. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro ἐμέλησας, quod nihil eſt, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ πάνυ Graevius ſcribendum ἐμέλισας, hoc ſenſu: *Si tu, cum furore corripiebaris, Aiax, te ipſe interfeciſti, noſque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* Aiax enim furore percitus pecudes iugulabat, &, cum in illas graſſaretur, putabat, ſe Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mſtos habere teſtatur vir cl. modo laudatus, ſc. ἐμέλλησας, ut ſubaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti ſunt alii. Dio Chryſoſt. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. Iulian. Or. I, p. 33, ὧν τοὺς μὲν ἀνῄρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν & pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis ſubintelligendum verbum, quod praeceſſit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀποκτεῖναι ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. Bos Animadv. c. XII, p. 56.* Ἐμέλισας P. Ald. *I. H. Fr. W.* St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλησας, vitioſe. Aiacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam deſaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non ſecus ac Graevius, addubitavi: μελίζειν enim cum ſit *membratim diſcerpere* vel *concidere* apud Dionyſ. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156, Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non abſurde tribuatur, qui quamvis in gregem conſilio Minervae ſaeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare ſe putabat. Nunc ſine controverſia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adiecit eruditiſſ. Kuhnius ad Diog. L. I, 98, *elegantem* eſſe *Graeciſmum* obſervans: nam revera ſaepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat, etiamſi perſona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediiſque fieri ſolet, fuerit mutata. Ariſtoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἔμελλον, ſcilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ. VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demoſth. p. 96, v. 26, οὔτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὔτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. ſua p. 41 A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Iſocr. Paneg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213 B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἠπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιότες, Aeſchyl. Perſ. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι —. Thucydid. III, 55, οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. Demoſth. Ep. IV, p. 202 D. Diis eſt proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potiſſimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverſe Libanium intellexerit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδενὸς τῶν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλή-

ϛαντος· quod pro μελήσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani noſtri verbis, doctiſſ. Steinheilius, errante, dum bonum ducem deſerit, Waechtlero: vide Act. Erud. Lipſ. A. 1721, p. 266. Sic Ariſtoph. in Pl. v. 551, Ἀλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona ſit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam cenſeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, ſed & Scholiaſtes, ſive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσειπεῖν ἠξίωσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. *pro armis.* Verte, *propter arma.* GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waſſio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος *eſſe etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot.* Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. *l.* 10. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος) *Ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expreſſerint. Sane optime pater notavit ſubintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, *ſolus vindicabat.* Sic in Reviviſcentibus Philoſophia minatur, ſe contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuſcule ſeſe habebunt haec; ſed nondum ſic etiam ſatis ſana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. Λ, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam ſubire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuiſſet, Aiax, an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adiudicata ſunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege verſum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaverit, non docent aut poëta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἀλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyſſem in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

ctum eſt ab Aiacis impia in Deos ſuperbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat Scholiaſtes, tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ὑβρικέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἐξαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους πατρώου· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείσθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero Lucianus ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyſſem ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abiudicatorum auctorem ſtatuat. HEMST.

Pag. 235. *l.* 2. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. Il. E, 644: Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι. Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem; Liv. VII, cap. 10: *Iniuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII, c. 57. *L. Bos Anim. c. XII, p.* 57.

ead. l. 8. Σώστρατος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. Soſtrati cuiuſdam Boeotii vitam ſcripſerat Lucianus, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibuſque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriuſque fama, ni per Lucianum foret, prorſus ex hominum memoria intercidiſſet: nam quae de eo Philoſtratus in Herodis Vita habet p. 552, quis abſque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemſterhuſius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. *l.* 12. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες) Syneſ. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ γὰρ ᾗ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀστείας ἀπολογίας ἐστί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in Aeſchyli Choëph. v. 910, dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία. HEMST.

Pag. 237. *l.* 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noſter videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις· cum nempe is, cuius manu eo in feſto caeſus eſſet bos, fugeret; ſecuris autem, qua caedes facta eſſet, quaſi rea in iudicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud Meurſium & Caſtellanum de feſtis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Ienſ. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in ſolo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere Lucianum ſuſtineam; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſen-

ſentia lôci ſatis apte procedit; tametſi non invitus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari: ſed haec eum colorem non habent, qui Lucjaneis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σωκράτην δὲ τὸν μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. 3, & Τυραννοκτ. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exſequitur in Ζ. Ἐλεγχ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιδαψιλεύῃ) Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc: Cum carnifex iuſſu iudicis, aut ſatelles iuſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe iudicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo eius, qui primus cauſam praebuit. Ad ea iam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de iudice &c. tú auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματι, *ſuperaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Syneſio habet: Δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν, καὶ ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. *Ipſe dedit* (documentum) *noſque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* L. Bos *Obſ. Crit. cap. IX, pag. 49.* Budaei explicationem iſtius verbi, Syneſii loco nixam, huc contulit vir doctiſſ. L. Bos, neque iniuria caſtigavit interpretem, qui, quamvis & ipſe Budaeum ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a Luciano fuiſſet, ἐπιδαψιλεύῃ παράδειγμά τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliuſque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa Suicerus adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλής, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς τῶν δωρεῶν δόσις, Eratoſthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis*, Columellae. Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ, quemadmodum τῇ πενίᾳ πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλην δαψιλείαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, τῶν ἐπιτηδείων ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψιλείαν Diodor. II, p. 80 D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo peius editur δαψιλεύσεται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad Ariſtot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων· nam quod ſcriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸν ἔπαινον δαψιλευομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in uber-

tate pabuli largiſſima verſentur, ἐνδαψιλεύσασθαι. Heliodor. VIII, p. 398, κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χίλον ἄφθονον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομὴν ἀπαντεματίζοντα· ſed apud Suid. in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubiecta: Iſter, Athenaeo teſte XIV, pag. 650 B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud Heſych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aeſopus refertur, cum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo Cyrillus Hieroſol. Catech. VI, p. 51 B. ἐπεδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τῆς εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri;* quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπικλῶσαι & Ἐπικλώσασα. Heſych. Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλευόμενος & Δαψιλέστατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, Achill. Tat. VI, p. 387, χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλοψυχία, quam, interprete Thom. Mag. ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἕτοιμος δαψίλεια· ſicut in Ariſtide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. Dionyſ. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων κἂν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τούτοις· *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam, *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλεύσομαι, Philoſtorg. apud Suid. in Λεόντιος· Εἴ σοι δεῖ .... ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo Iud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐξάμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀνακομίζεσθαι προέλοιτο, ἐπιδαψιλευέσθω τὸ πέμπτον, *inſuper adiiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & Suidas poſuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωϋτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφεὰς ἐπιδαψιλευόμεθα ὑμῖν· in quibus eſt manifeſta, per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctiſque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo Iud. confirmabit p. 712 C. ἐπιδαψιλευόμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ καταχόρως χρῆται· iiſdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt Aegyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφόρησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλευόμενος δυσθεράπευτον κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φορὰν ἄνευ τέχνης γεωργικῆς ἐπιδαψιλεύσασθαι. Simili modo Themiſtius pag. 223 D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a Petavio verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus*: malim, *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus*. Syneſ. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλευόμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem Petavius non perſpexit. Euſeb. de V. C. III, p. 608, Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem Valeſium ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adiunxit Xenophon K. Π. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ἐλέγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum ſcriptorem uſurpaſſe bene notat Budaeus, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari ſtructura non infrequens Xenophontis imitator Baſilius Hom. X, p. 85 E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τῶν ὕβρεων· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubiectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφανῆ σε εἶπεν καὶ ἄδοξον καὶ μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἰπὲ καὶ σποδὸν σεαυτόν, ſic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, ſed maius etiam cumulatiuſque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cuius tamen intellectus ſit facilis, adhibuit Origen. in Celſ. IV, p. 229: non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδαψιλευσαμένης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστῆσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adiungitur a Ioſepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem*: niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit*. Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud Noſtrum ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολὴν ἐπιδαψιλευόμενος· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπέφηνας ſubſequi iubeas καὶ ἐπιδαψιλευόμενος· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. Plutarch. de Muſ. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύσατο. Philo Iud. pag. 711 C. Moſes προδιαταξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres, *inſuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, iam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem Noſter uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo Syneſii locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: *ἔδοξε ταῦτα*, inquit, *καὶ πεῖραι αὐτός τι ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε καὶ εἰλήφαμεν· ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως.* Haec poſtrema cum Suidas tacito ſcriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, *κατακόρως ἐχρήσατο*, quam iſti verbo ſupra iunxiſſe vidimus Philonem; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt Budaei explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae eiectus fuerat eccleſia*: a qua ratione nec Petavius diſcedit: eam quidem Syneſio fuiſſe mentem, exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa muliercula Ep. XLI, *οὐδεμίαν ἐλλείπουσα μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ᾽ ἁμαρτίαις.* Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euſeb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi ſucceſſor *εἰς ἄκρον τῆς γοητείας οὐκ ἔλαττον τοῦ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις·* magnus Valeſius eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam, oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet *ἐπιδαψιλεύεσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores*: diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, *μείζονας ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίας, magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta.* Gregor. Nyſſen. T. II, pag. 35 B. *ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλευόμενος* (multum enim abeſt, ut ex *ἐπιδαψιλούμενος*, quod depravatum editur, cum Suicero verbum plane inuſitatum conſtituam *ἐπιδαψιλεῖσθαι*) *τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων· qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem.* Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam Luciani, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero facis, Minos, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιεῖς κολάζων) Longe aliter Mſ. qui ſic habet: *ποιῶν φανῇ εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τούτους.* Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. BOURD.

Pag. 238. *l.* 5. Δοκεῖς) Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit *ἀπολαύσεις·* ſin *ἀπολαύσεις* placuerit, δοκεῖς itidem migrare iuſſerim in futurum *δόξεις*. HEMST.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

JAN - 8 1917

Form 410

BRARY
T
es to be

JUL 1 1912
JUL 2 1912